

Nye og gamle Viser

af og for

Danske Folk,

samlende og udgivne

af

P. O. Boisen.

(Anden forøgede Udgave.)

Sælges for 20 Sk.; 100 Expl. for 16 Rbd.

Kjøbenhavn.

3 Commission hos C. A. Reitzel.

Ejst hos J. D. Arst.

1850.

Nye og gamle Viser

af og for

Danske Folk.

I Dannemark er jeg født og baaren,
Dg der er alle mine Klæder skaaren,
Dg der har jeg fundet min Fæstemø,
Med hende vil jeg baade leve og døe —
Mens Linden mon løves.

(Kæmpevise.)

Bøgestoven er kun til Baal,
Naar Fuglen ei meer kan sjunge —
Fædreland uden Modersmaal
Er Hjerte foruden Tunge.
Det er Tydster-Sangen prud:
»Danmarks Tunge rev jeg ud,
Stumt er Danmarks Hjerte«! —

Grundtvig

Seier i din Haand og Seier i din Fod!
Dg Seier i alle dine Ledemod!
Signe dig Gud, Sante Drotten dyre,
Han skal dig baade vogte og styre!
See dig ud, Svend Bonved!

(Kæmpevise.)

Nye og gamle Viser

af og for

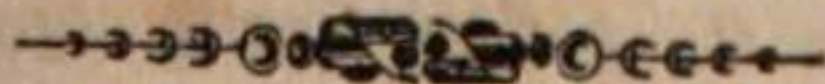
Danske Folk,

samlende og udgivne

af

P. O. Boisen.

(Anden forøgede Udgave.)

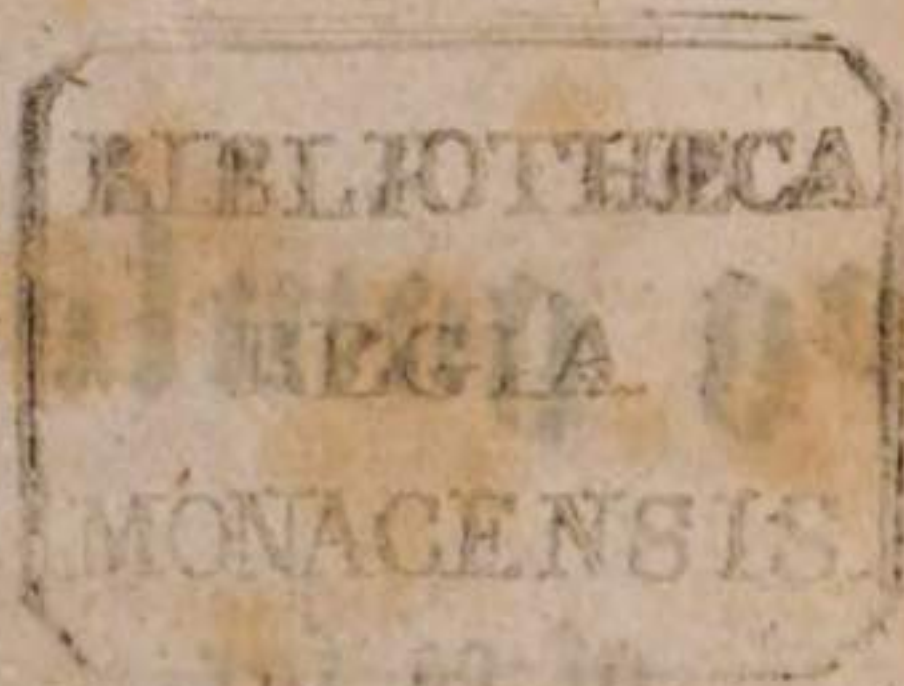

Kjøbenhavn.

I Commission hos C. A. Reitzel.

Trykt hos J. D. Oxist, Bog- og Rodetrykker.

1850.

Sit Løfte har han holdt
Den tappre Landsoldat!

Saber.

Guds Fred med vore Døde
I Danmarks Rosengård!
Guds Fred med dem, der bløde
Af dybe Hjerteskaar!
Vor Kjærlighed med Alle,
De Støre og de Smaa,
Som vilde staae og falde
Med Løven aftegraa!

Grundtvig.

Indhold.

De Norske Graner i Danmark (Grundtvig).

Krigen 1848, med et Forspil.

Nr.

1. Bjarkemaal (Dansk Efterklang af Grundtvig).
2. Folke (den danske Krigs-Herold, tro i Liv og Død. Grundtvig).
3. Niels Ebbesen (Samme).
4. Den danske Svanesang (Samme).
5. Opsang for det danske folk (Raasund).
6. Slesvig = Dansk = Mindesang (Grundtvig, Danskeren I. 79).
7. Dansk Krigssang (Samme, i April 1848).
8. Den frivillige (H. C. Andersen).
9. Dansk Krigssang (tilegnet Kjøbenhavns Frivillige. P. P.).
10. Den tappre Landsoldat (Faber).
11. Dansk Seier = Sang (efter Slaget ved Bau, 1848. Grundtvig).
12. Sang for flaaen (—h—e.).
13. Gutter ombord! (Samme).
14. „Fremad!“ og „Pak jer!“ (Grundtvig).
15. Slaget ved Slesvig (Ploug).

16. **Dansk Trøstesang**, efter Paaskebagen ved Dannevirke (Grundtvig).
17. **„Det skal ei skee!“** (H. P. Holst, Konge-Revueen paa Leerbek-Mark 1848).

Krigen 1849.

18. **Varsel** (af en jydsk Pige).
19. **Skiærthorsdagsqvinden** (den 5te April 1849. Grundtvig).
20. **Kampen ved Riis-Skov**, den 31te Mai (Samme).
21. **Nørre-Snede**, den 8de Juni (Samme).
22. **Den jydsk Bondes Aftensang** (Ploug, Fredericia-Slaget).
23. **Soldaten paa forpost** (Ploug, Fredericia-Sl.).
24. **Natleir** (St. Blicher).
25. **Dansk Seier-Sang**, Juli-Slaget (Grundtvig).
26. **Soldaterne ved Ryes Liig** (Ploug).
27. **Fredericia-Slaget** (Ingemann).
28. **Seier-Slaget** (L. Bødtker).
29. **„Idag maa Ingen vige“** (Mag. Feltprovst Hammerich).
30. **En lystig Vise om Slaget ved Frederis.**
31. **De danske Kanoner** (Velkomst til Batterierne Jessen og Schulz).

32. Sømagten (Ploug).
33. Vore Saarede, ved Festen den 17de Septbr. 1849 (Hoftrup).
34. Velkomst, ved Krigernes Indtog i Hovedstaden, i Sept. 1849 (Ploug).
35. Indtoget (Ploug, (Fredericia-Slaget).

Krigen 1850.

36. Seiers-Torsdagen (Grundtvig).
37. Idsted-Slaget (K. Karstensen).
38. Kjærmindesang (Grundtvig).
39. Mindesang, ved Høstfesten i Kjøbenhavn (H. P. Holst).
40. Vexelsang (Samme).
41. Den danske Menigmand (Grundtvig).
42. Nydansk fællesang (Samme).
43. Surravise om Hr. Willefen.
44. Det danske Sprog i Slesvig (K. Karstensen).

Fædrelands-Sange.

45. Fremtid (Grundtvig, Juni 1840).
46. Holger Danstes Silsen (Ingemanns „Holger Danske“).
47. Holger Danstes Morgensang (Ingemann).
48. Holger Danstes Mærke (Ingemanns „Holger Danske“).

49. Danmarks Trøst (Grundtvig, 1820).
50. Glæde over Danmark (Poul Møller, skrevet paa Sydhavet).
51. Hjemvee (Dhlenschläger).
52. Danmark, mit Fædreland (H. C. Andersen).
53. Danmarks Koes (Ewald, 1780).
54. Danmarks Herlighed (Grundtvig, 2den April 1846).
55. Fædrelands-Sang (Dhlenschläger, 1819).
56. Dannebrog (Ingemann, 1816).
57. Oplysning (Grundtvig, 28de Mai 1839).
58. Kongen og Folket (Samme, 28de Mai 1839).
59. Grundlovens Marsdag (Samme, 5te Juni 1850).
60. Nordens Enhed (Ploug).
61. Unge Gjenbyrds Liv (Samme, ved det nordiske Studentermøde i Kjøbenhavn 1845).
62. Jyllands Priis (Grundtvig, 1816).
63. Knud den Store (Samme, Krønikerium).
64. Saxo (Samme, foran Overs. af Saxo, 3. B.).
65. Hans Tausen (Ingemann).
66. Roskilde (Samme 1842).
67. Daniel Ranzau (Dhlenschläger, 1811).
68. Christian den fjerde, Slaget under Femern 1644 (St. Blicher).
69. Beleiringen (Grundtvig, 11te Febr. 1841).

70. Opraab, 2den April 1801 (E. Falsen).
71. Prinds Christian, Slaget ved Odde 1808 (St. Blicher, 1839).
72. Villemoes (Grundtvig, 1810).
73. 1807. Tabet af Flaaden (Chr. Winther).
74. Sammelt Minderevs.
75. Opsang i Spillet (Ingemann).
76. Bornholmsk Sømands-Vise (læmpet).
77. Modersmaalet (Grundtvig, 1838).
78. Sang i det Grønne (Samme, 28. Juni 1843).

Kæmpeviser og andre Sange.

79. „Kæmpevisen“ (Grundtvig, danske Kæmpeviser til Skolebrug).
80. Dannevirke (tillæmpet).
81. Kong Christian den Anden.
82. Guldharpen.
83. Gjenfærdet.
84. Hævnersværdet.
85. Elvestud (bearbejdet af Svend Grundtvig).
86. Agnete.
87. Liden Karen.
88. Liden Gudruns Vise (efter Heldenbuch, ved Grundtvig).

89. Roselille (bearbejdet af Chr. Molbech).
 90. Maimaanedsfang.
-
91. Skjøn Sired (Th. Thaarup, Høstgildet).
 92. Liden Gunver (Ewald, Fisserne).
 93. Liden Havfru (Ingemann, de Underjordiske).
 94. Liden Kirsten (Heiberg).
 95. Det blanke Sværd (Øhlenschläger, Sove-
driften).
 96. Aage og Else (Øhlenschläger, Arel og Balborg).
 97. Den døende Ræmpe (Samme, Hagbarth og
Signe).
 98. Skjaldefongen Adam Øhlenschläger
(Grundtvig).
 99. Forarsfang (Ingemann).
 100. Morgensfang (Samme).
 101. Livets Seilads (Ambr. Stub).
 102. Aftensfang (Ingemann).
 103. En gammel Aften- eller Natsfang (Hans
Christensen Sthen „Bandrebog“ skrevet 1588,
den Danske Psalmedigtning ved Brandt og
Helweg I. 187).
 104. Pilgrimsfang (Ingemann).
-

Kamp- og Leir-Sange samt Iystelige Smaa- viser.

105. Den gamle Soldat (Dhlenschlæger, Ludlams Hule).
106. Danſken har Seier vundet (Læmpet).
107. Krigen derovre 1848 og 1849 (—h—e.)
108. Igaar jeg fik min Trøie.
109. Den tappre Landsoldat (E. Bøgh, Nytaarsnat 1850).
110. Den er svær, men den kan ta'es (—h—e.)
111. Kronjydens Gæstfrihed (Hoftrup).
112. Du brave Landskrone.
113. Soldaten i felten (Jørgen Jensen Rundby, Trainfudst).
114. Sældaatervihs (meddeelt af Student Rørdam fra Jylland).
115. Kjøge-Visen fra 1807.
116. Kullevise (—h—e.).
117. Øvli aa Else (Steen Blicher, e Bindstouv).
118. Mads Doss aa Mett Kølbro (Samme).
119. Jeg vil ha'e en Hjertensfjær (Hoftrup).
120. Syenst Vise.
121. Langelandst Vise (ved H. E. Andersen).
122. Sjællandst Vise (ved Sv. Grundtvig).
123. Jydst Vise.

- 124. De to Søstre (af en Søndag paa Amager).
- 125. Hans og Grethe (Thaarup, Høstgildet).
- 126. Høstfang (Frankenau).
- 127. Kufferen (H. C. Andersen, Ole Lukøie).
- 128. Fisker-Sang (Dhlenschläger).
- 129. Hornet lyder.

Børne-Sange.

- 130. Tommeliden (Dhlenschläger).
- 131. Elverkongen (Heiberg).
- 132. Ride Kanke.
- 133. Fingrene (H. C. Andersen).
- 134. Storø, Langebeen (Ingemann).
- 135. Bildet i Skoven (Folkesang).
- 136. De to Sandmænd (ligeledes).
- 137. Bræmsen og fluen (af Danske Biser fra 16de—18de Aarhundrede, ved Ryerup).
- 138. Kæven og Gaasen (fra Ribe-Egnen).
- 139. Sangfuglene (Faber).
- 140. Den lille fugl er Barnets Ven.
- 141. Bien.
- 142. Lyset fra Østerland (Folkesang).

143. Det Jydske „Tøv lidt“ ved Fredriksstad
(Grundtvig).

Bi-Dronningen og Fugle-Kongen (Samme).

De Norske Graner i Danmark.

Mel. Kommer hid I Piger smaa.

Danmarks Eg og Norges Gran
Længe seiled sammen,
Deelde paa den aabne Strand
Herlig Sorg og Gammen,
Skiltes ad paa Stormens Dag,
Som det synes kun til Brag
I de brede Bølger.

Dybe dog er Norner's Raad,
Og igrunden gode,
Livet voxer op til Daad,
Som det randt af Rode,
Riærlighed saavel som Had
Voxer ved at skilles ad,
Er saasandt den ægte!

Graner tre paa Dovrefjeld
Lyst fik til at vandre,
Viiste og, man kan med Held
Stade sit forandre,
Naar fra „Kæmpers Fødeland“
Did man gaaer, hvor Heltestand
Storværk har at øve.

Graner tre fra Dovrefjeld,
 Edlinger af Etten,
 De udvandrede med Held
 Hid til Bøge=Sletten,
 Og hvor Rosen staaer i Ly,
 De fik Navn med Roes og Ry,
 De slog Rødder dybe.

Bøg og Løn i grønne Lund
 Alle Kræfter sanke,
 Rappes kiont paa egen Bund
 Med de Graner ranke,
 Selv det mindste Bøge=Krat
 Sig paa Taaen løfter brat,
 Seer sig op til Kronen.

Graner to alt fæstet Rod,
 Saa de kan ei røfkes,
 Om end Storme, dem imod,
 Alle vilde flofkes;
 Fra ifjor og fra iaar
 En ved Fredriks=Odde staaer
 Og ved Stolk den Anden!

Nye hedd og Sleppegrel,
 Her de Graner tvende,
 Klinge skal de Navne vel
 Kiont til Verdens Ende,

Thi saa længe liflig Klang
 Har vel Nordens Heltesang
 I de Danske Lunde.

Godt i Bæxt, med Naal for Blad,
 Staaer og Dobre=Granden,
 Sjelden som ved Fredrikstad
 Glimrer Heltestanden,
 Granen hedder **Helgesøn**,
 Tydsken deraf „napped Ron“,
 Kaldte spidst ham „Naalen“!

Graner tre, som fulgdes ad,
 Kom til os fra Dven,
 Stavrede i Birtingsbad
 Stolt for Bogeskoven,
 Immergrønne i vor Lund,
 Paa den faure Blomsterbund
 I skal staae som Dobre!

Naar, gid snart, i Fredens Skid,
 Vi med „Seier bundet“
 Prise dem, som Heltedød
 Har i Danmark fundet,
 Takke dem, som Heltelig
 Boved i den store Riv
 Mellem Lys og Mørke!

Gid da nær ved Dovrefjeld
 Findes danske Bøge,
 Som udvandrede med Held,
 Klippely at søge,
 Der i Fred at folde ud,
 Som en deilig Kongebrud,
 Deres lyse Kroner!

Og gid saa til Lykke stor
 Alt med Bladet vendes,
 Af det Barslede i Nord
 Alt det Bedste hændes:
 Heimdal klarlig staae paa Bagt,
 Nordens Folk i Bennepagt
 Lege ret Guldterning!

Fyr og Gran og Eg og Bøg
 Fare skal da sammen,
 Rosenknop og Blomsterløg
 Lege Tit med Gammen,
 Mens i Hytte og i Hall
 Jælles „Æren“ kaldes skal
 Feirest Træ i Skoven!

1848.

1.

Bjarkemaal.

Mel. af Rung, el. som: Kongehaand og Folkestemme.

Soel er oppe,
Skovens Toppe
Glimre alt som Gimbles Tag;
Bud os bringer
Hane-Binger,
Hanegal om flaren Dag.
Vaagner, vaagner danske Helte!
Springer op og spænder Belte!
Dag og Daad er Ræmpe-Riim!

Høit det gjalder,
 Luren falder
 Kæmper op af Morgen=Blund,
 Stolper knage,
 Luer brage,
 Blusse over grønne Lund.
 Baagner! ei til Gammens=Tale,
 Viin og Smil i Konge=Sale!
 Hildurs Leeg er nu for Haand.

Rolf kan blegne,
 Bjarke segne,
 Hjalte svømme i sit Blod,
 Leires Buer
 Kan i Luer
 Synke ned for Hjartvars Fod,
 Han dog Marken ei beholde,
 Før de Emmer vorde kolde,
 Dræber ham den sidste Gnist!

Soel er oppe,
 Skovens Toppe
 Glimre alt som Gimles Tag;

Bud os bringer
 Hane=Binger,
 Hanegal om flaren Dag;
 Vaagner! vaagner danste Helte!
 Springer op og spænder Belte!
 Morgenstund har Guld i Mund.

2.

Solke.

Mel. Danmark, deiligst Bang og Bænge.

Slesvig! Anglers Jarle=Sæde!

Kongers Moderstiød,

Hvor, til hele Markens Glæde,

Morgen=Sangen lød:

Hvor, med Danmarks Arilds=Kirke,

Høit sig hæved Dannevirke!

Tør du end for Tydsken sjunge

Med den Danske Tunge!

Folke hedd din gamle Taler,
 I vor Konge=Bog
 End hans Ord vor Aand husvaler,
 Danskt var Folkets Sprog;
 Feide=Bud, en Foraars=Morgen,
 Bragde han til Jelling=Borgen,
 Som man, efter Kongens Lykke,
 Dnsfer Folk til Lykke!

Danmarks Fjender i vor Midte,
 Sagde han med Klem,
 Bidste Beien godt at hitte
 Til de Stummes Hjem,
 Bore Sværde, Spyd og Pile
 Brat dem bringe skal til Hvile,
 Dem Godnat i Graven sjuenge
 Med den Danske Tunge!

Danne=Kongen sit Guld=Bæger
 Skænked fuldt af Biin,
 Sagde: drik! det vederkvæger,
 Skaalen er og din;

Som en Dannemand og Ræmpe,
 Født til Fiende-Skryd at dæmpe,
 Har du talt og vil du stride
 Paa den Danske Side!

Taf, som byder, mæled Folke,
 Sikkert skal mit Staal
 Fienden klart mit Sprog fortolke,
 Drikke Kongens Skaal,
 Og før jeg af Marken rømmer,
 Af mit Blod et Bæger tømmer
 Jeg til Skaal for Benner fiære,
 Og for Danmarks Ære!

End er Diet ei saa taaget.
 Det jo seer fuldgrant:
 Dansk var dengang Folke-Sproget,
 Og de Danske vandt;
 Danne-Kongen, hvid som Duen,
 Folke saae paa Bane-Tuen,
 Sagde: knap med Guld, som eies,
 Helteblod opveies!

Slesvig! Anglers Jarle=Sæde!

Kongers Moderstiød,

Hvor, til hele Markens Glæde,

Morgen=Sangen lød:

Hvor, med Danmarks Arilds=Kirke,

Høit sig hæved Dannevirke!

Længe du om Folke sjunge

Frit med Folke=Tunge!

3.

Niels Ebbesen.

Om Dannemarks Kvide der lød en Sang,

Saa sørgelig:

Der var ingen Konning i Dannevang,

Men Borger=Krig;

Dansten var fredløs i Skov og paa Hede,

Herrer vi havde af Himmelens Brede,

or Tydskerne reves om Danmark!

Det voldte en Konning saa svigefuld,
 Som Skum paa Vand,
 Det voldte to Grever af Jettefuld,
 I Holsterland;

Mange om Skylden og Flere om Skaden,
 Fienden paa Borgen og Falskhed paa Gaden,
 Da Tydskerne reves om Danmark.

Grev Geert var en Ræmpe, en Hals fuldhaard,
 Som Staal og Jern,
 Og Krigsmænd der strømmede til hans Gaard,
 Fra nær og fjern;

Alting han voved for lidet at vinde,
 Spared som Nelden ei Ben eller Fiende,
 Og Tydskerne reves om Danmark.

Grev Hans var en Kræmmer, holdt Huus i Kiel,
 Med Høg og Hund;
 Han kaldtes den Milde, for evigt Smil
 Bar om hans Mund;

Ræven i Skove og Ulven paa Hede,
 Herrer vi havde af Himmels Brede,
 Da Tydskerne reves om Danmark.

Niels Ebbesen var sig en Riddersmand,
 Paa Rørreris,
 Og aldrig forstummer i Hedeland
 Den Herres Priis;
 Han tog af Dage den fullede Greve,
 Fri vilde han enten døe eller leve,
 Da Tydskerne reves om Danmark.

Den fullede Greve drog op i Rør,
 I Herrefærd,
 Han rykkede frem, som han pleied før,
 Med Ild og Sværd;
 Tyderne alle, fra Randers til Ribe,
 Dandse han bød efter Holsternes Pibe,
 For Tydskerne reves om Danmark.

Niels Ebbesen! sagde Grev Geert paa Tydsk:
 Din Frist er kort;
 Vil ikke i Galgen du lære Tydsk,
 Saa påk dig bort!
 Skam skal du faae med Herr Bugge paa Halden,
 Hvormange Heste I saa har paa Stalden,
 Nu raader Tydskten i Danmark!

Niels Ebbesen svared et Ord i Hast:

Hæng Tyv og Skjelm!

Men hæng ingen Ridder, for Sværdet brast,

Med Skjold og Hjelm!

Bogt dig for hvem du til Fredløshed dommer!

Langt ei fra Børn og fra Hustru jeg rømmer,

Mens Tydskerne rives om Danmark!

Med Tydskere vrede i Tusindtal,

I Rammen fry,

Den fullede Greve drog ind med Bral

I Randers By;

Ilde han trued og værre det tegned,

Kvinderne bæved og Børnene blegned,

For Tydskerne reves om Danmark.

Niels Ebbesen foer da i Harniss brat,

For Landefred,

Han gjæstede Greven en Foraarsnat,

Og Sværdet beed;

Fri vilde han enten døe eller leve,

Livet han tog af den fullede Greve,

Da Tydskerne reves om Danmark!

Sig hævned de Holster ved Skanderborg,
 Der faldt vor Helt,
 Og sjunget der blev om Jyllands Sorg
 Ved Sund og Belt;
 Aldrig hans Minde dog lægges i Mulde,
 Han stod i Spidsen for Jyderne hulde,
 Da Tydskerne reves om Danmark!

Forgangne er siden femhundred Aar,
 I Lyst og Rød,
 End Dannebrog vaier og Danmark staaer
 I Aften rød;
 Rappes nu, alle Smaafugle i Runden!
 Nu er til Sang om Niels Ebbesen Stunden.
 Lad Tydskerne græde for Danmark!

Den danske Svanesang.

Mel. Moders Ravn er en himmelsk Lyd.

Dannemark er det gamle Ravn
 Paa Landet ved Belt og Sunde,
 Favre Skjoldmøers Fødestavn,
 Mens Fuglene sang i Lunde,
 Fuglen synger end ved Belt,
 Mon ei meer for nogen Helt
 Af vor Skjoldmø-Stamme!

Breden Lydsker fra Arildstid
 I Sonden var Danmarks Plage,
 Tit man saae dog i Uffe-Strid
 Den Stærkeste var den Spage;
 Har ei Vermund Sønner fleer,
 Synger Skrep nu aldrig meer
 Holger Danstes Vise?

Dannevirke og Dannebod
 Er hellige danske Minder,
 Rødmer ikke af Skjoldmøblod
 Da længer de Danske Rinder?
 Tydsken træder under Fod
 Dannevirke, Dannebod,
 Hvor er Dannemanden?

Bøge-Skoven er kun til Baal,
 Naar Fuglen ei meer kan sjunge,
 Fædreland uden Modersmaal
 Er Hjerte foruden Tunge;
 Det er Tydsker-Sangen prud:
 „Danmarks Tunge rev jeg ud,
 Stumt er Danmarks Hjerte!”

Fædreland er et helligt Ord,
 Hvor Hjertet endnu har Stemme,
 Gjør Vidunder i Syd og Nord,
 Hvor Manddom endnu har hjemme;
 Skal det spørges over Strand,
 Magtesløst er Fædreland
 Paa den danske Tunge!

Dannevirke og Dannebrog
 De smelte i Munden sammen,
 Glemmes de over det Tydske Sprog,
 Begravet er Skjoldmø-Stammen,
 Da har ingen Dannemand
 Meer paa Jord et Fædreland,
 Da er Danmark øde.

Danmark synger sin Svanesang,
 Som Fuglen, naar Dagen hælder,
 Fløite-Fuglen, som slaaer i Bang,
 Naar mildt det i Skoven kvælder,
 Tonen er vemodig sød:
 Moder din er stædt i Nød,
 Kom nu Holger Danske!

Sang for det danske Folk.

Mel. Saa kæmped de Helte af anden April.

Opmænd Dig, Du Danske! lad Verden nu see,
At ei Du vanslægted i Tiden.

Skal Dannemark rammes af Skjændsel og Spee,
Nei, før skal vi knuses i Striden!

End ruller derude det fortladne Hav,
Det bruser om Fædrenes Seire;
Paa Kæmpernes Høie, paa Heltenes Grav
Skal Bolds mænd ei haanligt sig leire!

For Frelse, for Frihed, i Trængselens Stund,
Vi kæmpe saa mange vi ere,
Og den skal vi kalde den feigeste Hund,
Som svigter sit Fædrelands Ære!

Vi drives jo ikke af Trods eller Had,
Vi kæmpe for Danmark, vor Moder.
Bort ældgamle Land vil man splitte os ad,
Og bortrive Broder fra Broder.

Vi rase jo ikke med Ulvenes Mod,
 Om Hvo der den Anden skal trykke;
 Vi føle ei Tørst efter Menneskeblod,
 Men Tørst efter Menneskelykke!

I Kreds om vor Konge som Muur vil vi staae,
 Thi danst er hans ærlige Tanke;
 Og Fienden skal trække det korteste Straa,
 Naar Løven først reiser sin Manke.

Ja, Seier skal følge vor ærlige Sag,
 Saavist som med kneisende Pander
 Vi vende vort Die mod Frihedens Dag
 Og Ryggen mod Verdens Tyranner!

6.

Slesvig = Danst Minde = Sang.

Mel. Saa kæmped de Helte af anden April.

Kong Bermund den Gamle, af Alderdom blind,
 Men flog paa de fremfarne Dage,
 Ved Eideren sad med Belymring i Sind,
 Han sørged for Uffe hin Spage.

Han havde ei meer end den eneste Søn,
 Og ham kaldte Alle den D u m m e.
 Et Mandigheds Ord, som han nemmed iløn,
 Var dog fareet ud af den S t u m m e.

Og Uffe, han stod nu mod Tydsfere to
 I Holmgang, hvor Eideren strømmer,
 Og Vermund den Gamle, han græd og han loe,
 Som Barnet der underfuldt drømmer!

Den Gamle, han sad paa den yderste Kant
 Af Dannemarks Rige det gæve,
 Og det var hans Forsæt, om Tydsferne vandt,
 Han vilde det ei overleve!

Han hørte det fløite i Luften som Stær,
 Han hørte det knittre som Lynet,
 Da kiendte han Skræp, sit opgravede Sværd,
 Trods Skaden, han havde paa Synet.

Velkommen igien fra de Døde! sa'e han,
 Og indad sig flytted en Tomme,
 Han tænkte: skjøndt ei paa den yderste Rand,
 Tidsnok fan i Graven du komme.

Han hørte det fløite i Luften paany,
 Han hørte det knittre som Lynet,
 Da sprang han fra Tue, da kvad han i Sky:
 Nu Sagnet hos mig gaaer for Synet!

Nu Tydsterne begge laae døde som Sild,
 Og Uffe stak Sværdet i Skede,
 Og Rygtet om Seieren foer som en Ild
 Fra Eider i Nør over Hede!

Og Dannemark jubled fra Hav og til Hav,
 Saa Bladet sig underlig vender,
 Og Uffe til Thronen, som Frode til Grav,
 Hans Bondemænd bare paa Hænder!

Saa gif det ved Eider i ældgammel Tid,
 For lang er med Tydsken vor Trætte,
 Og der immer saa, naar os Lykken er blid,
 Med Tydsken vi komme tilrette!

Danst Krigssang.

Mel. Danmark, deiligst Bang og Bænge.

Danmarks Løve! ryst din Manke!

Rynt dit høie Bryn!

Reis dig op som Kæmper ranke,

Dg udslyng dit Lyn!

Brøl, saa alle Nordens Løver

Høre kan, du Hjelp behøver,

Anguls-Løven, halv begravet,

Springe over Havet!

See Lindormen, hvor han strider

Frem med Brast og Bram!

Engel hans fra alle Sider

Følger, ægger ham!

See, med Ild og Edderstømme

Op de vil paa Marken rømme!

Danmarks Løve! tab ei Modet!

Kæmp til Hjertebloodet!

Svar nu, Dane=Drottens Følge,

Til det gamle Tegn!

Hjertet slaae paa Mark og Bølge

Trygt i Løve-Hegn!

Lad det sees, naar Tydske dirre,

Løve tam er værst at tirre!

Fredrik og hans Danske Svende,

Ingen Nelder brænde!

Naar da Nordens Løver hæve

Sig med Brøl i Sky,

Da skal ei for Drne bæve

Skovens Due bly;

Da skal paa Lindorme=Brimlen

Regne Lyn, som Ild fra Himlen,

Seier=Skriget, som en Torden,

Dundre over Norden!

Indig da i Baar udspringe

Skal den Danske Bøg,

Lærken sig som Drnen svinge

Driftig over Høg!

Maale sig med Markens Hvede
 Skal den hvide Rug paa Hede!
 Over Lyng, hvor Bækken rinder,
 Bore skal Kiærminder!

8.

Den Frivillige.

Mel. Saa kæmped de Helte.

Jeg kan ikke blive, jeg har ingen Ro,
 Jeg maa med de Andre til Leiren!
 For Sag er retfærdig, og Gud tør vi troe
 |: Er med os, han giver os Seiren. :|

Harhundereder Danmark var mægtigt og stort,
 Men saa blev det plukket og plukket.
 Nu skal de ei gjøre, hvad før de har gjort,
 |: For længe har Danmark nu sukket. :|

De kan overvælde vort lille Land,
Men rokke ei Mod eller Villie.

Thi nu slaae vi alle til yderste Mand,
|: Bort Skjold er saa reent som en Lillie. :|

Jeg føler mig stærk, jeg kan holde ud!
Tak Moder, Du vil, jeg maa stride.
Med mig er Din Tanke og med mig er Gud,
|: Hvad troer du din Søn da kan lide. :|

Farvel Allesammen! Jeg har ingen Ro,
Jeg maa med de Andre til Seiren.
Vor Sag er retfærdig, og Gud tør vi troe
|: Er med os, han giver os Seiren. :|

Danst Krigssang.

(Tillegnet Kjøbenhavns Frivillige.)

Mel. Frithjofs Bifingeball.

Alt for tusinde Aar, førend Volmer og Knud,
 Var der Brud paa vor Urtegaards Led;
 Nu vil Utydsten bryde vort Rige og Sprog;
 Gjennem Kamp faae vi skaffe os Fred.

Kommer, Brødre! herhid; vi vil plante af Sværd
 Omkring Dannevangs Have en Tjørn;
 Naar vi kæmpe som Mænd, naar vi seire og døe,
 Skal vi signes af Børnebørns Børn.

Snart den glemtes, den nordiske Kjæfthed og Kraft,
 Sværdet rustede fast i sin Balg,
 I den sløvende Fred, i den søvnige Tid,
 Der bød Hæder og Ære til Salg.

Nu er atter oprunden en Dag for vort Land,
 Straalen brød gjennem Skyernes Rift;
 Det er Frihedens Sol, der skal vække vor Kraft,
 Der skal styrke til mandig Bedrift.

Hvad er Liv uden Roes, hvad et Folk uden Sprog,
 Uden Frihed og Hæder og Daad!
 Som en Baar uden Sol, som en Blomst uden Duft,
 Som et Sværd uden Hjalt eller Dd.

Ræk mig, Broder! din Haand: gaf saa trøstlig
 afsted

Til en Kamp, hvor ei Fjenden er talt;
 Kom ei hjem uden Skjold — før Du bæres der-
 paa —

Der skal vore en Tjørn, hvor Du faldt.

10.

Den tappre Landsoldat.

Dengang jeg drog afsted,

Dengang jeg drog afsted,

Min Pige vilde med,

Ja min Pige vilde med.

Det kan du ei min Ven!

Jeg gaaer i Krigen hen,

Dg hvis jeg ikke falder, kommer jeg nok hjem igjen.
 Ja var der ingen Fare, saa blev jeg her hos dig,
 Men alle Danmarks Piger de stole-nu paa mig,
 Dg derfor vil jeg slaaes som tapper Landsoldat.
 Hurra, Hurra, Hurra!

Min Fader og min Moer,
 Min Fader og min Moer
 De sagde disse Ord,
 Ja de sagde disse Ord:
 Naar dem vi stole paa
 I Krigen monne gaae,
 Hvem skal saa pløie Markerne og hvem skal Græsset
 slaae.

Ja det er netop derfor vi alle maae afsted,
 For ellers kommer Tydsken og hjælper os dermed.
 Dg derfor vil jeg slaaes som tapper Landsoldat.
 Hurra, Hurra, Hurra!

Naar Tydsken kommer her,
 Naar Tydsken kommer her,
 Beflager jeg Enhver,
 Ja beflager jeg Enhver.

Til Peer og til Poul

Han siger: „Du bis faul“,

Dg skjælder man ham ud paa Danst, saa siger
han: „Hols Maul“.

For Folk, som taler alle Sprog, er det nu lige fedt,
Men Fanden heller inte for den, der kun kan eet;
Dg derfor vil jeg slaaes som tapper Landsoldat.
Hurra, Hurra, Hurra!

Om Dannebrog jeg veed,
Om Dannebrog jeg veed,
Det faldt fra Himlen ned,
Ja det faldt fra Himlen ned,
Det flager i vor Havn,
Dg fra Soldatens Favn,
Dg ingen anden Fane har som den sit eget Navn.
Dg den har Tydskken haanet og traadt den under Fod;
Nei dertil er vor Fane for gammel og for god.
Dg derfor vil jeg slaaes som tapper Landsoldat.
Hurra, Hurra, Hurra!

Vi byde Fienden Trods,

Vi byde Fienden Trods,

Naar Kongen er med os,
 Ja naar Kongen er med os.
 Med draget Sværd han staaer,
 Han snakker ei, men slaaer,
 Saa dansk som han var ingen Konge her i mange Aar.
 De lade, som de troer, at han inte meer er fri,
 Og selv vil de dog ha' ham i det tydske Slaveri.
 See derfor vil jeg slaaes som tapper Landsoldat.
 Hurra, Hurra, Hurra!

For Pigen og vort Land,
 For Pigen og vort Land,
 Vi kjæmpe alle Mand,
 Ja vi kjæmpe alle Mand.
 Og vee det usle Drog,
 Der elsker ei sit Sprog
 Og ei vil offre Liv og Blod for gamle Dannebrog.
 Men kommer jeg ei hjem til min gamle Faer og Moer,
 Kong Frederik vil trøste dem med disse hersens Ord:
 Sit Løfte har han holdt, den tappre Landsoldat.
 Hurra, Hurra, Hurra!

11.

Danst Seier=Sang.

(Efter Slaget ved Bau, 1848.)

Melodier af W. Møller, Th. Fenger og Lindemann.

Op at gale, I gamle Søhaner!

Op at straale, du Hjerternes Sol!

Op at synge, I Maglevands Svaner!

Op at kneise, vor Dronninge=Stol!

Op at brøle, I Nordiske Røver!

Sønderriver den Preussiske Røver!

Tordner i Sky!

Sving din Hammer med Gny!

Trydsker med Trods!

Synk i Støvet for os!

For Danmark og Freden vi kæmpe.

Der er Splid, der er Oprør i Leiren!

Der er Helved i Trydskernes Land;

Her er Himlen med Lykken og Seiren,

For vi enes, hver eneste Mand,

Hjerte=Blodet, som Sunde og Belte,

Slynger Livbaand om Dannemarks Helte!

Tordner i Sky!

Sving din Hammer med Gny!

Tydsfer med Trods!

Synk i Støvet for os!

For Danmark og Freden vi kæmpe.

Ja, vi kæmpe paa Dannemarks Grændse,

En for alle og alle for een,

Vi vor Mark vil fra Tydsfheden rense,

Ingen Sag er saa klar og saa reen;

Med vort eget vi nøies fuldgjerne:

Med vor Mark og vort Maal og vor Stjerne.

Tordner i Sky!

Sving din Hammer med Gny!

Tydsfer med Trods!

Synk i Støvet for os!

For Danmark og Freden vi kæmpe.

Længe Tydsferne os traadte paa Nassen,

For vi er af de gjæstmilde Folk,

Al hans Pral har vi taalt, hvad er Taffen?

Skam og Spot og Forræderens Dolk!

Pibens Lyd er nu blevet en anden,
Som en Riding vi slaaer ham for Panden.

Tordner i Sky!

Sving din Hammer med Gny!

Lydsfer med Trods!

Synk i Støvet for os!

For Danmark og Freden vi kæmpe.

Gjør kun Bind med de Dyder, du savner!

Bral kun op om hvad ei du har fjendt!

Far nu vel! far med Binden som Avner!

Lev af Lusten, som dit Element!

Hør det, Lydsfer! og skriv det bag Dre!

Paa din Bral vil ei længer vi høre.

Trods over Trods!

Synk i Støvet for os!

Tordner i Sky!

Sving din Hammer med Gny!

For Danmark og Freden vi kæmpe.

For vor Fred og vor Frihed vi stride,

For hver Dannemands Frihed og Fred;

Vi af Tydsken slet intet vil vide,
 Han forraadte vort Dannedirks-Led!
 Som vort Hoved og Hjerte det tækkes,
 Skal vor Lov og vor Landevei lægges.

Tordner i Sky!

Sving din Hammer med Gny!

Tydskland til Trods,

Følge Lykken med os,

Saa Danmark og Freden maa feire!

Tak for Galet, I gamle Søhaner!

Tak for Straalen, du Hjerternes Soel!

Tak for Sangen, I Maglevands Svaner!

Tak for Kneiset, vor Dronninge-Stol!

Tak for Brølet, I Nordiske Løver!

Tak, I Hjerter, for Kjærligheds Prøver!

Tordner i Sky!

Tak for Hammerens Gny!

Hvilen er sød,

Liv er bedre end Død!

For Livet og Freden vi feired!

12.

Sang for Flaaden.

Holmens faste Stof
 Lysteligt hinanden praier :
 De har sikkert nok
 Lugtet Tydskens Kævestreger ;
 Og Matrosen, som
 Færdes paa de salte Bunde,
 Bender Næsen om,
 Han har lugtet li'e saadanne :
 Danske Gutter blaae,
 Kommer hjem fra fjerne Lande !
 Hurra ! Store, Smaa
 For Dannebrog vi slaae !
 Hurra, Hurra, Hurra !

Derfor rast ombord !
 See Fregatten hvor hun stamper !
 Seer I ikke, hvor
 Hefla med af Længsel damper ?
 Op med med Seil og Damp !
 Op med Ræer og op med Master !

Rast afsted til Kamp!

J skal vide at det haster, —

J skal vide, at

Tydsken haaner Eder, Gaster!

Ud med hver Fregat!

Og send ham Laget glat!

Hurra, Hurra, Hurra!

Saa vi lægge bi

Udfor Slesvig Kammerater,

Der vi gjør Parti

Med de tappre Landsoldater —

Om det tydske Pak

Efter vore Der snuser,

Faaer han frit Tobak:

Snus med Skraa og med Karduser;

Hjælper det saa ei,

Hvis alligevel han snuser,

Biser Bille sig,

Saa løber han sin Bei.

Hurra, Hurra, Hurra!

Efter gammel Skik
 Nu vi seire eller falde —
 For Kong Frederik
 Vil vi kæmpe Een som Alle;
 Et saa dansk og bravt
 Sømandsfind har paa min Ære
 Ingen Konge havt
 Siden Christian den Fjerde.
 Mod den tyske Bred
 Peger Flaget — og vi skjære
 Lynende afsted —
 Og bringe Seier med.
 Hurra, Hurra, Hurra!

 13.

Gutter ombord!

Gutter ombord!
 Agt paa mit Ord!
 Skuden er lille, Faren er stor,
 Søen er svær,
 Klipper og Skjær
 Truer os her og der.

Op, Dannemænd, op! vel fuler hun bra',
 Men dertil var I vant,
 I mægted' at klare Skuden endda;
 Er det ei sandt?

Kendsborg og Kiel
 Vil uden Tvivl
 Gjerne os atter narre April —
 Derfor vi staae
 Store og Smaa
 Rustet fra Top til Taa.
 Saa lempelig sidst med Handsker vi tog
 Paa Nelden — Hvad om nu
 Vi Næverne rask om Ufrudtet slog? —
 Hvad mener du?

Seer du ei hvor
 Stormagten boer? —
 Den er dig nærmere end du troer.
 See ved din Lænd
 Har du en Ben!
 Slaae du kun Lid til den!

Ei Fremmedes Flag skal vise Jer Bei —
 Om Dannebrog slut Kreds!
 Ja heiser det op saa blodig at ei
 Det Hvide sees!

Tappre Soldat!
 Kom Kammerat!
 Ræk mig din Haand, du raske Krabat!
 Vil du som jeg,
 Skilles vi ei —
 Vi skal jo samme Bei.
 Et Ord er et Ord en Mand er en Mand,
 Vi To gjør fælles Sag,
 Saa klare vi nok vort elskede Land
 Og gamle Flag.

Styrmand ombord!
 Agt paa dit Roer!
 Skuden er lille, Faren er stor.
 Rjækt er dit Blik!
 Rønge, du gif
 Støt paa et danst Bestik!

Op, Dannemænd, op! ja Stormen er stiv!
 Heis Flaget høit i Stavn!
 Vi føre med Gud det slingrende Skib
 I sikker Havn!

14.

„Fremad!“ og „Paf jer!“

Mel. af Mag. Boisen.

Med sine Syvmils-Støvler paa,
 Med Grændseløs-Fornuften,
 Vil Tydskland over Skrævet gaae,
 Gjør Bukkespring i Lusten!

Det rumler ved Elben, det rumler ved Rhin,
 Det rumler i Frankfurt og midt i Berlin:
 Fremad for Tydskland! fremad for Tydskland
 I Helvedes Ravn!

Med sine Syvmils-Støvler paa,
 Med Ket og Skjel paa Bagen,
 Gaacr Tydsken over Koldingaa,
 Den agter sig til Skagen!

Det rumler ved Elben, det rumler ved Rhin,
 Det rumler i Frankfurt og midt i Berlin:
 Fremad for Tyskland! fremad for Tyskland
 I Helvedes Ravn!

Med Hjerter blødt og Bølger blaa,
 Med Indighed for Diet,
 Med Frihed, Fred og Lande smaa,
 Er Danmark velfornøiet!

Det bruser paa Sletten, paa Bjerg og i Dal,
 Det bruser fra Sarpen og Gøthe-Kanal:
 Pak jer fra Danmark! pak jer fra Danmark
 For Himmels Skyld!

Med Hjerter blødt og Bølger blaa,
 Med Løvemod i Barmen,
 Har Dansken under Pokker graa
 End Kraft i Skjoldmø-Armen!

Det bruser paa Sletten, paa Bjerg og i Dal,
 Det bruser fra Sarpen og Gøthe-Kanal:
 Pak jer fra Danmark! pak jer fra Danmark
 For Himmels Skyld!

Det, som i Luften skryller mest,
 Det er Skypomper hovne,
 Det, som paa Jorden rumler mest,
 Det er de tomme Bogne!

Det rumler ved Elben, det rumler ved Rhin,
 Det rumler i Frankfurt og midt i Berlin:
 Fremad for Tyskland! fremad for Tyskland
 I Helvedes Ravn!

Men hvor det bruser vældig op,
 Der er de dybe Grunde,
 Hvor Bølgen gaaer til Bjergets Top,
 Der tie faade Munde!

Det bruser paa Sletten, paa Bjerg og i Dal,
 Det bruser fra Sarpen og Gøthe-Kanal:
 Pak jer fra Danmark! pak jer fra Danmark
 For Himmels Skyld!

I Norden er den dybe Grund,
 Den rette Mimers-Kilde,
 Der vælger gennem Drefund,
 Og skaber Nafn milde!

Det bruser paa Sletten, paa Bjerg og i Dal,
 Det bruser fra Sarpen og Gøtthe-Kanal:
 Pak jer fra Danmark! pak jer fra Danmark
 For Himmelen's Skyld!

Med dine Syvmils-Støvler paa,
 Fægt, Tydsker! nu med Hæle!
 „At gaae for vidt er at forgaae!“
 Det er dit Eftermæle.

Det bruser paa Sletten, paa Bjerg og i Dal,
 Det bruser fra Sarpen og Gøtthe-Kanal:
 Pak jer fra Danmark! pak jer fra Danmark
 For Himmelen's Skyld!

I Lyst og Rød staae Last og Brast
 Fostbrødre med hinanden,
 Thi staaer som Klippen Danmark fast,
 Om end paa Afgrund's-Randen!

Det bruser paa Sletten, paa Bjerg og i Dal,
 Det bruser fra Sarpen og Gøtthe-Kanal:
 Norden har feiret! Norden har feiret
 I Himmelen's Navn:

15.

Slaget ved Slesvig.

Jærøiff Melodi.

Paaskekloffen kimed mildt fra den danske Ryst,
 Meldte over Lande dog om saa haard en Dyst.
 Sluttes Kreds og staaer fast, alle danske Mænd!
 Gud han raader, naar vi fange Seir igjen.

Listet var i Mulm og Nat hid den tydske Hær,
 Knap de danske Drengs fik Tid at pænde Sværd.
 Sluttes Kreds og staaer fast, alle danske Mænd!
 Gud han raader, naar vi fange Seir igjen.

Uabent Bryst var Landeværn, Mod var Danstems
 Skjold;

Tydsken maatte bygge af egne Liv sin Vold.
 Sluttes Kreds og staaer fast, alle danske Mænd!
 Gud han raader, naar vi fange Seir igjen.

Ruglen peb og Sværdet sang til Kartovers Brag;
 Tydsken maatte lære det danske Sprog den Dag.
 Sluttes Kreds og staaer fast, alledanske Mænd!
 Gud han raader, naar vi fange Seir igjen.

Over Thyras brystne Led Blod i Strømme randt;
 Tydskten maatte kjøbe heel dyrt hvert Fied, han
 vandt.

Slutter Kreds og staaer fast, alle danske Mænd!
 Gud han raader, naar vi fange Seir igjen.

Begen er for Overmagt liden Flok tilsidst;
 Men af Danmarks Vre den Intet haver mist'.
 Slutter Kreds og staaer fast, alle danske Mænd!
 Gud han raader, naar vi fange Seir igjen.

Blegnet er saamangen Kind, færre er de Faa;
 Dog for Danmarks Vre vi end er nok at slaae.
 Slutter Kreds og staaer fast, alle danske Mænd!
 Gud han raader, naar vi fange Seir igjen.

16.

Dansk Trøstesang.

(Efter Paaskedagen ved Dannevirke.)

Mel. Kommer hid I Piger smaa.

Kommer, alle Moders Børn!

Deler Moders Smerte!

Brødrene den forte Drn

Hakked dybt til Hjerte,

Graadig drak han deres Blod,

Faaer dog ei det Lovemod,

Som er Dane-Arven!

Dronning er vor Moder huld,

Føder Konge-Sønner,

Dem kun Hjertets røde Guld:

Kjærlighed belønner;

Bugget blev de i dens Skjød,

Favned den i Liv og Død,

Skal i den og hvile!

Altid i det høie Nord
 Skal nu Dannevirke
 Vres som et Alterbord
 I vor Moders Kirke;
 Der opoffred sig med Priis
 Kongebørn i Hundredviis:
 Dronning Dagmars Sønner!

Ingen Sone, ingen Bod
 Drnen os kan byde,
 For den Strøm af Kongeblood,
 Han med Lyst saae flyde;
 Hvor han boer paa høien Hald,
 Moders Taarer uden Tal
 Han for intet regner!

Høiere end nogen Drn
 Bygge kan og stige,
 Boer dog Han, som elsker Børn,
 Gud i Himmerige,
 Løven som et Dfferlam
 Duster altid sødt for Ham,
 Taarer Han mon tælle.

Syn har Han til Sendebud,
 Tolke for sin Brede,
 De gif ind og de gif ud
 Før i Druens Rede,
 Kommer de engang endnu,
 Kommes den ei meer ihu
 Mellem Himlens Fugle.

Men saalænge Iyseblaa
 Groe hos os Kjærminder,
 Og saalænge Taarer smaa
 Perle her paa Kinder,
 Lønnes skal vort Lovesuld
 Med vort Hjertes røde Guld,
 Kjærligt Eftermæle!

Og saalænge Bølgen blaa
 Sig om Marken slynger,
 Og saalænge Lærken graa
 Over Heden synger,
 Himlens Gud hver Smertepiil
 Bryder med et Englesmiil
 I vor Moders Hjerte!

Dannevirkes Offerlam!
 Løver ei desmindre!
 Ja, I dufte sødt for Ham,
 Som seer helst det Indre,
 Og hos Ham i Fredens Havn
 Ederes Moder har til Navn
 Himmelen's Beninde!

17.

„Det skal ei skee!“

(Mønstringen for Kongen paa Veerbek Mark
 ved Beile.)

Mel. Der er et Land.

Vel mødt igjen, Kong Frederik! ved Hæren!
 Til Kamp beredt den venter kun Dit Bud.
 Hvor Stævnet blodigst var, vi frelste Vren —
 Lad os da trøstigt fegte Striden ud!
 Giv Intet bort, thi viid, før Du skal miste
 En Fodsbred Jord af Dine Fædres Land,
 For vil vi Alle kæmpe til det Sidste,
 For vil vi Alle falde som een Mand.

Og hvis Dit Blik i disse tætte Rader
 Har søgt forgjeves mangen Kammerat,
 Beklag ham ei! Vær stolt af ham som Fader
 Og huff, for Dig han døde som Soldat.
 I Dødens Stund og skilt fra sine Kjære,
 Hans sidste Suk gjaldt Fædrelandets Ret,
 Hans sidste Tanke var Din Krones Ære —
 I Kamp for den vil Ingen blive træt.

See her er Rok, der vil udfylde Pladsen!
 See her er Rok, der kæmpe vil som han;
 Men ikke Een der er i hele Massen,
 Som vil see deelt sit skjønne Fædreland!
 „Det skal ei skee!“ det Løfte har Du givet,
 „Det skal ei skee!“ fra Folket lød igjen!
 Og, Kongen troe i Døden som i Livet,
 „Det skal ei skee!“ vi sværge her som Mænd!

1849.

18.

Varsel.

Melodie af Rung.

Lærken kommer flyvende søndenfra,
 Den fører saa underlig en Tale:
 Tydsken vil tage det danske Land,
 Saa monne han stoltelig prale.
 Men jeg bygger trygt hos den jydsk Mand,
 Han vil nok slaae for sit Fødeland!
 Eia, Eia, saa kvibdrer den Lærke.

Biben kommer med pjudstede Fjer
 Og med sin sørgende Mage:
 Hvor skal vi bygge paa Tue iaar,
 At Tydffen skal ikke os tage?
 Stoled' jeg ei paa den jydffe Mand,
 Slet aldrig blev jeg i dette Land,
 Cia, Cia, saa klager den Bibe.

Storken kommer saa fort han kan,
 Hans Been ere blodige røde:
 Kunde jeg tale om, hvad jeg har hørt,
 I sadde her ikke som døde.
 Op fra Gryden, Du Bondemand,
 Fjenden sætter alt Fod paa Din Strand.
 Cia, Cia, saa raaber den Storken.

Og nu tage alle Smaafugle paa,
 Ravnen ei at forglemme,
 De raabe Alle, imens de kan,
 Alt som de har Mæle og Stemme:
 Bee Dig, vee Dig, Du jydffe Mand,
 Hører Du ikke vor Barselsang?
 Cia, Cia, lyt til de Fugle.

19.

Skiærtorsdagsquiden.

Mel. Kommer hid I Piger smaa.

En Skiærtorsdag blodig rød
 Er igjen oprundet,
 Af! den var ei rosenrød,
 Som ved Dresundet;
 Kongebruden Gefion
 Faldt i Tydskens Røverhaand,
 Det er tungt at tænke!

Fuldt er Tydskens Overmod,
 Hele Danmark sukker,
 Diet seer slet ingen Bod,
 Derfor det sig lukker,
 Kan ei taale Synet af
 Dannebrogens aabne Grav,
 Graven for Svanhvide!

Skjære maa Banrygtets Røst,
 Moder! i dit Dre,
 Dog, du har endnu en Trøst,
 Derfor vov at høre!

Regner ret vi sammen alt,
 Snarere den steg end faldt
 Dannebrog paa Bove!

Strøget blev det Danske Flag
 Af Misdæder=Haanden,
 Foer til Himmels samme Dag
 Dog med Ræmpe=Handen!
 Moder! Moder! hør det dog,
 Dine Børn med Dannebrog
 Dandsed op i Skyen!

Sønner havde du ombord
 Paa din Drlogs=Snekke,
 Som skal mindes, mens i Nord
 Daner staae paa Dække;
 Med forslagne Arme de
 Skal til dig fra Skyen see,
 Dannebrog afbilde!

Dg saa længe dine Børn
 Gjør hvad disse gjorde:
 Uden Binger, trods hver Drn,
 Flyve tør fra Borde,

Altid Dannebrog paany
 Til os daler ned fra Sky,
 Som vort Seiers-Banner!

Lad da kun paa samme Blad
 Runestaven riste:

Kongedyb og Egeruvad!

Rornen ei du friste!

Dannebrog dog skal paa Sø

Binde Prisen under D,

Medens Stjerner tindre!

Spotten med „Kong Christian“

Ihvor drøi den flinger,

Dog en saadan Drlogsmand

Ei af den udspringer;

Krieger, Marstrand, Hohlenberg

Raabe til den Tydske Dverg:

Følg os, om du vover!

Hovmod immer gaaer for Fald,

Ydmyghed til Vre,

Dvermod og Dvertal

Mindst kan Skammen bære;

Seire skal den Danske Sag,
 Tydskerne til Dommelig
 Stammen derfor bære!

20.

Kampen ved Niis-Skov.

Mel. Tilhest, tilhest nu, du Tydske Dragon.

Du Danske Rytter! i Sadlen sid fast
 Og lad det i Tydskerne knage!
 Paa Gammeldanskt hedder Sværdet Biderhvaft,
 Og Tydskerne fik det at smage,
 Vel meget for lidt i det lange Krigskaar,
 Men dog, saa de glemmer det ei, hvad de faaer.
 Du Danske Rytter! i Sadlen sid fast
 Og lad det i Tydskerne knage.

Til Marv og Been gif det i overgaars,
 Da Tydskerne vilde os fange,
 Fra Kallundborg er der langt nok til Mars,
 Men Næser de fik dog saa lange,

Dem fik de tæt udenfor Studsgades Port *),
 Og dem har de røvdanske Ryttere gjort!

En Helt os førde, og han hedder Flindt,
 Og Ild er der i ham tilvisse,
 Vi saae paa ham og vi huggede blindt
 Paa Hoved, paa Hals og paa Isse,
 Men hvad vi saa ramde af Hjerternes Grund,
 Om ikke det dratted, det dinglede kun!

En Prinds, han kaldte sig fra Salm=Salm,
 (Paa Tydsken veed Pokker kun Rede,
 Den hænger sammen som Urtehalm,
 Den gjør ikke Gjæssene fede);
 Men han røg af Sadlen, og han fik et Rap,
 Saa Hænder paa Skafet beholder han knap!

Han slap med Næsen, han havde godt Held,
 Og ta'er vel herefter sig vare,
 Thi Folk som Fluer vi slaaer ihjel,
 Naar selv de dem giver i Fare,

*) Studsgades Port i Aarhus vender ud mod
 Riis Skov, hvor Dyffen stod.

Vi spare ei Prindser fra Syd eller Nord,
 Men huffer iaar hvad vi glemde ifjor!
 Du Danske Rytter! i Sadlen sid fast
 Og lad det i Tydskerne knage!

 21.

Nørre = Snede.

Mel. Vi Sømænd gjør ei mange Ord.

Sastes kom den jydsk Post
 Med Nytt fra Nørre = Snede,
 Hvor Hæserne fik Huusmandskost
 Midt paa den brune Hede,
 Hvor de fik Bod for alle Savn,
 Som fristes maae paa Heden:
 Befordring fri til Kjøbenhavn
 Og Hviletid til Freden!

De kom i Tide under Tag,
 De sov saa sødt, de kunde,
 De drømde om det tydske Flag,
 Og om de Danske Hunde,

Men hvad de ikke drømde om,
 Det var de Danske Drenge,
 Som bag paa dem lysvaagne kom
 Og trak dem ud af Senge!

Man siger nok i Tydsker-Land,
 At vi er Søvnetryner,
 Og lidt deri nok være kan,
 For vi har bløde Dyner,
 Men denne tydske Hæsfetrop
 Maa sande, vi herinde
 Har lært dem at staae tidlig op
 Og dog ei Seier vinde!

Det lærte dem Ritmester Brok
 Med sine Danesvende,
 Det hele Klatten lærer nok,
 For Odins Leg faaer Ende;
 Vi har det Lov fra gammel Tid,
 Halvveis vi helmer ikke,
 Men stikker ud, saavel i Strid,
 Som naar tilpæls vi drikke!

Ja, hørt jeg har af Engelftmænd,
 Som godt kan flaaes og drikke,
 At kommer Dansken ret igjen,
 Mod ham forslaaer det ikke,
 For naar han først faaer rigtig fat
 Paa Kruset eller Klingen,
 Han helmer ikke Dag og Nat,
 Før med ham kappes Jngen!

Nu lad os kjøre Tydsken ud
 Og drukne ham i Elien!
 Naar saa vi takket har vor Gud,
 Vi slap Filosofien,
 Da drikke Bedstemoders Skaal
 Vi skal paa Mark og Hede,
 Og synge paa vort eget Maal:
 Hurra for Nørre-Snede!

Den jydsk Bondes Aftensang.

Mel. af Rung.

Naar Tydskten sin tørstige Ganger rider
Tilvands i Viborg Sø,
Saa siger Sagnet fra gamle Tider,
At Danmarks Rige maa døe;
Men Hjælpen er næst, naar Nøden er svarest.

Nu sidde de Tydske i mange Dage
Som Herrer i Tydens Hiem;
Hr. Ry' er vegen saa langt tilbage
Dg tør ei maales med dem.
Men Hjælpen er næst, naar Nøden er svarest.

De øde vor Hest, og vor Ro de slagte,
De leire sig i vor Rug,
Dg Bonden, som knap for Træl de agte,
Maa brede dem Dist og Dug.
Men Hjælpen er næst, naar Nøden er svarest.

Der gaaer og et Sagn paa den jydskke Hede:
 Engang kom Tydsten før,
 Da drog Niels Jepsøn sit Sværd af Skede
 Og gjente ham flux paa Dør;
 Thi Hjælpen er næst, naar Nøden er svarest.
 Er Ebbesøns Daad end et muldent Minde
 Og knap hans Lige fød,
 Saa vist skal Jyden dog Frelse finde;
 Vor Herre er end ei død:
 Hans Hjælp kommer nok, naar Nøden er svarest.

23.

Soldaten paa Sorpost.

Mel. af Rung.

Mattens dæmrende Taager
 Har sig paa Engen lagt,
 Der kun Soldaten vaager
 Paa sin farlige Vagt;
 Medens hans Blikke vanke
 Gjennem det øde Rum,
 Sysler hans stille Tanke
 Udi sin Helligdom.

Thi han bærer derinde,
 Gjemt i en trofast Sjæl,
 Billedet af en Qvinde,
 Deiligt som Freja selv;
 Og naar han dristig træder
 Balpladsens Dødningdands,
 Billedet sig iflæder
 Valkyriens høie Glands.

Kjole Lustning fra Søen,
 Bringer du med et Bud?
 Mødte du hist paa Den
 Nylig min unge Brud?
 Svaled du Kindens Rødme,
 Løste du Loffens Fald,
 Ripped du Læbens Sødme? —
 Al, deel da med mig halv!

Løste hun af sit Fængsel
 — Mens du i Løvet skjalv, —
 Hjertets bævende Længsel
 Sukkets vingede Alf?

Hvisted hun: "Jeg vil græde
 Kommer igjen ei Han"?
 O, da gaaer jeg med Glæde
 I Døden for mit Land!

24.

Nattleir.

Melodie af N. P. Berggreen,
 eller som: Paa Sjølund's fagre Sletter.

Nu dækker Natten over
 Alt med sin mørke Sky,
 Og fra sit Dagværk sover
 Trindtom os Stad og By.
 Mens Andre er tilfenge,
 Og Alt omkring er tyft,
 Syng op, I danske Drenge!
 Lad Natten gaae med Lyft!

Syng om de glade Dage
 I fjerne Fødestavn,
 Før Krigens Ild mon brage
 Og iog os fra dets Favn,

Da hvæssed vi kun Staalet
 Til Høst paa Eng og Bang;
 Paa Arnen blussed Baalet
 Til Pigens Elskovssang.

Vi red til Sommergilde
 Med Blomsterfrands om Hat;
 Vi svang de Piger milde
 Den lune Sommernat.
 Ei Timerne vi talte
 I Dands og munter Leg;
 Naar da Trompeten kaldte,
 Vi gjerne Sønnen sveg.

Nu til langt andre Dandse
 Trompeten falder her;
 Blodrøde er' de Krandsse,
 Paa Slagets Mark vi bær'.
 Stor Riv er ved det Gilde,
 Vi her indbydes til;
 Med Fjender heelt umilde
 Vi har alvorligt Spil.

Danst Seier = Sang.

(Zuli Slaget.)

M e l. Danmark deiligst Bang og Bænge.

Ræmpe = Biser! Ræmpe = Høie!

Balhall sølvvertakt!

Længe holdt med eder Die

Hjarne, som paa Bagt,

Om fra eders dybe Dale,

Om fra Balhalls dybe Sale,

Os til Hjælp i Kamp med Døden

Rom en Ben i Nøden!

Tak, for I holdt Tro og Love!

Nu er Sagen vis,

Nu i Visse, før i Bove,

Som ved Frederis!

Did I sendte Holger Danske,

Han tog op den tydske Handffe,

Han slog Trolde ned som Torden,

Thor med Lyn fra Norden!

Roes forsmædet Ræmpe = Manden,
 Altid feierrig,
 Trykket Rye ømt i Haanden,
 Tog ham hjem med sig,
 Dog, som Drot i Nørreleden,
 Ham med Ere fulgte heden
 Firehundred Danesvende,
 Hver med Blus ihænde!

Slav fra de Nørste Fjelde!
 Slav Danefjær!
 Du, som Holger i sin Bælde
 Gik med Storbærk nær!
 Du, som fulgte ham tilbage,
 Vilde ei vor Roes modtage!
 Mindes skal med dine Svende
 Du til Verdens Ende!

Og naar atter Hjarne kvæder:
 Danmark er i Nød!
 Tydskken praler! Moder græder,
 Drages med sin Død!

Raab da ud i Ddins Sale!
 Bæf da Holger op af Dvale!
 Beed ham ingen Tid at spille,
 Saa han kom forsilde!

26.

Soldaterne ved General Anes Lig.

Mel. af Kung.

Ak, hvilket bittert Tab vi led!
 Bor General er død paa Marken funden,
 Og Ingen saae ham segne ned,
 Og Ingen var ham nær i Afskedsstunden.

D, huster I end hin Paaskedag —
 Paa Dannevirke vi stod,
 Og Rugler daled som Sne i Lag,
 Og Marken rødmed af Blod.
 Da var der en gammel Oberst, som tidt
 Foran de Forreste red,
 Han sagde: — „Børn, jeg hviler mig lidt“.
 Og rolig han lagde sig ned;
 Og paa Balen sov han, Slaf Rye.

Og huffer I saa i denne Nat,
 Før vi af Fæstningen drog,
 Og alle Røster forstummed brat,
 Mens Midnat Klokkerne slog;
 Da raabte han: "Børn før Kloffen igjen
 Slaaer Tolv, i Rolding vi staae!" —
 Vi feired har, men ikke derhen
 Idag, ei imorgen vi naae;
 Thi paa Balen sover Slaf Rye.

Ja, feiret vi har, og dyrt dog stridt,
 Det kosted vor bedste Mand;
 Vel maatte hundred af os ha'e bidt
 I Græsset heller end han.
 Han folte for os, han vilde os godt,
 Ham led vi paa som en Borg;
 Derfor Soldatens Døie er vaadt
 Og Glæden er blandet med Sorg,
 Thi paa Balen sover Slaf Rye.

Fredericia=Slaget.

Melodie af N. P. Berggreen.

Seirens Engel fløi over D
 Med Høisang om Danstensk Mod:
 Han sang om herlig Stordaad:
 Men hans Binger drypped af Blod.

Mægtig traf Gjengjeldsens Sværd —
 De Meensvornes Bolverk brast —
 Forræderflokken spredtes —
 Men med Gud de Danske stod fast.

Dyrt med Blod af Hæderens Mænd
 Blev Trostæbens Seier kjøbt:
 Med Ild fra styrte Skandser
 Blev i Dødsfæmp Heltene døbt!

Kjække Rye! Du Lyn fra Guds Haand!
 Din Sjæl var til Seier fød —
 Dit Blik var Ild, som dit Hjerte,
 Og en Offerflamme din Død.

Tusind tappre Danske med Lyst
 Har blødt paa hiin Wrens Dag.
 Hver Helt, som segned for Danmark,
 Gav sit Blod for hellige Sag.

Tak, hver Sjæl, som fløi gennem Ild
 For Sandhed og Ret — til Gud!
 Hav Tak, hver Helt, som til Livsdaad
 Drog med Seir af Flammerne ud!

Guds er Wren! — Seiren han gav:
 Et Dommедagsslag han slog!
 Med Fredericia = Slaget
 Staaer en Guds = Dom i Tidernes Bog!

 28.

Seier = Slaget.

Melodie af Frølich.

Drag ei dit Næt om Lovens Bo!
 Tag ei for Frygt hans tause Ro.
 Med et Spring slaaer han brat
 I den bælmørke Nat,

Uforfærdet og hæver sin vrede Klo!
 See, din Snare han rammer,
 Tør du møde hans Blik?
 Du blegner for dets Flamme!
 Naade er den Bøn, som du qvalfuld stammer,
 Flugt dit sidste Bærge mod Dødens Drif.

Holsten, hvad hjælp dit Nældeblad?
 Knap fik du brændt i Borg og Stad,
 Da greb Danmark med Mod
 Om den giftige Rod,
 Rykked op dig som Ukrud, hvor fast du sad!
 Her skal Løgnene strande,
 Her hvor Kampen var reen,
 Og høit skal Tydskland sande:
 Haard og fræk i Oprør var Holstens Pande,
 Mere haard var Danmark! din Grændsesteen.

Midsummer-Nat med Lyn og Brag
 Luttrende var dit Tordenslag!
 Atter Luften er sval
 Som var lummer af Pral,
 Tydske Jagter og Haan mod det danske Flag!

Høit skal reises en Støtte,
 Midt i Stormenes Hav,
 Hvor Lyn hinanden mødte:
 Roser vore skal der hvor Troskab blødte,
 Tidsler der hvor Troløshed fandt sin Grav.

 29.

„I Dag maa ingen vige!“

Mel. af Rung.

Det var en Sommermorgen;
 før Solen stod i Øst,
 gik Dansken til sit Dagværk ud,
 at høste en blodig Høst.
 I Dag maa ingen vige!

Før Fuglesangen vaagned,
 lød Hurraraab i Sky,
 og Røgen laa i tætte Lag,
 som Dug i Morgengry.

Imellem os og Fienden
 var lagt en aaben Grav;

de Danske sprang i Graven ned,
men de stod op deraf.

De Tydske stod bag Boldes
og Pallisaders Hegn;
de Danske gik med aabent Bryst
mod Fjendens Kugleregn.

Tak være dem, som førte
vor Hær til Fjendens Lejr!
og Tak hver Mand, som fulgte dem
i Liv og Død til Sejr!

Tak Nye, tapre Førere
for vore Faldnes Trop!
dit sidste Ord paa Vrens Dag
har Saga tegnet op:
"I Dag maa ingen vige!"

En lystig ny Vise om Slaget ved Frederis.

Mel. Dengang jeg drog affted.

Det var et deiligt Slag,
 Det var et deiligt Slag,
 Det var en Sommerdag,
 Ja, det var en Sommerdag,
 Men det i Tydsken givss,
 Jeg tærker vist han frøs,

Fordi det gif grangivelig paa Liv og Lemmer løs.
 Kom nu igien, Bildtysker, og trumf i Bordet, at
 At Dansken ei tør sige Ris Ris til Tydskens Rat!

Til Rat vi siger: Ris!

Hurro for Frederis!

Hurro, Hurra, Hurra!

I Svidsen gif en Helt,

I Spidsen gif en Helt

Ud af den rette Bælt,

Ja, ud af den rette Bælt,

Har var slet ikke fransk,

Men baade norsk og dansk,

For ham sig bukked Tydskeren, om han var
 nok saa spansk!
 Ja, Nye, som desværre! ei meer er hvid og rød,
 Han lærde Tydsken Danskhed med Klem i
 Liv og Død!

Til Kat vi siger: Kis!
 Hurra for Frederis!
 Hurra, Hurra, Hurra!

Dengang vi først kom ud,
 Dengang vi først kom ud,
 Da gik det Skud paa Sud,
 Ja, da gik det Skud paa Skud
 Fra hvert et Batterie,
 Og Skaden havde vi,
 Da brugte Tydsken, kan jeg troe, nok alle
 Fingre ti;
 Men da vi gav ham Næven, da var det ikke eens,
 Da vendte han os Ryggen, da tog han pært tilbeens.

Til Kat vi siger: Kis!
 Hurra for Frederis!
 Hurra, Hurra, Hurra!

Saa løb de deres Bei,
 Saa løb de deres Bei,
 Men Somme løb dog ei,
 Ja, men Somme løb dog ei,
 Hvem vi fik Fingre i,
 Til dem vi sagde: bie!

Vi holdt i Dreene dem fast, vi gjorde os saa frie!
 Vi fanged Folk som Fluer, en Slump vi slog ihjel,
 Saa de holstenske Fruer, de huffer det jo vel.

Til Kat vi siger: Kis!
 Hurra for Frederis!
 Hurra, Hurra, Hurra!

Det var en herlig Seir,
 Det var en herlig Seir;
 Hvor Tydsken laae i Leir,
 Ja, hvor Tydsken laae i Leir,
 Der fandt vi ikke blot
 Krigstøiet stort og smaat,
 Men, Folk undtagen, Rok af alt, hvad der var
 fedt og godt!

Ja, der var Steg og Kage og Drehynder Biin,
 Han vilde just gjort Gilde, Hr. General Bonin!

Til Rat vi siger: Kis!

Hurra for Frederis!

Hurra, Hurra, Hurra!

Nu har det ingen Rød,

Nu har det ingen Rød,

At Fanen gul=fort=rød,

Ja, at Fanen gul=fort=rød,

Som er det bare Skit,

Som de har sagt saa tit,

Skal stikke ud vort Banner stolt, med Wren
 rødt og hvidt;

Til Trods for hver en Keiser og sorte Kunsters Bog,

Til Lands og Vands skal vaie i Skyen Dannebrog!

Til Rat vi siger: Kis!

Hurra for Frederis!

Hurra, Hurra, Hurra!

De danske Kanoner.

Mel. Vort Fødeland var altid rigt.

Da Tydsken paa sit Røvertog
 Kom ind i vore Lande,
 Forhaaned han vort kjære Sprog
 Og vore grønne Strande;
 Men trods sin Tales høie Flugt,
 Han fik med Danmark ikke Bugt,
 Og til vort Forsvar talte smukt
 De sindige Kanoner.

De brummede saa dybt derved,
 Naar de hans Gloser hørte;
 Men fik de Munden først paa Gled
 Saa skarpt et Sprog de førte;
 Da talte de med Ild og Bægt,
 Og deres Ord var varmt og kjæft,
 Og Fjenden snart fik stor Respect
 For Danskens Jernkanoner.

Hvergang han mødte dem i Trop,
 Saa maatte han sig græmme:
 Han funde aldrig hamle op
 Med deres klare Stemme.
 Til allerfjæst fandt Tydskken paa
 At la'e os sine Piecer faae,
 Ved Frederits han lod dem staae:
 De skulde Sproget lære.

Thi prise vi med Sang og Ord
 De mægtige Kanoner,
 Som skjærmed om vor Fødejord
 Og sang i danske Toner,
 Som under Ydret, mørkt og koldt,
 Har skjult et Indre, varmt og boldt,
 Og altid paa sin Læbe stolt
 Har baaret Danmarks Ære.

32.

Sømagten.

Mel. Der er et Land, dets Sted er høit mod Norden.

En lille Plet, som Diet knapt opdager
 Paa Verdens Kort — er hele Danmarks Land;
 Men Havet, som dets trange Grændse drager,
 Gjør Landet stærkt og rig den danske Mand:
 Det slaaer et Hegn om vore Blomsterkyster,
 Som graadig Raboes Bælde rokker ei;
 Det vugger kostbar Kjol ved sine Bryster,
 Og aabner Mandens Mod saa vid en Bei.

Og ikke blot i Rummet, men i Tiden
 Har Havet vide ført den danske Mand.
 Viis mig en Ræmperække før og siden
 Som den fra Bille op til Absalon!
 Og Flagets Hæder skal vel evig strække,
 Gaaer Lykken end en enkelt Gang imod;
 Thi ingen Sky dets lyse Kors kan dække,
 Dets røde Dug ei plettes kan af Blod.

Belsignet være Danmarks evigunge
 Og rige Brud, det frie, friske Hav,
 Med Heltedraper paa sin dybe Tunge,
 Med Heltelig udi sin dybe Grav!
 Belsignet være Hver, som dristig følger
 Ud sine Fædres Bei til Magt og Roes
 Og møder Danmarks Fjende paa dets Bølger!
 Belsignet være hver en brav Matros!

33.

De Saarede.

M el. Vi Sømænd gjør ei mange Ord.

Det danske Heltenavn var fast
 Forglemt ved Sund og Belte,
 Da vakte Faren os i Hast
 Og skabte nye Helte.
 Og Dannebrog, som falmet stod
 I Fredens dørste Dage,
 Den skjænkede de med deres Blod
 Sin Purpurglands tilbage.

Ja Blod det kosted — mangt et Skud
 De kjække Hjerter rammed,
 Og Mangen gif fra Striden ud
 Med Manddomskraften lammet.
 Men hvilken Kval de end har havt,
 Den Trøst de dog har fundet,
 At hvad de selv har tabt i Kraft,
 Har Danmarks Ære vundet.

Og det skal mindes. Hver en Haand
 Vil eder Krandsen byde,
 Og meer end noget Ordensbaand
 Skal Arrene jer pryde.
 Og Folket aabner jer sin Favn,
 Det glemmer ej at takke,
 Og Kongen kjender eders Savn,
 Og han gjør meer end snakke.

Og naar ved fælles Stræben vi
 Faaer rejst om Danmarks Rige
 Bort gamle Gjerde, da kan I
 Med stolt Forvisning sige:

De alle gav med Billie god
 Den bedste Skat de vidste,
 Men jeg, som gav mit Kjød og Blod,
 Jeg offred dog det Meste.

34.

Velkomst

(ved Krigernes Indtog i Hovedstaden).

Mel. Hvor Bølgen larmer.

Velkommen hjem til Arnens Fred,
 I Kampens Fostersønner!

Hvorhen I drog, der fulgte med
 Bort Haab og vore Bønner;

Herhjemme ogsaa Bagt vi holdt,
 Og hvert et Hjerter banked stolt,
 Naar Seirens Baun I tændte.

Den Kæmpeaand, som engang bar
 En Verden paa sin Skulder,
 I Mindets Drøm indlullet var,
 Afvant med Kampens Bulder;

Da vaanded Danmark sig i Rød —
 Og Livet rørtes i dets Skjød,
 Og Folkeanden vaagned.

Og I forstod dens dybe Røst,
 I kjækt dens Bei beredte,
 Og mens I holdt en blodig Høst,
 Dens Sæd I vidt udspredte:
 Ja, Eders Sværd blev Moses' Stav,
 Som slog mod Folkets Bryst — deraf
 Udsprang en Livsens Kilde.

Og derfor La' det jubler nu
 Med mange tusind Stemmer,
 Og derfor det i trofast Hu
 Al Eders Gjerning gjemmer.
 Velkommen hjem til Brødres Favn,
 Fra Rampens Ild, fra Seirens Baun!
 Velkommen, danske Drenge!

35.

Indtoget.

Mel. af Kung.

Vi Seir og Bytte bringe hjem.

Hurra, Hurra, Hurra!

Som Oldtids Kæmper brød vi frem

Til vore Fjenders firkre Gjem

Dg tog saa drøie Tag med dem,

At de fik nok dera'.

De skal ei brænde Byer fleer,

Thi deres „Gryder“ har vi her;

Dg derfor vi svinge med Huer og Flag

Til Ære for vort Fredericiaslag.

Bort Løfte har vi ærligt holdt.

Hurra, Hurra, Hurra!

Har Tydskken Rød og Tort os voldt,

Inat har vi Afregning holdt,

Dg Danmark kan nu pege stolt

Paa Fredericia.

I hundred Aar har Ærens Baun

Som nu ei funklet fra dets Navn,

Dg med gjennem Tiden til fildigste Dag
Gaaer Mindet om vort Fredericiaslag.

For Kongen og vort Fædreland,

Hurra, Hurra, Hurra!

Lad Fjender flokkes tykt som Sand,

Naar fast vi stande Mand ved Mand,

Dg vil for Alvor, hvad vi kan,

De Landet ei skal ta'e;

Ehi Kræfter vore af dets Bund,

Dg Folkets Mand er fjæf og sund.

Ja — falder igjen vor retfærdige Sag,

Saa slaae vi et nyt Fredericiaslag!

1850.

36.

Seiers = Torsdagen.

(Fuglen fra Stendrup = Skoven.)

„Seg gif mig ud en Sommerdag at høre
Fuglesang, som Hjertet kunde røre,

I de dybe Dale,

Mellem Rattergale,

Og de andre Fugle smaa, som tale“.

Men der var ingen Fuglesang at høre,

Tordenstrald kun dundred i mit Dre,

Under Lyn og Torden,

Blussed, bæved Jorden,

Det var som en Dommemedag i Norden.

Dg overalt der var kun Jnk at skue,
 Blomster smaa, de stod og græd paa Tue,
 Taarer flød i Strømme,
 Danske Hjerter ømme
 Kunde ei i Graad den Jnk udtømme.

Jeg gif mig ind med Sorgen i mit Kammer,
 Sukked dybt til Gud for al den Jammer,
 For de blege Rinder,
 For de Danske Kvinder,
 For de Liljer, Roser og Kjærminder.

Da kom en Engle-Røst der til mit Dre:
 Gaf kun ud! saa faaer du Sang at høre
 I de grønne Sale,
 Mellem Rattergale,
 Og de andre Fugle smaa, som tale.

Jeg gif mig ud i Sommer-Aftenstunden,
 Alt var klart, og tonesuld var Lunden;
 I de grønne Sale,
 Mellem Rattergale,
 Sad en lille Fugl, som kunde tale.

Den lille Fugl, han kom fra Stendrup = Skoven,
 Lydt han sang: jeg fløi mig over Boven,
 Høirød er min Binge,
 Nyt jeg har at bringe,
 Sødt det skal i Danske Dren flinge.

Det er forbi med Bulderet og Braget,
 Nu idag stod Holger = Danske = Slaget;
 Trollden, han er bundet,
 Sønder = Jylland vundet,
 Danmark har sin gamle Grændse fundet!

Det Danske Folk til Eideren skal høre
 Fuglesang, som Hjerterne kan røre,
 I de dybe Dale,
 Mellem Rattergale,
 Og de andre Fugle smaa, som tale!

Jdsted = Slaget.

Mel. Hr. Zinclar drog over salten Hav.

Hr. Willesen drager til Jdsted frem,

Dg slaaer han der sine Leire:

„Nu skal vi følge de Danske hjem

Dg vinde drabelige Seire!

Dg lyfter os Dansten at gjæste her,

Det skal ham vel fortryde;

Vi meie ham ned med det skarpe Sværd,

Dg lade hans Hjerteblood flyde.

Til Høire Band — og Skov foran,

Dg Mose til venstre Side,

Dg vældige Bolde med Tand ved Tand;

Lad komme hvem an tør bide!

Dg kunde han flyve som Fugl i Sky,

End i Lusten vi ned ham fnalde,

Før Dansten skal komme til Slesvig By,

Før skal Himlen paa Jorden nedfalde.”

Mc l. Der vanter en Ridder mellem grønne Trær.

Men Dansken han kom, han voved den Dist,
 Og han foer just ikke med Lempe.
 Han ændsed ei Skud, men Bryst mod Bryt
 Ham lysted med Tydsken at fæmpe.

Og Dansken han trængte sig nærmere nær,
 Skjøndt Beien var trang og blodig.
 Herr Willefen krysted i Harm sit Sværd,
 Han var ikke mere saa modig.

Hurra! for Danmark! — alt høiere led —
 Hurra! gjennem Skov over Enge,
 Fremad i vildene Fart de brød —
 De stormed, de danske Drenge.

Hurra! for Danmark! Fremad Hurra!
 Fremad! om end Tusinder falde!
 Da skyndte sig Holsten bort derfra,
 Og Willefen forrest af Alle!

Mel. Det var sig Herr Aften Ryg.

Nu sidder Dansken i Slesvig By,
 I den tomme Forræder-Rede;
 Og Idsted-Seieren breder sit Ry,
 Mens Tydsken skummer i Brede.

Nu bygges paa Dannevirke igjen,
 Og Ledet hænges ilave:
 Takket være de gjæve Mænd,
 Som værned for Danmarks Have,

Og Idsted-Seierens Ry skal gaae
 Saavidt som Tiderne stride!
 Og Danmarks Rige skal vel bestaae,
 Mens Sønnenne saa tør stride!

Hav Tak, Du Herre! som var vort Skjold,
 Du gav os Seier at vinde!
 Bestjærm os stadig mod Tydskens Bold,
 Som Du skjærmed os dennesinde.

Kjærminde=Sang.

(For Danmarks Juli=Helte.)

Mel. Det var en Søndag=Morgen.

Det var en Sommer=Morgen,
 Endnu før det blev Dag,
 Da yppedes paa Heden
 Et Holger=Danske=Slag;
 Da Soel stod op i Øster,
 Den neppe var at see,
 Og alle Fugle=Røster,
 I Struben fvaldes de.

Det var paa Idsted=Hede,
 Og saa i Dvre=Stolk,
 For gamle Danmarks Ære
 Da stred det danske Folk,
 Ja, for den danske Tunge,
 Og for det danske Land,
 Stred Heltene de unge
 Som gamle Hildetand!

Der faldt den gamle Nordmand,
 Den djærve Sleppegrell,
 Han regned meer ei Rugler,
 End Hagl det haarde Fjeld!
 Der faldt den bolde Læsøe,
 I Heltemanddoms-Aar,
 Og for den danske Røve
 Det var et Hjertesaar!

Der faldt i Ungdoms Blomster
 Saamangen modig Svend,
 At Tyffen troer det neppe,
 Vi mange har igjen;
 Dog synger danske Drenge,
 De flaaer i Bænget Top:
 Som Blomsterne i Enge
 Hvert Aar de voxer op!

Tak være danske Piger,
 Som græde nu iløn,
 For Broder og for Beiler,
 Som Moder for en Søn!

De holdt dem ei tilbage
 Med bange Suk og Graad,
 De sang for dem med Brage:
 Vaagn op til Heltedaad!

Guds Fred med vore Døde
 I Danmarks Rosengaaard!
 Guds Fred med dem, som bløde
 Af dybe Hjertesaar!
 Vor Rærlighed med alle,
 De Store og de Smaa,
 Som vilde staae og falde
 Med Løven aftegnaa!

Gud gav en herlig Seier
 Den lange Sommerdag,
 Fra Morgengry til Middag
 Det tordned Slag i Slag,
 Men da i Middags-Stædet
 Man saae den gyldne Soel,
 Da vundet var Guld-Sædet
 Til Danmarks Dronning-Stol!

Fra Als til Dannevirke,
 Fra Sli til Egers-Dør*)
 Skal Danmarks Løver springe
 Paa Gyldengrund som før;
 Hos Angler og hos Friser,
 I gienfødt Bennelag,
 Skal synges Ræmpeviser
 Om Seirens Julidag!

Og hvergang Danmark græder
 Guldtaarer med Guldflang,
 Og hvergang Diet perler
 Ved liflig Bemods-Sang,
 Da hvælve Rosen-Telte
 Dem selv ved Havets Bred,
 Hvor Danmarks Julihelte
 Fik deres Leiested!

*) Egers Dør (Hav-Munding) skal efter gammelt
 Sigende, være Kilden til „Eider-Navnet“.

39.

Mindesang

om de Faldne.

(Høstfesten i Kjøbenhavn.)

Mel. af Hartmann.

Slumrer sødt i Slesvigs Jord,
 Dyrefjæbt den blev ved Eder!
 Sommeren sit Blomsterflor
 Over Eders Grave breder;
 Mindet flyver som en Fugl
 Hen til Slesvigs grønne Bange,
 Synger der fra Gravens Skjul
 Ensomt sine simple Sange!

Ensomt, thi de brustne Blik
 Ingen kjærlig Haand har lukket,
 Ingen Ben Fært Haandtryk fik,
 Ingen hørte Afskedslykket.
 Men for Danmark Sukket lød,
 For dets Fremtid, for dets Lykke —
 Hvil da sødt i Jordens Skjød,
 Hvil da sødt i Gravens Skygge!

Mindets Fugl nu søge vil
 Tidt til Eder hen, I Kjære!
 I, som med Begeistring's Ild,
 Stred og faldt for Danmarks Ære!
 Seer da Lønner for Jert Mod:
 Slesvigs Land er atter vundet!
 Blodet binder — med Jert Blod
 Har I det for evigt bundet.

Skøn er Døden, som I fik,
 Ingen skjønnere der findes —
 Derfor vil med vaade Blif
 Heller ei vi Eder mindes;
 Men hvor danske Hjerter slaae,
 Og hvor danske Toner klinge,
 Skal med Stolthed Store, Smaa
 Fædrelandets Tak Jer bringe!

40.

Verelsang.

(Høstfesten.)

Mel. af Gade.

Kvinder :

Herlige Tid, da Mark og paa Bang,
 Plougjernet blinked', og Leerne klang,
 Herlige Tid, da i fredelig Ly
 Livet udfolded sig rigt, uden Mage,
 Herlige Tid, kommer ei du tilbage
 Vil vore Grændser bestandig du flye?

Mænd :

Skal vi taale den Haan? skal vi døie den Trods?
 Er vort Mod ikke læuger det samme?
 Ingen Bakken da meer! Er ei Retten med os?
 Lad Gjengjældens Hevn dem da ramme!
 Hvad er Livet i Fred, der os lokker saa smukt,
 Naar ei meer vi med Vre kan plukke dets Frugt?

Kvinder :

Kornrige Marker ved Sø og ved Skov,
 Snart vil I trampes af Stridshestens Hov.

Hvor er de Hænder, der Plougfuren drog,
 Hvor er de Arme, der Sæden skal meie?
 Trindt vil vi savne vort kjæreste Eie,
 Ingen kan læge de Saar, man os slog.

Mænd:

For vort Fædreneland vil vi kæmpe og slaae,
 Vi vil offre det kjæft vore Kræfter,
 Paa dets græsrigge Jord, der Bedrifterne saae,
 Skal Belsignelsen bugne derefter!
 Og af Blodet, der flød, skal en stærkere Slægt
 Bore frem til dets Forsvar, naar Saaret er lægt.

41.

Den Danske Menigmand.

Melodie af Th. Senger.

Midt under Idsted=Slaget,

Ei langt fra Langesø,

Der laae i Baaben=Braget

En Danst, som skulde døe;

Hans Riendings=Navn vel ingen nævne kan,

For han var kun en menig Mand.

Ham rullede to Kanoner

Forbi med Seiers-Sang,

Han i de danste Toner

Opstemte sidste Gang:

„O Herre Gud! saa skulde jeg endda
I dette Liv den Glæde ha'!“

Saa skönt et Eftermæle

Faaer ei Stridskødding hver;

O, hvilke høie Sjæle

Boer i det Lave her!

Her paa det Jævne er selv Bjørnen tam,

Og Løve-Ungen som et Lam?

I, med de store Kræfter

Og med det stolte Navn!

O, siger tit herefter:

Gid vi i Dødens Favn

Maae takke Gud, at Glæden vi endda

Med Seier føre skal herfra!

O, priser, Dane-Skjalde,

De danste Helte smaae!

I Hundredviis de falde,
 I Tusindtal opstaae,
 Og feirer Danmark, deres Heltedød
 Dem hartad synes alt for sød!

Lad Skjalde=Sneffen bære
 Det Budskab over Strand
 Om Adel, Dyd og Ære
 Hos Danmarks Menigmand!
 Thi Heltene ved Idsted og ved Stolk
 Det var det lille danske Folk!

Og I, som Lys vil tænde
 I Borgestuen her,
 O, lader Lysen brænde,
 Saa det er Ilden værd,
 Saa Danmarks Engel seer med Smil og Graad
 I Lys sit Hjerte og sin Daad!

42.

Andanst Sællessang.

Mel. Danmark, deiligst Bang og Bænge.

Har vi Klokker, som kan kime,
 Sangværk, som kan gaae,
 Har vi Skjalde, som kan rime,
 Fugle, som kan slaae,
 Har vi Kvinder, som kan kvæde
 Sorgen bort med Lyst og Glæde,
 Alle Toner smelte sammen
 Til et Hav af Gammen!

Synger alle da med Gammen:

Mange Bække smaa,
 Naar paa Danst de flyde sammen,
 Gjør en vældig Na;
 Skærve gjør ei blot en Daler,
 De gjør store Kapitaler,
 Drengene ved Sund og Belte
 Gjør en Sum af Helte!

Danmark, deiligst Bang og Bænge,
 Lukt med Bølgen blaa!
 Roes dig nu af dine Drenge,
 Som i Ild tør gaae!
 Ledet for din Blomster-Have,
 Som var længe reent af Lave,
 Hængt har de nu med Staalhandske,
 Som en Holger-Danske!

Holger-Danske har vi faaet
 Udaf Drenge smaa,
 Langbeen Rise har han slaaet
 Glad fra Top til Taa,
 Hængt en Laas for Dannevirke,
 Som kan trodse tykke Dirke;
 Holgers Blæsebælg og Esse
 Kiender ingen Hesse!

Nu det giælder kun at finde
 Frode Fredegod,
 Som bestemt endnu herinde
 Har sin danske Rod;

Piger smaa! de danske Drenge
 Drillet har jer nu saa længe,
 Slaaer jer sammen, fredegode,
 Alle til en Frode!

Da har gamle Danmark faaet
 Først sit Gyldenaar,
 Da, som det var længe spaaet,
 Læges alle Saar,
 Males under Sol og Stjerne
 Frodes Meel paa faure Kværne,
 Alt af Fredegods Beninder
 Med guldrøde Rinder!

43.

Hurra-Vise om Hr. Villesen.

Mel. Hr. Tønne rider fra Alsø ud.

Hr. Villesen er en tyff Hugaf,
 Han kunde skvadronere,
 Han raabde: seer mig den danske Hær,
 Da maa den reent frepere.

Riender du de Danske!

Han staaer som en Helt den Dag idag,
 At sige paa Papiret,
 Og der findes ei en Tøddel om,
 Han har for Dansken firet.

Kiender du de Danske!

Hr. Billefen skrev til Ost og Vest:
 Vil I see nye Mirakler,
 Saa skynd jer og kom til Idsted-Kro!
 Jeg flaaer de danske Stakler.

Kiender du de Danske!

De Danske, de saae slet ikke ham,
 Men han saae dem tilvisse,
 De holdt ham saa varm, han blev saa heed,
 At brat han maatte bisse.

Kiender du de Danske!

Han raabde: det er slet ingen Kunst,
 Kun grov Konfekt og Drilling,
 Jeg løber kun for det Barbari
 „At bankes ud af sin Stilling“.

Kiender du de Danske!

Han bisped paa sine bare Been
 Til Eli og Gottorp-Borgen,
 Han stædtes slet ikke der endda,
 Han bisped over „Sorgen“.

Kiender du de Danske!

Men da han saa kom til Rensborgs Port,
 Han tordned: holdt, I Ræffe!
 Og Skam faae hver den, som fryber nu
 I Skjul for Ddd og Egge!

Kiender du de Danske!

Et Slag har vi tabt, den Sag er klar,
 Og Slesvig er nu fløiten,
 Men det var kun Lykkens Skyld, den Mær,
 Nu blæser vi ad Tviten.

Kiender du de Danske!

Man siger jo nok i Dannemark,
 At Hugg er holdne Bare,

Men det er kun Snak, naar vi blot kan
 For Tro derpaa os bare.

Kiender du de Danske!

Saa ryst nu kun af dig, stolte Hær,
 De danske Bank, som stinker!
 Gak frem paa den Bei, du har betraadt
 Hvor jeg og Tyskland hinker!

Kiender du de Danske!

Saa synger vi et tyfs Hurra
 For Helten paa Papiret:
 Gid længe han leve i Berlin,
 Saa daadfuld og dydsfired!

Kiender du de Danske!

Vi synger dog helst et dansk Hurra
 For Kongen og hans Ra'le,
 Som bankede ud Hr. Billisen
 Fra Hoved indtil Hale!

Kiender du de Danske!

Det danske Sprog i Slesvig.

Mel. Skal jeg nu altid Bondepige være.

Længe nok har jeg Bondepige været,
Siddet paa Tærffel og spundet paa min Teen;
Længe nok har hun, tydske Frøken, blæret
Sig paa mit Høiscæde, og jeg gnavet Been.

Nu vil jeg glad

Sidde, hvor jeg sad,

Fremmerst vil jeg gaae i de Dandsendes Rad.

Mindes jeg kan, i hedenfarne Dage
Silke jeg sled i min Moders Rosengaard;
Rundt om mig sværmed Riddersvende strage,
Jeg gif med Guld og Perler i mit Haar.

Dronning jeg var,

Krone jeg bar,

Statelig i Dandsen med Konning Baldemar.

Al, men da maatte jeg onde Dage friste;
Sorte Grev Henrik min Husbond fangen tog,

Ind over gjennembrudt Gjerde sig mon liste
 Bendiste Bander, og stedse frem de drog.

Bort man mig smed —

I Trælstuen ned:

Tydske Frøken dandsed i Dannerqvindens Sted.

Ikke til Hove stedes meer jeg torde,
 Reppe hos Bonden man mig undte No;
 Haardhed jeg led, og vaanded mig jeg gjorde,
 Naar man mig stødte, og traadte mig med Sko.

Bonden min Ben

Blev dog igjen,

Græd med mig i Stilhed mangen Aften hen.

Dagene skifte nu — Gud skee Lov de skifte!

Atter i Høieløfts-Sale tør jeg staae.

Slag vel end vanke af tydske Frøkens Hviste,

Stolt hun end stritter, vil ei afveien gaae.

Dog, trods al Strit,

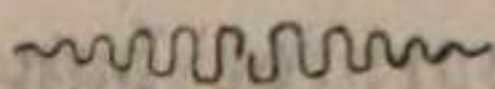
Siger jeg frit:

Tydske Frøken dandses af Dandsen omlidt!

Længe nok har jeg Bondepige været,
 Siddet paa Tærffel og spundet paa min Teen,
 Længe nok har hun, tydske Frøken, blæret
 Sig paa mit Høiscæde, og jeg gnavet Been.

Nu vil jeg glad
 Sidde, hvor jeg sad,
 Fremmerst vil jeg gaae i de Dandsendes Rad !

Fædrelands - Sange.

45.

Fremtid.

Mel. Danmark deiligst Bang og Bænge.

Holger Danske tøved længe ;

Hvem tør vel nu spaae

Danmark deiligst Bang og Bænge,

Luft med Bølgen blaa :

Om til Vinter eller Sommer,

Naar, hvordan, hvorvidt han kommer,

Hvor han os vil sætte Stævne,

Møde paa det Jævne?

Driftig, som til Daad en Ræmpe,

Er til Kvad en Skjald,

Lader aldrig Latter dæmpe

Deiligt Tonesald,

Synger frit, at nær for Haanden

Er, hvad liflig ham med Aanden

Alt berører og omvifter,

Saa han Farve skifter.

Det gjør Holger Danskes Aande,
 Her, som hist i Soer,
 Raadte Bod paa Skjaldes Baande
 Længe før ifjor,
 Og hvor Ungerfvende tale
 Høit om Dannebod i Dyale,
 Dybt i danske Bølger dukke,
 Der gaaer Holgers Bugge.

Der han vore skal og trives,
 Som en Ræmpesøn,
 Ungdoms Kraft og Mod oplives,
 Til i Lys og Løn
 Hjertets Mark og Mundens Bove:
 Danmarks Guld og grønne Skove,
 Som en Holger dannis, ægte,
 Vældig at forsægte.

Han skal staae paa Viborg Stævne
 Og ved Issefjord,
 I det Lune, i det Jævne
 Gjøre lyst i Soer,

Gjøre hvad der klarer Sagen
 Gavn fra Eideren til Skagen,
 Som en Helt med Haar paa Tænder,
 Men med bløde Hænder!

46.

Holger Danskes Hilsen.

Mel. Marsk Stigs Døttre.

Vær hilset, mit gamle Fædreland!
 Du kjender mig vel ei ganske?
 Engang jeg var en navnfundig Mand:
 De kaldte mig Holger Danske.

Med mig drev Lykken et underligt Spil:
 Hvert Barn mit Navn skulde kjende;
 Dog Mænd skulde troe, den Mand var ei til,
 Hvis Ry foer til Verdens Ende.

Mit Liv blev givet et fælsomt Raar:
 Det aldrig i Verden ophører,
 Og død kan jeg synes i tusind Aar,
 Men dog i Løndom mig rører.

Jeg lever i Danstens Hjerte og Sind,
 Jeg lever paa Folkets Tunge.
 Kom ei jeg i Verdenskrøniken ind,
 Dog Skjaldene om mig sjunge.

Min Mand med Folkets Slægter foer hen;
 Dybt slumred den mange Gange.
 Med Folket den vaagner og kommer igjen
 Med Livet i Daad og Sange.

Mit Navn hver Bonde kjender endnu,
 Og glad jeg rækker ham Haanden.
 Mit Levnet kommer hver Danst ihu,
 Som glædes ved Folkeaanden.

Du veed det, Landsmand! jeg er ei død:
 Med Kraft jeg kommer tilbage;
 Jeg er din fuldtro Hjælper i Nød
 Paa Dannemarks gamle Dage.

Holger Danskes Morgensang.

Mel. Kung Karl den unga hjelte. Kan og synges
som: Bist stolt paa Rodans Bølge.

Nu vaagner Holger Danske
Med frisk og freidig Aand;
Til Fjenden Ridderhandske!
Til Bennen varme Haand!
Fuldkarst jeg kom til Mæle,
Med Sang jeg kom igjen.
Godmorgen! Danske Sjæle!
Jeg er blandt mine Mænd.

Frisk grønnes skal min Sommer
Trods alle Vintres Snee.
Hvor gammel Holger kommer,
J skal dog ung ham see.
Kun Mismod til mig skotter
Med Tvivl og Klageraab.
Afveien Klynkepotter!
Danst Mand har modigt Haab.

Mit gamle Folk jeg kjender ;
 Det er saa ungt som før !
 I Holgers unge Benner
 Det gamle Liv ei døer.
 Jeg Liv og Tro forfægter :
 Eet Folk ! een Drot ! een Gud !
 Bort, bort hver kold Fornægter !
 Hiin Tro kun holder ud.

Nu rider jeg til Thinge
 Og op til Kongens Gaard,
 Heel djervt skal Ordet flinge,
 Hvor gamle Holger staaer.
 Djervt Ord, men høvist Tone !
 Kun ærligt Blad fra Mund !
 Respect for Folk og Throne !
 Ad Maanen tuder Hund.

Paa Røsten blev jeg ofte
 Af ærlig Bonde fjendt,
 Og selv i Bondefoste
 Af Krigsmand og Student.

Paa Haandtag, Bli' og Mæle
 Jeg kjender trofast Ven.
 Godmorgen, danske Sjæle!
 Jeg er blandt mine Mænd.

48.

Holger Danskes Mærke.

Melodie af Gebauer.

S alle de Riger og Lande,
 Hvorhen jeg i Verden foer,
 Jeg fægted med aaben Pande
 For hvad jeg for Alvor troer.

En Drn var mit Hjelme-Mærke;
 Paa Brynien stod Korsets Tegn.
 Paa Skjold bar jeg Løverne stærke
 I Hjerternes milde Hegn.

Naar Mænd jeg fæsted min Handske,
 Opslog jeg min Ridderhjelms;
 De saae, jeg var Holger Danske
 Og ingen formummet Skjelm.

Vil Dansken i Verden fægte,
 Men dølger Mafyn og Ravn,
 Jeg veed, hans Aand er ei ægte —
 Jeg tager ham ei i Favn.

49.

Danmarks Trøst.

Mel. Vi Alle dig elste livsalige Fred.

Langt høiere Bjerger saa vide paa Jord
 Man har, end hvor Bjerg kun er Bakke;
 Men gjerne med Slette og Grønhøi i Nord
 Vi Dannemænd tage til Takke:
 Vi er ikke skabte til Høihed og Blæst,
 Ved Jorden at blive det tjener os bedst!

Langt skjønnere Egne, vil gjerne vi troe,
 Kan Fremmede udenlands finde,
 Men Dansken har hjemme, hvor Bøgene groe
 Ved Strand med den fagre Kjærminde;
 Og deiligst vi finde, ved Bugge og Grav,
 Den blomstrende Mark i det bølgende Hav!

Langt større Bedrifter, for Ære og Sold,
 Maaskee saae man Udlænding øve,
 Omsonst dog ei Dannemænd førte i Skjold,
 Med Hjerterne, Løve ved Løve;
 Lad Drne kun rives om Jorderigs Bold!
 Vi bytte ei Banner, vi skifte ei Skjold.

Langt fløgere Folk er der sagtens om Land,
 End her mellem Belte og Sunde,
 Til Huusbehov vi dog har Vid og Forstand,
 Vi vil os til Guder ei grunde;
 Og brænder kun Hjertet for Sandhed og Ret,
 Skal Tiden nok vise: vi tænke ei flet!

Langt høiere, ædlere, finere Sprog
 Skal findes paa Fremmedes Tunge;
 Om Høihed og Deilighed Dannemænd dog
 Med Sandhed kan tale og sjiunge;
 Og træffer vort Modersmaal ei paa et Haar,
 Det smelter dog mere, end Fremmedes flaaer!

Langt Mere af Malmen, saa hvid og saa rød,
 Fik Andre i Bjerg og i Bytte,

Hos Danste dog findes det daglige Brød
 Ei mindre i Fattigmands Hytte;
 Og da har i Rigdom vi drevet det vidt,
 Naar Faa har for Meget, og Færre for Lidt.

50.

Glæde over Danmark.

(Skrevet paa Sydhavet.)

Melodie af Gebauer.

Rosen blusser alt i Danas Have,
 Lifligt fløiter vist den sorte Stær,
 Bier deres brune Nektar lave,
 Hingsten græsser stolt paa Fædres Grave,
 Drengen plukker af de røde Bær.

Her imellem Havets dybe Kløster
 Gives aldrig Baar og Sommerpragt;
 Hvalen kold og dum ved Skibet snøster,
 Lause Fugl de brede Vinger løfter
 Med sit Bytte fra den vaade Jagt.

Mine Venner i den danske Sommer!
 Mindes I den vidtforreiste Mand?
 Som, saa langt fra Danas favre Blommer,
 Her hvor Sydens Blæst paa Seilet frommer,
 Flakker fra sit elskte Fødeland.

Udi Øst og Vest, og hvor jeg vanker,
 Drømmer jeg om Jer ved Danmarks Sund;
 Selv iblandt Constantias fulde Rækker
 Mindes jeg med længselsfulde Tanker
 Løvet i Charlottes Bøgelund.

Klæder raabe i Manillas Rækker:
 „Danmark er et lidet fattigt Land!“
 Det forsikkrer Javas rige Sønner,
 Selv Batavias skrantne Kræmmer stønner:
 „Danmark er et lidet fattigt Land“.

Morgenlandets Søn i Raaber lange
 Bag sin Bifte gisper efter Lust, —
 Han har spraglet Fugl, men ingen Sange,
 Hjerteløse Møer med gyldne Spange,
 Store Glimmerblomster uden Duft.

Kunde Du, ved Guld og Sølv at love,
 Kjøbe Dig en nordisk Kvindes Tro,
 Kjøbe Dig et Pust fra Søens Bove,
 Kjøbe Dig et Ly af Thules Skove
 Og en Kløvermark til Middagsro?

Fattig Mand, som pløier danske Lande,
 Ryster Æbler af sit eget Træ,
 Har en kraftfuld Arm, en fløgtig Pande,
 Korn paa Marken, Mælk i sine Spande,
 Hvien staaer i Græsset over Knæ.

Ja vor danske Jord er sommerfrodig;
 Der er Kræfter ved det danske Brød:
 Derfor er den danske Mand saa modig,
 Derfor var Normannens Kniv saa blodig,
 Derfor er den danske Kind saa rød.

Dersom Sligt for Fattigdom du tyder,
 Østens atlastflædte, rige Mand,
 Glad mit sorte, danske Brød jeg bryder,
 Takker Gud, mens fra min Læbe lyder:
 "Danmark er et lidet fattigt Land!"

51.

Hjemvee.

Melodie af Kung.

Underlige Aftenluste !

Hvorhen vinke I min Hu ?

Svale, milde Blomsterduste !

Siig, hvorhen I følge nu ?

Gaaer I over hviden Strand,

Til mit elskte Fødeland ?

Vil I der med Eders Bølger

Tolke hvad mit Hjerte følger ?

Matte Sol ! bag Bjergets Stene

Ruerød du synker ned ;

Dg nu sidder jeg alene

Her i dunkel Tensomhed.

Hjemme var der intet Fjeld ;

Ik, saa er jeg ude vel ?

Skal i Nat ei barnligt blunde

Bed min Herthas grønne Lunde.

Stille, stille! Baaden gynger
 Hisset mellem Siv og Krat;
 Smukt en Mø ved Luthren synger,
 I den tause Sommernat.

Kene Toner! milde Lyst!

Hvor Du strømmer i mit Bryst.

Men hvad savner jeg og græder,

Da hun dog saa venlig kvæder?

Det er ei den danske Tunge,

Det er ei de vante Ord!

Ikke dem jeg hørte sjunge,

Hvor ved Hytten Træet groer,

Bedre, skønnere maaskee,

Al! men det er ikke de;

Bedre troer jeg vist hun kvæder,

Men tilgiver, at jeg græder!

Tager ei min Sang for andet,

End et ufrivilligt Suk

Længselsfuldt heniler Bandet,

Aftnen er saa blid og smuk,

Mangen saadan Aftenstund
 Sad jeg i min kjære Rund;
 Mindet vender nu tilbage,
 Det er Aarsag i min Klage.

Tidlig misted jeg min Moder,
 Af! det gjorde mig saa Bæe!
 Danmark er min anden Moder,
 Skal jeg meer min Moder see?
 Livet er kun svagt og kort; —
 Skjæbnen vinker længer bort,
 Skal jeg med den sidste Varme
 Slutte mig i hendes Arme?

52.

Danmark, mit Fædreland!

Melodie af Rung.

Danmark er jeg født, der har jeg hjemme,
 Der har jeg Rod, derfra min Verden gaaer.
 Du danske Sprog, Du er min Moders Stemme,
 Saa født velsignet Du mit Hjerte naaer.

Du danske friske Strand,
 Hvor Oldtids Ræmpegrave
 Staae mellem Eblegaard og Humlehave,
 Dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

Hvor reder Sommeren vel Blomstersengen
 Meer rigt end her, ned til den aabne Strand?
 Hvor staaer Fuldmaanen over Kløver=Engen
 Saa deilig, som i Bøgens Fædreland?
 Du danske friske Strand,
 Hvor Dannebrogen vaier, —
 Gud gav os den — Gud giv den bedste Seier! —
 Dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

Engang Du Herre var i hele Norden,
 Bød over England — nu Du kaldes svag,
 Et lille Land, — og dog saa vidt om Jorden
 End høres Danstens Sang og Meiselslag.
 Du danske friske Strand, —
 Plovjernet Guldhorn finder, —
 Gud giv Dig Fremtid, som Han gav Dig Minder,
 Dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

Du Land, hvor jeg blev født, hvor jeg har hjemme,
 Hvor jeg har Rod, hvorfra min Verden gaaer,
 Hvor Sproget er min Moders bløde Stemme,
 Og som en sød Musik mit Hjerte naaer.

Du danske friske Strand
 Med vilde Svaners Rede,
 I grønne Der, mit Hjertes Hjem hernede,
 Dig elsker jeg! — Danmark, mit Fædreland!

53.

Danmarks Noes.

Kong Christian stod ved høien Mast
 I Røg og Damp;
 Hans Bærge hamrede saa fast,
 At Gothens Hjelm og Hjerne brast;
 Da sank hver fjendtlig Speil og Mast
 I Røg og Damp.

Fly, freg de, hver som flygte kan,
 Hvo staaer mod Danmarks Christian
 I Kamp?

Niels Juel gav Agt paa Stormens Brag:

Nu er det Tid!

Han heisede det røde Flag,

Dg slog paa Fjenden Slag i Slag;

Da skreg de høit blandt Stormens Brag:

Nu er det Tid!

Fly, skreg de, hver som veed et Skjul,

Hvo kan bestaae mod Danmarks Juel

I Strid?

O Nordhav! Glimt af Bessels brød

Din tykke Sky;

Da tyede Kæmper til dit Skjød,

Thi med ham lyste Skræk og Død,

Fra Balen hørtes Braal, som brød

Den tykke Sky.

Fra Danmark lyner Tordenskjold,

Hver give sig i Himlens Bold

Dg fly!

Du Danstes Bei til Roes og Magt,

Sortladne Hav!

Modtag din Ven, som uforsagt
 Tør møde Faren med Foragt,
 Og kjæf som du mod Stormens Magt,
 Sortladne Hav!
 Og rast igjennem Sang og Spil
 Og Kamp og Seier før mig til
 Min Grav!

54.

Danmarks Herlighed.

(Den 2. April 1846.)

Mel. Vi Sønænd gjør ei mange Ord.
Vi har et gammelt Fædreland,
 Ei uberømt paa Jorden;
 Dets Rygte svang sig over Strand
 Med Ræmperøst fra Norden;
 Thi hvor man skued Gøther staae,
 Med Angler og Normanner,
 Man klarlig Nordens Løver saae
 I Skjold og under Banner!

Vi har et gammelt Modersmaal
 Af Hjertensgrund oprundet,
 Det klang i Sky ved Balders Baal
 Med Sangen rosenmundet;
 Det Vennebud fra Rolv og Skjold
 Og Fredegod os bringer,
 Det bærer Guld fra Old til Old
 Paa Aandedrættets Binger!

Vi har en gammel Kongevei,
 Som gaaer til Verdens Ende,
 Og Færdsel paa den fattes ei,
 Mens vi har Ungersvende,
 Der ride tør paa den og gaae
 Lukt over Havfru-Sale,
 Og synge modig: Bølgen blaa
 Har ogsaa Bjerg og Dale!

Vi har en gammel Stjerne mild
 Paa Nordens Himmelbue,
 Og hvergang Drager spruder Ild,
 Den vorder klar tilskue;

Den varsler Bod for Banesaar
 I Hytten og paa Borgen,
 Den lover os et Gylденаar,
 Med Glæden efter Sorgen!

Vi har en gammel Kjærlighed,
 Som rustet ingenlunde,
 Til Fædres Land, til Lys og Fred,
 Til Belter og til Sunde;
 Den blusse op, den bryde ud,
 I Daad, i Sang og Tale!
 Da, som en Veiler til sin Brud,
 Til os skal Lykken dale!

55.

Fædrelands = Sang.

Melodie af Krøyer.

Der er et yndigt Land,
 Det staaer med brede Bøge
 |: Nær saltens Østerstrand :|

Det bugter sig i Bakke, Dal,
 Det hedder gamle Danmark,
 |: Og det er Freias Sal! :|

Der sad i fordums Tid
 De harnissklædte Kæmper,
 |: Udhvilede fra Strid; :|
 Saa drog de frem til Fjenders Meen;
 Nu hvile deres Bene
 |: Bag Høiens Bautasteen. :|

Det Land endnu er skjønt,
 Thi blaa sig Søen belter,
 |: Og Løvet staaer saa grønt; :|
 Og ædle Qvinder, skjønnne Møer,
 Og Mænd og raske Svende,
 |: Beboe de Danskes Der. :|

Dannebrog.

Melodie af Bay.

Vist stolt paa Eodans Bølge,
 Blodrøde Dannebrog!
 Din Glands ei Nat skal følge,
 Ei Lynet dig ned slog.
 Du over Helte svæved,
 Som sang i Dødens Favn;
 Dit lyse Kors har hævet
 Til Himlen Danmarks Navn.

Fra Himlen er du faldet,
 Du Danmarks Helligdom!
 Did har du Kæmper faldet,
 Som Verden leder om.
 Saalænge Rygtet svinger
 Sig over Land og Sø,
 Mens Nordens Harper klinger,
 Din Roes skal ei uddøe.

Suus høit i Kampens Bulder
 Om Juel, din Ræmpe hold!
 Naar Tordnen om dig ruller,
 Du sjunge: Tordenskjold!
 Og flyver du mod Himlen
 I stolte Luers Favn,
 Da nævn for Stjernebrimlen
 Din høie Hvitfeldts Navn.

Hvergang en Stjerne funkler,
 En Helt du nævne kan;
 Men Ingen, som fordunkler
 Din store Christian.
 Paa Lysets Ryst han stander
 I Seiersflædebon,
 Hvergang en Ræmpe lander
 Hos Rud og Absalon.

Med Palmen Christian vinker,
 Naar, Dannebrog! han seer
 Dit hvide Kors, som blinker
 I Kampens Flammestjær. —

Vist høit for alle Vinde!
 Kald dine Sønner frem!
 Mens Havets Bølger rinde,
 Din Glands omstraale dem!

Bai stolt ved Danmarks Strande!
 Bai stolt ved indist Kyft!
 Og ved Barbarens Lande
 Lyt stolt til Bølgens Røst!
 Den toner om din Hæder
 Og dine Kæmpers Priis,
 Og Heltene det glæder
 I deres Paradiis.

See dem, du har tilbage!
 De blusse ved dit Navn,
 Vil for din Hæder drage
 Med Lyft i Dødens Favn.
 Uplettet skal du svinge
 Dig over Verdens Sø,
 Til Nordens Brynjer springe
 Og Danmarks Hjerter døe!

Oplysning.

Mel. Vi Sømænd gjør ei mange Ord.

Er Lyset for de Lærde blot
Til ret og galt at stave?
Nei, Himlen under Flere godt,
Dg Lys er Himlens Gave,
Dg Solen staaer med Bonden op,
Slet ikke med de Lærde,
Dplyser bedst fra Taa til Top
Hvem der er meest paaferde.

Er Lyset i Planeter kun,
Som ei kan see og mæle?
Er ikke Ordet i vor Mund
Et Lys for alle Sjæle!
Det giver os for Aander Syn,
Som Solens Skin for Kroppe,
Det slaaer i Sjælen ned som Lyn
Fra Skyerne histoppe.

Er Lys paa visse Vilkaar blot
 Saa halvveis at ophøie?
 Gjør det ei allevegne Godt,
 Er Lys ei Livets Die!
 Skal for Misbrugens Skyld maafee,
 Paa Aandens Himmelbue,
 Vi heller Mulm og Mørke see
 End Solens blanke Lue!

Nei! aldrig spørges det fra Nord,
 Vi Lyset vil fordunkle!
 Som Nordlys i fribaarne Drd
 Det saaes paa Himlen funkle,
 Og sees det skal ved Nordens Pol,
 Ei blot i Kroppens Rige:
 Midsommerens den holde Sol
 Vil ei for Midnat vige!

Dplysning være skal vor Lyst,
 Er det saa kun om Livet,
 Men først og sidst med Folkerøst
 Dplysningen om Livet;

Den springer ud af Folkedaad,
 Og voxer som den vugges,
 Den straalet i vort Folkeraad
 Til Aftenstjernen slukkes!

58.

Kongen og Folket.

Mel. Hver som ynder skyldfri Glæde.
 Konge-Haand og Folke-Stemme;
 Begge stærke, begge fri,
 De har havt i Danmark hjemme
 Mange hundred Aar før vi,
 Trods al Brøst, al Frygt og Fare,
 Gid de vinde maa og vare,
 Skabe i et Gyldenaar
 Gamle Danmark gode Aar!

Odin, Kongen i Valhalla,
 Skjøndt for fjær ad Lykkespil,
 Holdt dog Thing med Aser alle
 Under Aften Ygdrasil,

Ei et Haar paa Thor han frummed,
 Ihvor lydt endog han brummed,
 Taalde, ihvorvidt det gif,
 Immer Lokes Naalestik.

Kongens Haand engang var bundet,
 Folkets Stemme lød omsonst,
 Men i Danmark blev opfundet
 Kjærlighedens skjønne Kunst:
 Hvad der vilde Livet binde
 For den brast som Traad og Tvinde,
 Skifteviis hinanden godt
 Løst med den har Folk og Drot!

Folket løste Fredriks Lænke,
 Fri som hans blev ingen Haand,
 Fredrik, som man vel kan tænke,
 Folket skar for Tungebaand;
 Kongehaand og Folkestemme!
 Lad det aldrig gaae ad Glemme:
 Eders Frihed kom med Fred,
 Løst er I af Kjærlighed!

Derfor Danmark! ei Du ligne
 Andre Riger trindt paa Jord!
 Himlen dem ei kan velsigne
 Som den lille Plet i Nord,
 Hvor som Ungdoms-Benner vandre
 Magt og Mildhed med hverandre,
 Hvor vi troer, hvad Alle veed:
 Almagts Liv er Kjærlighed!

59.

Grundlovens Aarsdag.

(Den 5. Juni 1850.)

Mel. Vi Sæmænd gjør ei mange Ord.
 Der er hos os et gammelt Ord
 „Med Lov skal Landet bygges“
 Og under Loven fra ifjor
 Vi haabe, det skal lykkes;
 Det Kongens er og Folkets Lov,
 Med Sandhed vi tør sige,
 Og forsaavidt den bedste Lov
 I noget Kongerige!

Kun første Gang, med Sort paa Hvidt,
 Nu fylder Aar Grundloven,
 Men første Gang, som første Skridt,
 Er kostbart her i Skoven,
 Det første Aar af Friheds Æt
 Er kostbart allevegne,
 Det giver Folket Lov og Ret
 Til sig for frit at regne!

Nu trøstlig vi om bredden Bord
 Lør synge: Seier vundet!
 Et Tidsrum nyt er fra ifjor
 For Dannemænd oprundet,
 Med Konge-Lov og Folke-Ret,
 Med Friheds-Morgengryet,
 Med Torden-Slag og Fjende-Slet,
 Med Danmarks Roes fornyet!

Vidunder stee end hertillands,
 I Have og paa Hede,

Thi i den visne Hæderskrands
 Sangfuglen bygged Rede, *)
 Og naar det ret er ruged ud,
 Det Kulb vi har ivente,
 Da vorder Krandsen atter prud
 Med Rosenduft i Rente!

Saa for de Smaa er Lykken stor,
 Vi den har oppebiet,
 Nu Skaal for Loven fra ifjor!
 Med Blod den blev indviet,
 Men det var Helteblod, som flød
 For Danmarks gamle Rige,
 Det gjorde Friheds Morgen rød
 Men straalende tillige!

*) Noget Saadant saaes bogstaveligt ved Øhlen-
 schlægers Grav, hvor en Sangfugl byggede sin
 Rede i den visne Krands.

60.

Nordens Enhed.

Mel. Som Kings Drape.

Længe var Nordens
 Herlige Stamme
 Spaltet i trende
 Sygnende Skud;
 Kraften, som kunde
 Verden beherske,
 Tyggede Sul fra
 Fremmedes Bord.

Atter det Skilte
 Bøjer sig sammen;
 Engang i Tiden
 Boder det Et; —
 Da skal det frie,
 Mægtige Norden
 Føre til Seier
 Folkenes Sag!

61.

Unge Gjenbyrds Liv.

Mel. af J. S. Stunz.

Unge Gjenbyrds-Liv i Norden!

Røst fra vore Fædres Grav!

Vil du styrre Verdens Orden,

Brude Aandens Banner af?

Vil du brede Oldtids Mørke

Over Nutids klare Dag?

Vil du vække vilden Styrke,

Fordom, Had og Baabenbrag?

Nei, du styrrer Tidens Slummer,

For at vogte paa dens Tarv,

Og du vrager tydske Krummer,

For at løfte egen Arv.

Mens du falder fromt tilbage,

Frem du higer uden Sky;

Mens du mindes gamle Dage,

Herligt varfler du om nye.

Unge Gjenbyrds-Liv i Norden,
 Fortids-Røst og Fremtids-Syn!
 Kul fra Læberne som Torden,
 Tænd i Sjælene som Lyn!
 Trøst de Bange, styrk de Svage,
 Flok de Stærke Mand ved Mand!
 Skab en ny, en evig Sage
 Om vort skønne Fædreland!

62.

Inlands Priis.

Mel. Hvor Bølgen larmer.

Der er et Land saa kosteligt
 Alt under Nørre-Lide,
 Kun eet, jeg veed, er Landet sligt
 Paa Verdens Vesterside,
 Det sært i Nord er tunget ud,
 Og til en Tunge fin af Gud
 Det er vist og bestaaet.

Der Rugen groer paa Heden reen
 For Klinte og for Heire,
 Og vorder Meel paa Møllesteen,
 Hvordan det end mon veire,
 Og vorder hvidt og dagligt Brød,
 Og Raad der er mod Vinter-Rød,
 Mens Lyngen groer paa Heden.

Det er slet intet Fugleland
 Til høit i Chor at sjunge,
 Den Rattergal paa nøgne Sand
 Slaaer Trillerne saa tunge,
 Og Lundene er kun saa faa,
 Og Bustene er kun saa smaa,
 Og Bøgen staaer i Stampe.

Dog aldrig har jeg hørt det før,
 Og heller aldrig siden,
 Hvor mindelig for Radedør
 Kan kviddre Finke liden,
 Naar Jydesvenden, som jeg saae,
 Et lille Korn til Fugle smaa
 Om Vinterdag udskifter.

Dg aldrig flig en Tone fød
 Jeg hørde over Bange,
 Som den der over Heden lød
 I Lærkens Morgensange,
 Den slog saa sødt og fløi saa let,
 Som om med Rugen den kun ret
 Paa Heden havde hjemme.

Dg naar da Lundens Fugle-Chor
 Har Sommeren udsjunget,
 Naar Stormen over folde Jord
 Har Stemmen undertvunget,
 Da toner med en liflig Klang,
 Da klinger høit en Svanesang
 Alt over brune Hede.

63.

Knud den Store.

Melodie af Th. Senger.

Hvor smilende Ryster,
 Bed Søndene smaa,

Som Broder og Syster,
 Hinanden forstaae;
 Hvor Havfruer dandse,
 Med Skovmærke-Krandse
 Paa Bølgenes Top;
 Hvor Algerhøns flukke
 For Sø-Haners Bugge:
 Der vorte jeg op!

Som han, der paa Snekke
 Kom spæd over Sø,
 Med Ddd og med Egge
 Til Dannemænds D,
 Og vilde, hensoven,
 Sfrinlægges paa Boven,
 Med Guld og med Rav;
 Som Skjold, end paa Baaren
 Mig vinked om Baaren
 Det vildende Hav.

Fra gyldne Hvi-Sæde
 Jeg tordnede: „Flod!
 Bøv ikke at væde
 Din Dvermands Fod!
 Fuldhøit er jeg steget,
 Her staaer paa sit Eget
 Min Konninge-Stol,
 Tænk ei, i mit Rige
 For dig jeg skal vige,
 Mens Diet seer Sol!“

Sig høined dog Floden
 Stiltiende kvær,
 Gif lukt over Foden,
 Gif Rnæssallen nær.
 Da sprang jeg fra Sæde,
 Og flygted med Glæde,
 Og sagde ei blot:
 Kun Han eier Landet,
 Hvem Beiret og Vandet
 Vil kjende for Drot!

64.

S a r o.

Melodie af S. Boisen.

Om over ældgamle Dannemarks Ære,
 Absalons Saxo! det var du som Faa,
 Meer end Stærk=Odder og Frodernes Hære
 Du den udbredte paa Bølgerne blaa:
 Du den udbredte med Heltenes Minde,
 Som i dit vingede Ord
 Bidt over Tidernes Strømme henfoer,
 Stræber end Prisen og Kronen at vinde!

Saxo! du fødte, det var ikke Skvalder,
 Hvad liden Fugl mellem Bøgene sang!
 Tak for de Toner fra Heltenes Alder,
 Som sig i dig over Bølgerne svang!
 Ja, for din Kjærlighed takket du være!
 Altid skal Priis efter Spot
 Times den Mand, der har sørget saa godt
 For de Ufødte til Fædrenes Ære!

Tak for den Afte fra Brand=Old du gjemde,
 Gav os i Urnerne, som du dem fandt!
 Dannemark vel, i sin Dvale=Tid, glemde,
 At det er Guldstøv, med Perler iblandt;
 Men naar af Aften den Gamle *) sig hæver,
 Smykket med Perler og Guld,
 Og med de Blomster hun fandt under Muld,
 Tone skal sødt, hvad i Harpen nu bæver!

Tak da du Kjære, for Alt hvad du skænked,
 For hvad du selv kaldte Absalons Bærf,
 Tak fordi ham mellem Helte du bænked,
 Som var for Danmark en Støtte fuldstærk,
 Ham, ved hvis Nande det saa blev omgærdet,
 At i den søvnige Old
 Marken og Mindet dog sov under Skjold!
 Tak være Axel med Staven og Sværdet.

*) See Sagnet hos Saxo om Kvinden, som stiger
 op af Mulde med deilige Blomster i Barmen,
 hvormed hun vinker ad Hadding, at han skal komme
 og kjende, hvor de vore om Vinterdag.

65.

Hans Tavsens.

(Kan synges som: Hvad vindes paa Verdens o.s.v.)

Paa Tave Bondes Ager ved Birkinde By
Der gik en lille Plovdreng og sang under Sky,
Han messede som Klerken og drev paa treven Hest:
„Gud give, Hans Plovkjøring kunde blive Præst!“

Bag Ploven nikkede Bonden, han lyttede dertil:
„Hver Purk kan blive Bisp, naar Vorherre kun vil.
Løb ei Morten Borup fra Plov og Bonde-Hors?
Nu tugter han Pilde til lærde Mænd i Mars.“

Det var hin lille Plovdreng fra Birkinde By,
Hans Navn fløi over Danmark med folkeligt Ry,
En dansk Morten Luther han stred med Ordets
Sværd,
Og seired med Anden i Hjertefolkets Hær.

Ret aldrig nogen Plovkjøring drev det saa vidt,
Han stoled paa sin Gud, paa sig selv dog kun lidt:
„Den Dag han ei kæmpede med Modgang eller Nød,
Han frygtede, Guds Raade, som før, ei til ham flød.“

Den Dag de stolte Bisper i Fængsel blev bragt,
 Guds Ord var paa Guds Alter af Bondehaand lagt.
 Da Folket var frelst, og udslukt det bitre Had,
 Hans Tavsens i Ribe paa Bispestolen sad.

Men meer end alle Bisper i Danemarks Land
 Hiin Bondesøn han sørged for Kvinde og Mand.
 Ket aldrig hans Navn skal i danske Hjerter dø,
 Saalænge der ringer en Klokke over D.

 66.

Moskilde.

Mel. Der var en Konge i Leire.

Fra Isseffjorden det bruser

I Kongegravenes By;

Om gamle Tid det suser,

Det hvister om Tider nye:

Blandt Konger Saxo hviler,

Bisp Billum hos Kong Svend.

Fra Graven Margrethe smiler

Med Fred til Nordens Mænd.

Hvor Nordens den største Dronning
 Blev jordet med sin Daad,
 Hid Bønder bar den Konning,
 Hvem Hjertet gav bedste Raad.
 Kong Fredriks Eftermæle
 Blev store Fremtids Tolk:
 Her tale nu levende Sjæle
 Med Røst af Danmarks Folk.

Ved Kongegraven de tale
 Om Ret og Menneffelov,
 Om Fred i Danmarks Dale
 Om Livet i Mark og Skov;
 Dog Livets Røst i Norden
 Er dyb som Havets Røst:
 Den løfter sig over Jorden
 Mod høie Fædres Røst.

Og aldrig Ordet forstummer,
 Hvor Bisp hos Konger sad,
 Om Riget, som os rummer,
 Naar Verden os skiller ad.

Hos Danmarks store Døde
 Ved dybe Minders Strand
 Vi prise din Morgenrøde
 Vort største Fædreland!

67.

Daniel Kanzaan.

Mel. af Weyse.

Hi siunges evigt om Spartaner,
 Som gjorde Fienden Passet trangt?
 Behøve vore kække Daner
 I Tiden da at gaae saa langt?
 Har Heltekræft ei sat sit Stempel
 Paa egen Daad, i egen Tid?
 Behøver Modet et Exempel
 Fra Grækenland i Leonid?

Jeg siunger om en Helt i Norden,
 Og Daniel Kanzaan er hans Navn,
 Saa stor, som nogen Helt paa Jorden,
 En Sparter fra min Fødestavn.

Alt trued Magten lumst i Hulen,
 Og vilde mættes af dit Blod;
 Men Daniel i Løvefulen!
 Dig frelste Himlen og dit Mod.

Jeg siunger om en Helt i Norden,
 Og Daniel Kanzau er hans Navn,
 Saa stor, som nogen Helt paa Jorden,
 En Sparter fra min Fødestavn.
 Leonidas stod uforscærdet,
 Han Heltedød bag Klippen fandt;
 Men Daniel Kanzau stod bag Sværdet,
 Og brugte Sværdet, til han vandt.

 68.

Kristian den Sjerde.

(Paa „Trefoldighed“ 1644.)

Melodie af Kung.

Stemmer i, thi nu ville vi sjunge!
 Mens fjerde Kristian var Konge,
 Da frigede Svier og Daner
 Alt efter de forrige Baner.

Dg der gaaer Dands paa vildene Hav —
Saa manges En dandser sig der i sin Grav.

De mødtes engang og til Dysten
Ej langt ifra femerfte Kysten,
Med Bosler af Jern de trilled,
Om Lemmer og Livet de spilled.

Da kom der fra Fjenden en Kugle,
Der gav baade Rister og Bule.
Omkring fløj saa vide de Splinter —
Det var en Salut uden Finter.

Da var der at skue et Under,
Slet Ingen fornam sine Bunder.
Om Broder og Ven monne falde,
For Kongen kun sørged de Alle.

Men daanet kun var han en Kjende,
Han rejste sig brat overende.
Paa Sværdet han støttede Handen
Dg visted sig Blodet af Panden.

„Friff op! mine Søgutter flinke!
 Paany lader Lynene blinke!
 Paany lader Tordenen ffralde!
 Paany lader Hagelen falde!“

Den faldt under Torden og Lynen,
 Mens Blodet løb Kongen i Brynen,
 Men, længe før Dag var udrunden,
 Den blodige Sejer var vunden.

End fee vi paa Rosenborg Klædet,
 Som kongeligt Blod haver vædet.
 Tohundrede Aar ej udsletter
 De kostbare purpurne Pletter.

Hvi ffulde da Tiden hin ffærfe
 Udslette os Danffhedens Mærke?
 Hvi ffulde fra Bandet vi drives?
 Hvi ffulde paa Landet vi fives? —

Tidsrøften jo haver os væffet:

„Hur ud! alle Mand nu paa Dæffet!

Formerer den trofaste Kjæde!

Da funne med Lyst I fremtræde,

Om der gaaer Dands til Lands eller Bands,
Da vinde I Sejerens straalende Krands."

69.

Beleiringen.

Mel. Olaf Konning og Broder hans.

Konning havde sig Kiøbenhavn,
Frederik var den Konges Navn,
Kiøbenhavn,

Frederik var den Konges Navn,
Karl for sin Hat var Sverrigs Drot,
Meende det ei med Fredrik godt.
Det er saa favert ved Sundet at færdes!

Skaane tog han som ingen Ting,
Kiørde med Danmark slemt i Ring,
Maaneder sex ved Vesterport
Spilled han Bold, men vandt ei stort.
Det er saa favert ved Sundet at færdes!

Kiøbenhavn, sagde han med Brall,
Sletter jeg ud af Stæders Tal,

Stifter i Sky du stolt og prud,
 Brat er din Glands et Stjerneflugt.
 Det er saa favert ved Sundet at færdes!

Sværde flirred og Rugler peb,
 Hungeren svæved og haardt det kneb,
 Død i sin Røde dog vor Drot
 Raared for Liv med Skam og Spot.
 Det er saa favert ved Sundet at færdes!

Rygtet bar i en liflig Stund
 Tidender nye fra Dresund,
 Dannemarks Ven har vundet Slag,
 Fienderne fik det glatte Lag.
 Det er saa favert ved Sundet at færdes!

Klokketaarne i Røbenhavn
 Tjene til Rød for Bjerg og Bavn,
 Opdam, det lød, med Flag i Top,
 Seiler paa Stads nu Sundet op!
 Det er saa favert ved Sundet at færdes!

Hollands Flaade med Seiers-Flag
 Lagde i Havn ved høilys Dag,

Skibe i Flok med Riød og Brød
 Bored i Sænk al Hungersnød!
 Det er saa favert ved Sundet at færdes!

Skumle stode i Uger ti
 Taarnene tyft med Klokker i,
 Melbte nu lydt med Sang og Klang
 Himmelen's Smil til Dannedang.
 Det er saa favert ved Sundet at færdes!

Gid saalænge som Dresund
 Bugter sig om den grønne Lund,
 Dresund
 Bugter sig om den grønne Lund,
 Fuglenes Sang om Riøbenhavn
 Tone i Sund fra hver en Stavn,
 Det er saa favert ved Sundet at færdes!

Opraab

(den 2den April 1801).

Melodie af Runzen.

Til Baaben! see Fjenderne komme,
 Til Baaben, I nordiske Mænd!
 Alt røres den larmende Tromme,
 Til Kampen Hver føie sig hen,
 Hift fraader codaniske Bølge
 Af Harm mod Tyranneres Følge;
 Op Dannemænd! kæmper i Fædrenes Spor
 |: For Konge, for Arne, for Frihed i Nord! :|

I Nag af Brittaniens Love
 Skal Cimbrernes Sønner ei gaae;
 Dem Tordenskjold lærte at vove,
 Af Juuler de lærte at slaae.
 Pløi Bølgen med ildsvangre Taarne;
 Vi ere som Havet fribaarne,
 Og døe eller seire i Juulernes Spor
 |: For Dannebrog's Ære, for Frihed i

Svæv hædret fra kneisende Mæster,
 Du Danmarks uplettede Flag!
 Mens Landværn til Bannerne haster,
 At møde i standende Slag.
 Almægtige Hærenes Herre,
 Giv Danien Seier og Ære!
 For Freden at vinde, i Rampen vi gaae,
 |: For Konge, for Arne vi stride og slaae! :|

71.

Prinds Christian.

(Slaget ved Dødden 1808.)

Melodie af Kora Nygaard.

Ved Christiansand

Der laae den sidste Orlogsmand

Af Danmarks stolte Flaade,

Og Jesfen hedte han,

Som havde der at raade.

Han faldte frem

Sit Mandskab: „Børn nu gaae vi hjem —

Om ellers vi kan strække!

„Den Engelftmand er flem,
 „Hans Skuder Havet dække.

„Vil I som jeg:

„Bort gode Skib det faaer han ei —

„Før synke eller sprænge!

„Op eller ned vor Vei!

„Ei saa? I danfte Drenge!”

„Jo saa! Hurra!”

Dg hele Dækket lød det fra

— Som een — femhundred Stemmer.

„I Kampens Time da

„Sit Løfte ingen glemmer!

„Nu Seil paa Raa!

„Dg Anker lettet! Ud vi staae

„For alle vore Klude!

„Fort over Bølgen blaa!

„Lad Fjeldets Binde tude!”

De stævned frem

Bed Nat og Dag til Fædrehjem —

Da kom en fjendtlig Flaade;
 Mod Een der nu var Fem —
 De bøde Jessen Raade.

Med skarpe Skud
 Han svarede og æstet ud,
 Og Striden de modtog:
 De sendte strenge Bud
 Til gamle Dannebrog.

De sendte hid
 En Al af Rugler heel ublid:
 Den kapped Stang og Master.
 Den brave Jessen did
 Sit Svar tilbagefaster.

Kothc og Top
 Og Willemoes og Dahlerup
 Paa Bakken og paa Skandsen
 Med Tosttrup førte op
 I Rugledandsen.

Da randt der Blod:
 Fra Top de tog den ene Fod;
 Han stod dog paa den anden —
 Udi den røde Flod
 Gjendøbes Drlogsmanden.

Du flinke Gast!
 O Soland! kjæk og flippefast,
 Du Klippens Søn med Ære!
 For Dan dit Hjerte brast:
 Dit Minde signet være!

Du faldt med Roes —
 Farvel! du lille Willemoes!
 Dit Mod var stort i Rampen.
 Men det var før din Lods
 Udi Skjærtorsdagsdampen.

Farvel! Farvel!
 Du Dahlerup! og hver en Sjæl,
 Som her fra Kroppen skiltes!
 Af Fjender fleer til Hæl
 Føer, førend Slaget skiltes.

Med Knald og Brag
 De fægted ud det haarde Slag,
 Og solgte Livet dyre.
 Men nu er Skibet Brag
 Og ikke meer at styre.

Paa Sællands Strand
 Der hug vor sidste Drlogsmand —
 Ham til et Baal de gjorde.
 Paa blodigrøde Sand
 De Gutter sprang fraborde.

Vel holdt de Ord:
 „Prinds Christian“ i Røg opfoer,
 Af Fjenden ubetvungen.
 Derfor ved Bragibord
 Dens Drape nu er sjungen.

Villemoes.

Melodie af Weyse.

Kommer hid, I Piger smaa!

Strængen vil jeg røre,
Taarer skal i Diet staae,

Naar min Sang I høre;
Om saa bold er Ungersvend,
Alle fagre Pigers Ben,
Sørgelig jeg kunger.

Baaren er nu kommen nær,

Dagene sig længe,
Baaren har I Piger kjær,

Blomster groe i Enge;
Dog I skal i sene Aar
Minder, at I saae en Baar
Med bedrøvet Di.

Al, thi før sig op a Jord
Blomsten kunde trænge

Falmede en Blomst i Nord,
 Som skal mindes længe:
 Villemoes var Blomstens Navn,
 Og ei glemmes tunge Savn
 Midt i Blomsterfloken.

Han var Dreng, men stod som Mand,
 Medens I var spæde;
 Staae og slaae for Fædreland
 Var den Unges Glæde,
 Strømmen gaaer til Kjøbenhavn,
 Kongedyb er Strømmens Navn,
 Der blev Helten viet.

Sælsomt i hans Land det lød:
 „Hører du, de dønnere!
 Dannemark er stedt i Nød,
 Kalder sine Sønner!“
 Og som gamle Danmarks Søn
 Fløi han mod det høie Døn,
 Fædreland at værges.

Af, den Gjæve kom, og saae
 Fædrelandet bløde;
 Hvor de stolte Snekker laae
 Var saa tomt og øde.
 Disse Snekker var hans Hjem,
 Han opvoxed mellem dem,
 Stred i deres Skygge.

Hift i Nord gaaer Døden ud
 Mellem høie Bølger;
 Der blev Døn af stærke Skud,
 „Christian“ ei sig dølger;
 Men som gamle Christian
 Staaer han fast paa danske Strand,
 Skjøndt hans Blod udrinder.

Villemoes! du maatte gaae,
 Andet Hjem at finde,
 Taarer i vort Døie staae;
 Men de tør ei rinde,
 Af, thi vilde vi, at du
 Skulde vanke her endnu,
 Christian overleve?

Hører det, I Piger smaa!
 I maae ikke græde,
 Men naar over Eng I gaae
 Mellem Baarens Spæde,
 Binder da af dem en Krands,
 Parrer Blomsterne med Sands
 Til den Faldnes Ære!

Hvis det rørte Hjertes Sang
 Hjertet røre kunde,
 Sjunger den da mangengang
 I de stille Lunde;
 Sjunger den ved bredden Strand,
 Naar hen over hviden Sand
 Boven sagte triller.

73.

1807.

Egen Melodie, eller som: Ved Vintertid v.s.v.
Ved Toldboden steg en Matros i Land,
 Hans Haar de vare saa hvide,
 Han havde ei seet sin Fædrestrand
 I mange Herrens Tide.

Han havde ei seet, at Byen faldt
 For engelske Blus og Brande,
 Ham Skæbnen havde fra Hjemmet faldt
 Langt bort til fremmede Lande.

Der stod han da, med Haanden i Barm,
 Og Djet saa mørkt i Brede,
 Og stirrede med vemodig Harm
 Paa tomme Svanerede.

Da tørrer han sig om Skæget brat,
 Mens Taarer paa Kinden brænder,
 Han knuger den gamle, begede Hat
 Imellem de sittrende Hænder.

„Hvor er I henne, store og smaa,
 I Havets stærke Svaner,
 Som smykkede her i Dammen laae
 Med Danebrogs røde Faner?

Søger I end den gamle Færd
 Paa fjærne, fjendtlige Ryster?
 Viser I Fjenden, hvor stolt I bær
 De egeplankede Bryster?

Nej! — I har glemt den gamle Sang,
 De danske, jublende Toner,
 Nu stemmer I op den Sejersklang,
 Der tordner fra Brittens Kanoner.

Vel har jeg tømt saa mangen Skaal,
 Men ingen bedst, som den sidste,
 Den var iscænket til bredfuldt Maal,
 Nu vil mit Hjerte briste!

Naar snart, Kammerater, mit gamle Skrog
 Jeg i sidste Havn skal fortøje,
 I svøbe en Flig af Danebrog
 Omkring min snevre Køje.

Den gjør saa godt for al Bee og Bærk,
 Det Svøb bør man vel hædre;
 Selv Jomfru Marias Silkesærk
 Ei Smerten kan dulme bedre.

Naar da den store Baadsmandsmat
 Paa Dækket falder de Døde,
 Da skal jeg ogsaa være parat
 Til Mønstring hisset at møde.

Saa faaer jeg Lov at gaae agter ud
 Til Chefens Kahyt, den høje,
 Der møder jeg Bessel, Zuel og Rud
 Og ham med det ene Dje."

Saa talte han og lagde sig træt —
 De tro'de, han faldt i Tanke —
 Da var han død — hans Død var let,
 Hans Hoved laa paa et Anker. —

74.

Gammelt Mindevers.

(Egen Tone.)

Saa meget, meget har vi lidt,
 End bløder mangt et Saar; —
 Men endnu slaaer vort Hjerte frit,
 Og endnu Danmark staaer,
 Og endnu for retfærdig Sag
 Gaaer Danske Mænd i Krig,
 Og end tør komme Hevnens Dag
 For Uret, Vold og Svig!

75.

Opsang i Spillet!

(Til en gammel Folketone.)

Skuden er klar og Rulingen frisk —
 Op! Iystig med Sang
 Sæt Spillet i Gang!
 Saa lette vi Anker med Spil og Klang —
 Løft Bingen vor Drn og svøm som Fisk!
 Svøm ud!
 Flag paa Stangen!
 Liv i Sangen!
 Bæk med Tvangen!
 Frihed boer paa Havet.

Skuden er dansk og danst er vort Sind.
 Op! Iystig med Sang o.s.v.
 Al Landsorg vi slaae i Veir og Bind!
 Frisk Sind!
 Flag paa Stangen! o.s.v.

Havet bortskyller Landjordens Nød:
 Paa Havet er Friskhed, Liv og Brød —
 Frisk Liv!

Havet foragter hvad der er Smaat —
 Gik Livet i Staa — vi gjør det flot!
 Rast flot!

Farten er dyb og Flugten er høi —
 Den stikker ei dybt, som aldrig fløi —
 Flyv ud!

I Skyen med Drn! i Dybet med Hval!
 Saa reise vi over Bjerg og Dal!
 Rast ud!

Mægtigste Ganger sadled vi op,
 Nu ride vi lystig paa Bølgetop —
 Hurra! —

 76.

Bornholmst Sømands-Vise.

Skuden hun vugger paa brusende Sø,
 Seilene bugne, ja lad dem kun brage,
 Hal lidt i Skjødets, de slingre saa slage,
 Ventrer i Bantet nu op og staaer rage,
 Høder fra Mærset ad hvislende Sø!

Hjemme jeg huffer som Smaadrenge jeg sang
 Bisselilulle for Fa'ers egen Lille;
 Ude ved Bakken der risled en Kilde;
 Bandet i Spanden om Aftenen silde
 Hented vi Røllinger mangen en Gang.

Fjeldstævnen sang da saa net for os Smaa;
 Ude i Lykken der hoppede Biben,
 Smaadrenge bagefter med Saltet i Niven,
 Gubben sad tænksom og smøged paa Piben,
 Karlen og Pigen de ffased i Braa.

Inde paa Bøigden der var dog saa fjønt —
 Maanen nedtitted saa venligt i Bældet,
 Stjernerne blinked, naar Solen var gvældet,
 Ungnød og Smaalarm de bisfed bag Fjeldet,
 Spættede Gase han nippede Grønt.

Ikke endda gad jeg bytte dog nu —
 Seilene bugne paa slingrende Skude,
 Tongene pibe og Stormene tude,
 Bølgerne trave saa vilde derude —
 Det har en Art — Hurra! slingre kun du! —

77.

Modersmaalet.

Melodie af Rung.

Moders Navn er en himmelft Lyd,
 Saa vide som Bølgen blaaner,
 Moders Røst er den Spædes Fryd,
 Og glæder naar Jøsen graaner,
 Sødt i Lyst og sødt i Rød,
 Sødt i Liv og sødt i Død,
 Sødt i Eftermælet!

Modersmaal er det Kraftens Ord,
 Som lever i Folkemunde,
 Som det elskes i Syd og Nord,
 Saa sjunges der sødt i Lunde,
 Sødt i Lyst og sødt i Rød,
 Sødt i Liv og sødt i Død,
 Sødt i Eftermælet!

Modersmaal er det Rosenbaand,
 Som Store og Smaa omslynger,
 I det lever kun Fædres Aand,
 Og deri kun Hjertet gynger,

Sødt i Lyst og sødt i Rød,
 Sødt i Liv og sødt i Død,
 Sødt i Eftermælet!

Modersmaal er vort Hjertesprog,
 Kun løs er al fremmed Tale,
 Det alene i Mund og Bog
 Kan vække et Folk af Dvale,
 Sødt i Lyst og sødt i Rød,
 Sødt i Liv og sødt i Død,
 Sødt i Eftermælet!

Modersmaalet ved Drefund,
 Og trindt i de grønne Lunde,
 Deilig flinger i allen Stund,
 Men deiligst i Pigemunde,
 Sødt i Lyst og sødt i Rød,
 Sødt i Liv og sødt i Død,
 Sødt i Eftermælet!

Sang i det Grønne.

Melodie af Skolelærer Andersen, eller som
 "Der stander et Slot i Østerrig".

Velkommen i den grønne Lund,
 Hvor Fuglene de sjunge.
 Det høres skal: den danske Mund
 Til Sang har og en Tunge.

Vi har det godt i Grunden her
 Saavel som vore Fædre,
 Vil Gud, den Dag tør være nær,
 Vi faae det end lidt bedre.

Vor Konge er vor fuld-tro Ven,
 Som Guld hans Ord maa skattes:
 „Kom hid I gode Dannemænd
 Og siig os hvad I fattes.“

Kan Munden vi faae ret paa Gang
 Til Andet, end at spise,
 Hverandet Barn i Danevang
 Forstaaer halvkvæden Vise.

For, hvad vi fattes først og sidst,
 Til Lykke ei saa ganske,
 Men lidt dog, baade her og hist,
 Det er det ægte Danske.

Derom sang nys en lille Fugl
 I Syd paa Skamling Banke,
 Og Synd det var at lægge Skjul
 Paa hele Folkets Tanke.

Vi føre Løver i vort Skjold,
 Af Hjerter tæt omsatte,
 Dem førte vi fra Hedenold,
 Og ingen Abefatte.

Hver Fugl maa synge med sit Ræb,
 Og Livet, kan vi skjønne,
 Var uden Sang kun Slid og Slæb,
 Velkommen i det Grønne!

„Kæmpevisen“.

Jeg gif mig ud en Sommerdag at høre
 Fuglesang, som Hjertet kunde røre,
 I de dybe Dale,
 Mellem Rattergale,
 Og de andre Fugle smaa, som tale.

Der sad en lille Fugl i Bøgelunden,
 Sødt den sang i Sommer-Aftenstunden,
 I de grønne Sale,
 Mellem Rattergale,
 Og de andre Fugle smaa, som tale.

Den sang saa sødt om deiligst Bang og Bænge,
 Hvor Rørminder groe, som Græs i Enge,
 I de grønne Sale,
 Mellem Rattergale,
 Og de andre Fugle smaa, som tale.

Den sang og sødt om Bølger blaa og hvide,
 Under De, hvor Danske Snekker sride,
 Mellem grønne Sale,
 Mellem Rattergale,
 Og de andre Fugle smaa, som tale.

Den sang om Alt hvad det er Lyft at høre,
 Allerhelst hvad Hjertet dybt kan røre,

I de grønne Sale,

Mellem Rattergale,

Og de andre Fugle smaa, som tale.

Den sang, som ingen andre Fugle sjunge,
 Leged' liflig med min Moders Tunge,

I de grønne Sale,

Mellem Rattergale,

Og de andre Fugle smaa, som tale.

Den sang, som talt ud af mit eget Hjerte,
 Toner gav den al min Fryd og Smerte,

I de grønne Sale,

Mellem Rattergale,

Og de andre Fugle smaa, som tale.

Da nynnede' jeg saa smaat i Aftenstunden:

Flyv, Guldtop! flyv rundt i Bøgelunden,

I de grønne Sale,

Mellem Rattergale,

Og de andre Fugle smaa, som tale.

O flyv fra Drefund til Dannevirke!

Syng til Dands, til Skole og til Kirke,

I de grønne Sale,

Mellem Rattergale,

Og de andre Fugle smaa, som tale.

Paa Folkets Modersmaal med Danmarks Tunge,
 Syng, som ingen andre Fugle sjunge,
 I de grønne Sale,
 Mellem Rattergale,
 Og de andre Fugle smaa, som tale!

Da mærke alle, som har Mødre fære,
 Der er godt i Dannemark at være,
 I de grønne Sale,
 Mellem Rattergale,
 Og de andre Fugle smaa, som tale.

 80.

Dannevirke.

Melodie af Rasmussen.

Danmark, deiligst Bang og Bænge,
 Lukt med Bølgen blaa,
 Hvor de vakre danske Drenge
 Kan i Leding gaae
 Mod de Tydske, Slaver, Bønder,
 Hvor dem Gud og Kongen sender;
 Een Ting fattes ved den Have:
 Ledet er af Rave.

Holster, Bagrer, Lyneborger,
 Som en farlig Flod,
 Gjør os Jylland mange Sorger,
 Tørster efter Blod.

Rægges af maa sliq Uvane,
 Skam det var at lade rane
 Fra vor Mark den mindste Tue,
 Piil vi har og Bue.

„Nu fra Vesterhavets Bunde
 Østerpaa til Eli
 Dannevirke skal opstande,
 Os fra Fjenden frie.
 Med Forlov! skal Tydsten sige,
 Vil han over Gjærdet sige;
 Ingen skal igjennem fare
 Der med stjaalne Vare.“

Saa begyndte Dronning Thyre,
 Ret kaldt Dannebød,
 Tale til de Danmarks Styre,
 Foresad med Mod.
 „Gabet kan vi vel tillukke,
 Saa vi os ei lader pukke
 Af hver fremmed Løbestytte,
 Vi ester os for Bytte.“

Det var Ord, som lod sig høre,
 Fædres Land det gjaldt,
 Faldt og i Kong Fredriks Dre,
 — Mandig har han talt —
 Der gaaer Bud om Land at mælde:
 „Hvo for Dannemand vil gjælde,
 Kom du hid og gjør dit Bedste,
 Bolden at befæste!“

Gid vi Danmark snart kan ligne
 Bed en fredlyst Bang!
 Rigeligt den Gud velsigne
 I al Nød og Trang!
 Gid som Korn opvøre Knægte,
 Der vil frist mod Fjenden fægte,
 Bække op med Daad og Tale
 Dannebød af Dvale!

 81.

Kong Christian den Anden.

Mel. Kongen raader for Borgen.

Alle smaa Fugle i Skoven er,
 Over Høgene føre de Klage,
 De rive af dem baade Fier og Dun,
 Og vil dem af Skoven jage.
 Men Ornen bygger i Fjeldet ud.

Saa fløi de op i Egetræ,
 Om Raad at spørge og søge,
 Hvordan de skulde en Konge faae,
 Der kunde dem frie fra Høge,
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Derom da sang en lille Fugl;
 Det var den usle Krage:
 „Vi feise til Konge den gamle Drn,
 Da faaer vi gode Dage!“
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Og det var alle de Fugle smaa,
 De gav dertil deres Minde,
 Og Fuglekongen da blev den Drn,
 En bedre var ei at finde.
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Det, svared i Hast den stolte Høg,
 Tilstæde vi ingenlunde,
 Skal Konning være den gamle Drn,
 Vi alle maae gaae tilgrunde.
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Der han det spurgde, den gamle Drn,
 Han blev saa harm i Huen,
 Og slog saa til den stolte Høg,
 Som Høg slog før til Duen.
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Derover glædtes de Fugle smaa,
 De sang, hver med sin Stemme,
 I Lunden var Fryd og Fuglesang,
 Mens Drnen selv var hjemme.
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Men sammen da foer den Høgehær,
 De skjulde baade Mark og Enge:
 "Nu lader os fare i Flok til Lund,
 At lyse den Drn til Senge!"
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Vel Duen fløi til den gamle Drn,
 Og vared ham ad hans Skade,
 Hun sagde: nu kommer den Høgehær,
 Du lave dem Birtingsbade!
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Dertil dog svared den gamle Drn,
 Mens begge hans Dine runde:
 Formange Muus de bide en Kat,
 Thi maa jeg rømme af Lunde.
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Fra Skoven da fløi den gamle Drn,
 Det timedes saa ilde,
 Og alle de arme Fugle smaa
 De fore om Raad saa vilde.
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Nu Høgen sidder i Egetop,
 Og breder vidt ud sin Binge,
 Men alle de andre Fugle smaa,
 Dem Sorrig og Rød mon tvinge.
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Nu Kragen sidder paa baren Kvist,
 Ei mere den Høgen undte,
 Og Uglen flyver i stor Uro,
 Sig skjuler i Elletrunte.
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Nu Biben med sin høie Top,
 Hun dukker i Agerrene,
 Og alle de Fugle, som kvad i Lund,
 Nu tie kvær som Stene.
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Der er nu Sorrig og Graad i Lund,
 Hvor før var Fuglesange,
 Mig ynkes over de Fugle smaa,
 De Dage dem gjøres saa lange.
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Gud hjælp og ham, den gamle Drn,
 Som flyver paa vilden Hede!
 Han veed sig hverken Ly eller Ræ,
 Hvor han kan bygge sin Rede.
 Men Drnen bygger i Fjeldet ud.

Guldharpen.

Mel. Och Jungfrun.

Hr. Billemand og hans Mø saa pur,
 (Strængen' er af Guld)
 De leged' Guldtafl i hendes Bur,
 Saa liflig leged' han for sin Jomfru!

Dg hvergang Guldtaerningen randt omkring,
 Da randt der en Taare paa Jomfruens Kind.

„Skion Jomfru, hvi er J saa sorrigfuld,
 Dg monne J græde for røden Guld?”

Hvad heller mon er det for Sadel og Hest,
 Hvad heller for mig, at jeg har eder fæst?”

„Jeg græder slet ikke for Guld eller Hest,
 Ei heller jeg græder, for J mig har fæst.

Jeg græder alene for Blidebro;
 Der sank tilbunds mine Søstre to.”

„J skal ikke græde for Blidebro;
 J rider min Ganger med røde Guldsko.

Dg alle mine Svende, de ride paa Kad,
De vogte eder vel for det kolde Bad."

Den Jomfru, hun red over Blidebro,
Da snubled hendes Ganger paa fire Guldsto.

Der gled hendes Ganger med femten Guldsøm,
Dg Jomfruen sank for den stridige Strøm.

Den Jomfru oprakte sin hvide Hand:
"Min ædelig' Herre mig hjælpe til Land!"

Hr. Billemand taler til liden Smaadrenge!
"Du hente mig Harpen med røde Guldstræng!"

Hr. Billemand gif sig for Strømmen at staae.
Saa mesterlig kunde Guldharpen han slaae.

Han leged' med Læmpe, han leged' med List,
Ei rørde sig Fuglen og Løvet paa Kvist.

Han leged' med Styrke, han leged' med Gny,
Det gjælded i Bjerger, det runged i Sky.

Da revnede Barken paa Birk og paa Eg,
Dg Hornene sprang af det brølende Kvæg.

Dg saa slog han Harpen tilbunds i Harm,
At ud blæste Kraften af Troldens Arm.

Herop maatte Trollden fra dyben Sø,
 „Hold op med din Ringlen, her er din Mø.

Her er med hende hendes Systre to,
 Du lade mig nu volde mit Band i Ro!”

„Velkommen den Ene! velkommen de To!
 Men aldrig skal du volde Bandet i Ro.”

Hr. Billemand Sværdet uddrog fuldglad,
 Og flakke saa Trollden hin arge midtad.

Han trøstet sin Ricere og Systrene to,
 (Strængen er af Guld)

I ræddes aldrig mere for Blidebro!
 Saa liflig leged' han for sin Jomfru!

83.

Gjenfærdet.

Gammel Folketone.

Hr. Bjørn hau rider sig op under De,
 Og fæster han sig saa væn en Mø,
 Fru Sølvperlade hædrer skøn Maria.

Han fæsted' sig fauren Sølvrelad,
Hun var sørgmodig og sjelden glad.

I Vintrene otte de sammen var,
Hun Børnene otte til Verden bar.

Saa brat gif Døden hen over Land,
Tog bort Sølvrelad, den Viljevand.

Hr. Bjørn han rider i Land saa vide,
Han finder og fæster sig Jomfru Blide.

Han fæsted en Jomfru, hun var saa blid,
Alligevel blev hun en Stismoder strid.

De førde Bruden i Gaard med Fryd,
For Børnene fik det en anden Lyd.

De flappede hende paa Skarlagenstind :
"Kier Moder ! I være velkommen herind !"

Hun stødte dem fra sig med Haand og Fod :
"Hvi pletter, I Unger, min Kaabe god ?"

Hr. Bjørn gav hende den Kaabe saa blaa,
For hun skulde elske hans Imper de smaa.

Og han gav hende et Hovedguld,
For hun skulde være hans Smaabørn huld.

Han gav hende aldrig dog Guld saa rød,
Hun nægted de Smaa jo det tørre Brød.

Hun tog fra dennem de Bolstre blaa
Og lagde hans Børn paa det bare Straa.

Saa bitterlig græd da Børnene smaa,
Det Sølvrelad hørte, hvor død hun laae.

Og det var om en Løverdags-Kvæld,
Da sig skulde hvile hver christen Sjæl.

Da Sølvrelad gif sig til Englevist *),
Sig Hjemlov at bede af Jesus Christ.

Saa gif hun ind i den mørke Braa,
Hvor hendes smaa Børn i Kulden laae.

Der sætter hun sig paa den bare Jord,
Den Ene hun reder, den anden hun toer.

Den mindste, den sætter hun paa sit Skjød,
Som hun vilde give den Die sød.

Til Høielofte gif Fru Sølvrelad,
Det hørde Fru Blide, hun blev ei glad.

*) Englebo.

„Vaagn op, Fru Blide, nu er det Tid,
Du er mine Børn en Stifmoder strid.

Hvergang de Hunde gjør Støi og Bang *),
Da tænk: de Døde er nu paa Gang!

Hvergang det pusler ved Midnatstid,
Du tænke paa mig, Stifmoder strid!

Men nu galer Himmerigs Hane hvid,
Jeg haver paa Jord ei længere Tid.“

Og Sølvrelad knap under Mulde laae,
Da hviled hendes Børn paa Bolstre blaa.

Det ene blev redt, det andet flett',
Det ene løftet, det andet lett'!

Hvergang hun hørde, de Hunde tød **)
Til Legetøi gav hun dem Guld saa rød.

Saa gjorde hun det for Hundeglam,
Hun ei vilde gjort for Ære og Skam!
Fru Sølvrelad hædrer skøn Maria.

*) Larm. **) tudede.

Hevner-Sværdet.

Melodie af Th. Senger.

— Saa vel, hei! —

Hr. Peder kom til Borgeled,
 Det var Kongen, han stod derved.
 Belan! vel over at ride!

„Velkommen Hr. Peder! Sælle *) min!
 Og har du saa hevet Fader din.“

„Jeg har mig været saa syderlig,
 Som Solens Brynde, den brænder sig.

Jeg har og været saa vesterlig,
 Alt som den Sol, hun hviler sig.

Jeg har og været saa nororderlig,
 Alt som den Frost, han fryser sig.

Og nu er jeg her saa østerlig,
 Alt som den Dag, han lyser sig.

Ret aldrig finder jeg dog den Mand,
 Min Faders Bane mig nævne kan.“

*) Ungersvend.

„Dg hvad vil du da give den Mand,
Din Faders Bane dig nævne kan?“

„Jeg lover ham Sølv og det røde Guld,
Saameget som Sand og det sorte Muld.“

Det svarede Kongen i Hovmod sin:
Da finder du her Faderbane din.

Hr. Peder, han slog sig for sit Bryst:
„Lig stille, mit Hjerte! lad være tyst!“

Ti kvær, mit Hjerte, forhast dig ei!
Som snarest jeg kan, saa kommer jeg.“

Hr. Peder han træder en Gang fuldsær;
Han ganger i Raad med sit gode Sværd.

„Dg hør du mig, Sværd med Klinge god!
Dg kanst du nu farve dig ret i Blod?“

Dg vil du, mit Sværd, nu hjælpe mig?
Jeg har ingen Broder uden dig.“

„Hvorledes kan jeg dig hjælpe nu?
Mit gode Hjalte *), det sprang itu.“

Hr. Peder han gaaer til Smed i By,
Dg lader sit Sværd saa prægtig flye *).

Saa straalet hans Sværd saa yndefuld,
Med Hjalte af Sølv og Knap af Guld.

„Dg har ingen Broder du uden mig,
Jeg vil som en Broder og hjælpe dig.

Du være nu kun saa haard i Hu,
Som jeg skal være i Eggen dru!“

Hr. Peder, han gik til Kongens Gaard,
Med Sværd fuldhvast og Hu fuldhaard.

Ei spared han Alder eller Rion,
Ei Kongen og ei hans yngste Søn.

Det meldte da han, i Buggen laa,
Bee ham, som hevner Skade saa!

Du grusomt hævner Fader din,
Gid jeg saa vel maa hevne min!

„Ja, hevnet har jeg Fader min,
Men aldrig du skal hevne din.“

*) gjøre istand.

Saa veied han det Buggebarn,
 Og dermed styred han sin Harm.

„Nu hvil dig, Sværd, du har gjort Gavn!
 Nu stil dig i vor Herres Navn!“

Det meldte Sværdet træt og mod:
 Nu lysted mig dit eget Blod;

Og havde du ei talt til mig,
 Da havde nu jeg veiet dig.

Saa gif Hr. Peder til Smede hen,
 Lod slaae en Bøile omkring sin Lænd.

Og han tog Bøile om Haand og Fod,
 For han vilde gjøre Pligt og Bod.

— Saa vel, hei! —

Hr. Peder gif over Kongens Grav,
 Alle da sprang hans Bøiler af.

Velan! vel over at ride!

Elvestud.

Gammel Folketone.

Herr Oluf han rider saa vide om Land,
 Og til sit Bryllup saa byder han;
 Men Dandsen den gaaer saa let gjennem Lunden.

Men alt som han kom udi Lunden saa grøn,
 En Elvedands gaaer der let og skjøn;
 Men Dandsen den gaaer saa let gjennem Lunden.

Der dandsede fire, der dandsede fem,
 Den Elvemø rækker Haanden frem;
 Men Dandsen den gaaer saa let gjennem Lunden.

"Og hør Du, Herr Oluf! Træd Dandsen med mig,
 Saa fagre Gaver jeg giver Dig!"
 Men Dandsen den gaaer saa let gjennem Lunden.

"Slet ikke jeg tør, og slet ikke jeg maa,
 I Morgen saa skal mit Bryllup staae."
 Men Dandsen den gaaer saa let gjennem Lunden.

"Og vil Du ei træde i Dandsen med mig,
 Saa ond en Soet skal da følge Dig!"
 Men Dandsen den gaaer saa let gjennem Lunden.

Saa slog hun ham over hans Herde saa god,
 Saa Slaget gjaldt i hans Hjerterod.
 Men Dandsen den gaaer saa let gjennem Lunden.

„Du ride nu hjem til Din Fæstems kjær,
 Og glem nu ikke Din Bryllupsfærd!“
 Men Dandsen den gaaer saa let gjennem Lunden.

Det skete før Dagen blev lys udi Gaard:
 Bleg laa Herr Oluf paa sorten Baar.
 Men Dandsen den gaaer saa let gjennem Lunden.

Herr Oluf og hans liden Fæstems huld,
 De to kom sammen i sorten Muld.
 Men Dandsen den gaaer saa let gjennem Lunden.

86.

Agnete og Havmanden.

Gammel Folketone.

Agnete stander paa Høieløfts Bro,
 Strax kom der en Havmand fra Bunden op.

Haa, haa, haa!

Strax kom der en Havmand fra Bunden op.

„Og hør du, Agnete! hvad jeg siger dig:
 Vil du være Allerkjæreste min?“

"O ja saameend det vil jeg saa,
Naar du tager mig med paa Havsens Bund."

Han stopped hendes Dren, han stopped hendes Mund,
Saa førte han hende paa Havsens Bund.

De vare tilsammen i otte Aar,
Syv Sønner de tilsammen monne faae.

Agnete hun ganger for Havmand at staae!
"Dg maa jeg mig udi Kirken gaae?"

"Ja gjerne maa du til Kirken gaae,
Naar du kommer igjen til Børnene smaa."

Han stopped hendes Dren, han stopped hendes Mund,
Saa førte han hende paa Englands Grund.

Agnete hun ind ad Kirkedøren treen,
Hendes Moder bagefter og var ei seen.

"Dg hør du, Agnete! hvad jeg siger dig:
Hvor har du været i otte Aars Tid?"

"Dg jeg haver været paa Havsens Bund,
Syv Sønner jeg med Havmanden fik."

"O hvad fik du for Vren din,
Da han dig fæstet til Bruden sin?"

„D han gav mig et prægtigt Guldbaand,
Det findes ei bedre om Dronningens Haand.“

Og Havmanden ind ad Kirkedøren treen,
Alle de smaa Billeder vendte sig omkring.

Hans Haar vare som det pureste Guld;
Hans Dien de vare saa frydefuld.

„Og hør du, Agnete! hvad jeg siger dig:
Dine smaa Børn de længes efter dig.“

„Lad dem længes, mens de længes vil,
Ret aldrig kommer jeg mere dertil!“

„D tænk paa de store, og tænk paa de smaa,
Og tænk paa det lille, som i Buggen laa.“

„Ret aldrig tænker jeg paa store eller smaa,
Langt mindre paa det lille som i Buggen laa.

Haa, haa, haa!

Langt mindre paa det lille som i Buggen laa.“

Liden Karen.

Gammel Folketone.

Dg det var liden Karen, det Unge-Kongen saae,
Hun lyste som en Stjerne blandt alle Terner smaa.

Hun lyste som en Stjerne blandt alle Terner smaa,
Dg Unge-Kongen talte til liden Karen saa:

„Dg hør du, liden Karen, og vil du føie mig,
Graahesten og Guldsadlen, dem vil jeg give dig.“

„Graahesten og Guldsadlen, den passer ei jeg paa,
Giv dem din unge Dronning, lad mig med Hren
gaae!“

„Dg hør du, liden Karen, og vil du føie mig,
Steenhuset udi Skoven, det vil jeg give dig.“

„Steenhuset udi Skoven, det passer ei jeg paa,
Giv det din unge Dronning, lad mig med Hren
gaae!“

„Dg hør du, liden Karen, og vil du føie mig,
En Krone af det røde Guld, den vil jeg give dig.“

„En Krone af det røde Guld, den passer ei jeg paa,
Giv den din unge Dronning, lad mig med Hren
gaae!“

„Dg hør du, liden Karen, vil ei du være min,
Saa lader jeg dig sætte i Fangetaarnet ind.“

„Dg lader du mig sætte i Fangetaarnet ind,
Ket aldrig nogensinde saa vil jeg være din.“

„Dg hør du, liden Karen, og gjør du mig saa vred,
Saa lader jeg dig sætte i Spigertønden ned.“

„Dg lader du mig sætte i Spigertønden ned,
Saa fjender Gud i Himlen dog min Ufskyldighed.“

De satte liden Karen i Spigertønden ned,
Der kom to hvide Duer til hende med Guds Fred.

Da blegned Unge-Kongen i sin forgyldte Sal,
Der kom to sorte Ravnne til ham med Helveds Kval.

Liden Gudruns Vise *).

Mel. Svensk Kæmpevises-Tone.

Dg det var liden Gudrun,
Hun stod i fremmed Land,
Hun græd de salte Taarer
Alt ved det færske Vand.

D, hvem kan dog forglemme sin kærester Ben!

Hun var en Kongedatter,
En Rosensblomme rød;
Hun tvætted og hun trælled
Dog for den sorte Død.

D, hvem kan dog forglemme sin kærester Ben!

I Sællands grønne Lunde,
Paa Kærlighedens De,
Der sad en Drot med Sorgen,
Hun var hans Fæstemø.

D, hvem kan dog forglemme sin kærester Ben!

Hun ranet var og røvet,
Da han var ikke nær,
Forgiæves vred hun Hænder
Da hendes Moder kær.

D, hvem kan dog forglemme sin kærester Ben!

*) Efter et. frisisk Kongesagn i Heldenbuch.

Hun deilig var som Dagen,
 Naar den gaaer op i Øst,
 Saa sød som Rattergalens
 Og klar var hendes Røst.

O, hvem kan dog forglemme sin kæreste Ven!

Og det var Visingdrotten,
 Han sagde: Rose pryd!
 Sorg længer ei saa saare,
 For du var Kongebrud!

O, hvem kan dog forglemme sin kæreste Ven!

Jeg byder dig Guldkrone,
 Jeg selv er kongefødt,
 Ei brast det Baand i Verden,
 Som jo med Guld er bødt.

O, hvem kan dog forglemme sin kæreste Ven!

Det var for døve Dren;
 Hun sukke: jeg dog veed,
 At ikke for al Verden
 Kan sælges Kærlighed.

O, hvem kan dog forglemme sin kæreste Ven!

Og det var liden Gudrun,
 Hun fik saa bange Raar,
 Hun trælled som en Terne
 I fulde tretten Aar.

O, hvem kan dog forglemme sin kæreste Ven!

Hun blev dog ved det samme,
 Hun sukked: jeg dog veed,
 At ikke for al Verden
 Kan sælges Ricerlighed.

O, hvem kan dog forglemme sin kæreste Ven!

Hun stod ved Tvættestedet,
 I Kuld og Regn og Slud,
 Gud naade mig, hun sukked,
 Som jeg blev Kongebrud!

O, hvem kan dog forglemme sin kæreste Ven!

Da kom en Baad paa Søen,
 Deri sad Kæmper to,
 Den ene gav hun aarle
 Sit Hjerte og sin Tro.

O, hvem kan dog forglemme sin kæreste Ven!

Og det var Gudruns Brøder,
 Og hendes Fæstemand,
 De ledte om den Rikere
 Med Flid i fremmed Land.

O, hvem kan dog forglemme sin kæreste Ven!

De fiendtes ved hinanden
 Paa Ringe og paa Røst,
 De flappedes, de kystes
 Derpaa med Liv og Lyst.

O, hvem kan dog forglemme sin kæreste Ven!

De kom og svandt, de Ricere,
 Hun ene stod paany,
 Men dages skulde Hjelpen
 Med næste Morgengry.

O, hvem kan dog forglemme sin færeste Ven!

Det lakked hardt ad Aften,
 Arbeidet var forsømt,
 Ei sovet havde Gudrun,
 Men sødt hun havde drømt.

O, hvem kan dog forglemme sin færeste Ven!

Da tog hun saa til Orde:
 To Konger har mig kyst,
 Til andet end at trælle
 Har nu jeg Mod og Lyst.

O, hvem kan dog forglemme sin færeste Ven!

Hun tog de brede Lagen,
 Hun tog de Duge smaae,
 Hun smed dem ud i Søen,
 Saalangt hun kunde naae.

O, hvem kan dog forglemme sin færeste Ven!

Hun sagde til hvert Lagen,
 Hun sagde til hvert Liin:
 Flyd frit! ei meer du trælle!
 Flyd efter Villje din!

O, hvem kan dog forglemme sin færeste Ven!

J skal det alle mærke,
 En Dronning er jeg lig,
 J skal det alle nyde,
 At fri jeg føler mig.

D, hvem kan dog forglemme sin kæreſte Ven!

Med Frihed jeg vil faare
 At leve eller døe,
 Gud unde mig at hvile
 Paa Kierlighedens De!

D, hvem kan dog forglemme sin kæreſte Ven!

Dg det var liden Gudrun,
 Hun blev en Dronning ſin,
 Ved Iſſefjord i Leire
 Hun ſkænked Mjød og Biin.

D, hvem kan dog forglemme sin kæreſte Ven!

Hun trofaſt havde ſeilet
 Med Sorg den høie Sø,
 Med Glæden ſødt hun hviled
 Paa Kierlighedens De!

D, hvem kan dog forglemme sin kæreſte Ven!

89.

Roselille.

Gammel Folketone.

Roselille og hendes Moder, de sad over Bord,
De talte saa mangt et Skjemtens-Ord.

Ha, ha, ha, saa, saa, saa, saa.

De talte saa mangt et Skjemtens-Ord.

„Før hvert Træ skal i Haven faae Blomster af Guld,
Før jeg skal vorde nogen Ungersvend huld.“

Hr. Peder stod paa Svalen og lytted med Lyst,
„Den leer dog bedst, som leer tilsidst!“

Dg der de kom ned ud i Urtegaardens Læ,
Da hang der en Guldtring paa hvert et Træ.

Roselille blev rød som et dryppende Blod,
Hun stirred i Græsset ned for sin Fod.

Da kysfed Hr. Peder hendes Læber med Lyst:
„Den leer dog nok bedst, som leer tilsidst!“

Maimanedesang.

Gammel Folketone.

Alverdens Skaber mild og blid,
 Hør det, som vi bede!
 Vi prise glade Marsens Tid,
 Vær os Alle en naadig Gud med Glæde.

Bor Skov og Mark sig fryder smukt,
 Valborg bær Løv og Græs med Frugt.

Thi bære vi dig Mai i Sky,
 Og love dig med Psalmer nye!

Velsign os med et frugtbart Aar,
 Giv Korn og Kjærø i Huus og Gaard.

Dertil regjer os med Din Aand,
 Bort Liv, vor Lykke i Din Haand.

Bevar vor Konge og hans Raad,
 Hør det, som vi bede!

Gud vær med dem i Raad og Daad;
 Vær os Alle en naadig Gud med Glæde.

Skjøn Sired.

Melodie af Schulz.

Nys fyldte Skjøn Sired det attende Aar,
 Var rolig i Vinter og munter i Vaar.
 Som Bækken i Engens det blomstrende Skjød,
 Saa stille, saa klare de Dage henflød.

From var hun i Hjertet, i Afsærd saa blid,
 Var rød som en Rose, som Lilien hvid;
 To Dine hun havde saa klare, saa blaae,
 Som Himlen, til hvilken hun forrigfri saae.

Hun bandt uden Hensigt den skønneste Krands,
 Var altid den første i Sang og i Dands.
 Saa mangen stolt Ungkarl forelskt hende saae;
 Men haabløse lod hun dem alle bortgaae.

Kast ride de Bønder nu Sommer i By,
 De Sange, de lyde saa høit udi Sky,
 Sin Duf ved Gildet hun første Gang saae,
 Beltalende Dine hinanden forstaae.

Han elsker nu Sired, og elstes igjen;
 Hun græder, da Duf fra hende drog hen.
 Med Glæde hun seer ham at komme til By;
 Og naar han bortdrager, hun græder paany.

Liden Gunver.

Melodier af Weyse og Hartmann.

Liden Gunver vandrer som helst i Nvel
Saa tankefuld.

Hendes Hjerte var Bør, hendes unge Sjæl
Var prøvet Guld.

D vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

Liden Gunver meder med Silkesnor
Bed Havets Bred.

Da hævedes Bølgen og Bandet foer
Saa bradt afsted.

Skjøn Havmand sig op af Havet stød,
Beflædt med Tang.

Hans Dje var kjærligt, hans Tale var sød,
Som Harpens Klang.

„Liden Gunver, du martrer mig Dag og Nat
Med Elstovs Jld.

Mit Hjerte vansmægter, min Sjæl er mat.
D vær dog mild!

Du række mig kun din snehvide Arm,
Paa Sømands Tro;

Saa trykker jeg den til min brændende Barm,
Saa faaer jeg Ro.

Liden Gunver, mit Bryst bag sit haarde Skjæl
Er blødt og ømt.

Trofast er mit Navn, min ukonstlede Sjæl
Foragter Skæmt."

"Dg er dig min Arm til saa stor Behag,
Til Trost og Ro,
Skjøn Havmand, saa skynd dig, saa kom kun og tag
Dem begge to!"

Han trak hende fra den steile Bred,
Glad ved sin Svig.
Som Storm var hans Latter, men Fiskerne græd
Bed Gunvers Liig.
D vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

93.

Havfruen.

(Egen Tone.)

Liden Havfru sidder paa hviden Steen
Dg tørrer i Solen sit Haar,
En sølvskjælet Hale er Jomfruens Been,
Med den hun i Boverne slaaer.

De Guldfist lege paa Bølgetop
 Og lytte til Havfruens Sang,
 Af Boven de stikke Smaahovderne op,
 Han synger til Bølgerne's Klang!

„Levvel for evig, du grønne Jord!
 Levvel, du Menneffesøn!
 Paa Havsens Bund liden Havfru boer,
 Og græder for dig i Løn.

Du kunde mig give en evig Sjæl
 Og Salighed med dig hos Gud,
 Hvis ei du gjøs for det kolde Skjæl,
 Men styrted dig til mig ud.

Til Dommедag jeg nu svømme maa
 Og græde for dig i Løn.
 Tilslidst jeg skal uden dig forgaae —
 Levvel! du Menneffesøn!

94.

Liden Kirsten.

Melodier af Weyse og Bøge.

De Bølger rulle saa tungt afsted,
 Liden Kirsten stander ved Havets Bred;

Hun stirrer saa dybt i Bølgen blaa,
 For at see, hvad aldrig forhen hun saae,
 Alt i de kjølige Bølger.

Alt var det dog sandt, hvad min Fader har sagt:
 Der lever i Havet en ukjendt Magt;
 De bygge og boe i den dybe Grund,
 De leve saa trygt paa Havets Bund,
 Alt i de kjølige Bølger.

Der stander en Borg saa viid og stor,
 Og Havet er som et Sølvflor
 Og Sol og Maane som røden Guld,
 Og Marken af tusinde Perler fuld,
 Alt i de kjølige Bølger.

Et Bæsen boer i den dybe Borg,
 Det kjender, som jeg, til Fryd og Sorg;
 Et Menneſſe-Hjerte slaaer i dets Bryſt,
 Det føler en evigt verlende Lyst,
 Alt i de kjølige Bølger.

Og om den Havmand saa Meget veed,
 Saa kjender han ogsaa til Kjærlighed;
 Da har han sagtens elſket engang,
 Og stiller sin Længſel ved Harpens Klang
 Alt i de kjølige Bølger.

Du Havmand! vær mig god og huld!
 Jeg bliver, jeg bliver saa længselsfuld;
 Mit Hjerte føler en ukjendt Ild,
 Den brænder saa stærkt, jeg slukke den vil
 Alt i de kjølige Bølger.

Liden Kirsten synker paa Havets Bund;
 Men Havmanden kysser den Rosenmund,
 Han aabner hende sin vaade Favn —
 Hun nævner sagte sin Frelser's Navn
 Alt i de kjølige Bølger.

95.

Det blanke Sværd.

Melodie af Weyse.

Det blanke Sværd paa Bæggen hang,
 Ung Inger for Sværdet stod.
 Tolv Slag i Borgens Klokke klang,
 Da drypped' Sværdet med Blod.
 Og drypper med Blod det blanke Sværd,
 Og farves dets Tunge rød,
 Da times ung Erik i farlig Færd,
 Og er vel saaret og død.
 Af Angest mit Hjerte bespændes.

Hun Sværdet greb, og stirrende stod
 I Maanens blege Skin.
 Og som nu Taarer faldt i dets Blod,
 Klang Sukke i Mattens Bind.
 Da brast om Armen det røde Guld,
 Og faldt til Jorden itu.
 Af! falder du mig til Gravens Muld!
 Thi der er du visselig nu!
 Af Angest mit Hjerte bespændes.

96.

Nage og Else.

Melodie af Adam Øhlenschläger.

Det var Ridder Herr Nage,
 Han red sig under D;
 Fæsted han Jomfru Else,
 Hun var saa væn en Mø;
 Fæsted han Jomfru Else
 Alt med hiin røden Guld;
 Maanedsdag derefter
 Laa han i forten Muld.

„Hvergang du dig fryder
 Og i din Hu er glad,
 Da er min Kiste forinden
 Med røde Rosenblad;

Hvergang du er forrigfuld
 Og i din Hu er mod,
 Da er min Kiste forinden
 Alt med hiint levret Blod."

Op saae Jomfru Else,
 Op til de Stjerner smaae;
 I Graven sank den Døde,
 Hun ham ei mere saae.
 Hjem gik Jomfru Else,
 Hun var saa forrigfuld;
 Maanedsdag derefter
 Laa hun i sorten Muld.

97.

Den døende Kæmpe.

Melodie af Weyse.

Min Hjælm er mig for blank og tung,
 Mit Skjold kun slet beskjærmer;
 Jeg føler det, skjøndt jeg er ung,
 At snart sig Døden nærmer.
 Læg hen det frygtelige Staal
 Paa Heltens Bautaftene!
 I Runden staaer en Natviol, —
 Der hvile mine Bene!

Jeg Livets bedste Rose brød,
 Og Freja være lovet!
 Kom, kjære Død! nu i dit Skjød
 Nedlægger jeg mit Hoved.
 Flyv, raske Fugl! frygt Reisen ei,
 Stræf ud de Binger spæde.
 Du svæver til en evig Mai,
 Og til en evig Glæde.

 98.

Skjaldefongen Adam Ohlenslæger,

(død den 20. Januar 1850).

Melodie af Weyse.

Et Sorgens Budskab Norden gjennemfuser,
 Som Vinter-Stormen over Blomstens Grav,
 Det Dannekvindens Hjerte gjennembruser,
 Som Vinter-Stømmen i det vilde Hav;
 Det Sorgens Budskab: død er Ohlenslæger,
 Tre Rigers Yndling, Nordens Hoved-Skjald!
 Hans Mesterhaand ei meer paa Harpen leger,
 Guldharpen med det fulde Tonesald!
 Med ham paany er salmet Oldtids Glands,
 Med ham har Norden tabt sin Laurbærfrands.

Dog stille! Skjalden er ei død, han sover,
 Som Vinter-Marken til en deilig Vaar,
 Som Nordens Aand i Tidens Vinter-Bover,
 Hvoraf paany han seierrig opstaaer;
 Thi han opstod i Adam Dhlensflæger,
 Besang sin Kæmpedaad og Heltedød,
 Og tømde ud det store Brage-Bæger,
 Saa Kæmpeløftet trindt i Nord gjenlød;
 Han holder Ord, saa atter høit i Sky
 Skal af hans Daad, som af hans Kvad gaae Ry!

99.

Føraarsfang.

Melodie af Weyse.

Storken sidder paa Bondens Tag;
 Han seer over Mark og Enge.
 Det bliver saa deilig en Føraarsdag;
 Nu kommer den favre Tid, jeg ventede saalænge.

Storken klapper paa Bondens Tag,
 Og Gjøgen kuffer i Skoven;
 Med Mailøv nu kommer skøn Valborgs Dag*),
 Nu stiger der Pindseglands med Sol over Boven.

*) den 1. Mai.

Storken flyver fra Bondens Dag;
 Han spanker i grønne Enge.
 Han kommer som Gjest til skøn Valborgs Dag,
 Han bringer den favre Tid, jeg ventede saalænge.

Storken flyver til Høsten bort;
 Han kommer igjen ad Aare.
 Du Sommerens Gjest! dvæl ikke for kort!
 Velkommen du favre Tid, jeg elsker saa saare!

100.

Morgensang.

Melodie af Weyse.

Nu titte til hinanden de favre Blomster smaa;
 De muntre Fugle kalde paa hverandre;
 Nu alle Jordens Børn deres Dine opslaae;
 Nu Sneglen med Huus paa Ryg vil vandre.

Den kjære Gud og Skaber den mindste Drm er nær:
 Han føder Fugl og Markens Lillie klæder;
 Dog Menneffenes Børn har han allermestst kjær,
 Gud aander paa Diet, naar det græder.

Guds Søn var selv et Barn, og paa Krybbestraa
 han laa;
 Hans Bugge stod paa Jord foruden Gjænge.

Guds Himmeriges Fryd har han lovet de Smaa
Og Blomster fra Paradisets Enge.

Guds Søn har os saa kjær; han er Børnevennen
stor;
Han bærer Barnet op til Gud paa Armen;
Han Storm og Hav betvang, da han vandred paa
Jord;
Men Børnene leged ham ved Barmen.

O Du, som os velsigned og tog i Favn de Smaa,
En Morgen see vi Dig i Paradiset!
Du lærte os til Gud vore Dine opslaae —
Evindeligt være Du lovpriiset!

101.

Livets Seilads.

Gammel Folketone.

Hvad vindes paa Verdens det vildsomme Hav?
Af, tusinde Farer i skummende Trav!
Man veed kun to Havne,
Bekjendte af Navne,
Den ene vor Bugge,
Den anden vor Grav!

Fra Buggen til Graven maa frydses omkring
 Blandt Haabets og Frygtens de stridige Ting;
 Snart vippe vi oppe
 Paa Bølgernes Toppe,
 Snart nærmes vi Grunden i flyvende Spring.

Her fristes Ustadigheds Ebbe og Flod,
 Een Bagt er saa ond, som en anden er god;
 Hver Time i Glasfæt,
 Hver Streg paa Compasfæt
 Forandrer, forhøier, fornedrer vort Mod.

Saa hidser en Medbør det nedrige Sind,
 Og puster i Hjertet Dumdristighed ind;
 Vil Farten kun føie
 Bor Attraa, vort Die,
 Strax blæses vi op af en ønskelig Vind.

Saa slipper Frygtagtighed Roret i Hast,
 Naar Forstavnen dukker for Bølgernes Rast;
 Naar Bindene fuse,
 Og Bandene bruse,
 Saa skrækkes vi strax for en knagende Mast.

Dit Forsyn, o Fader! det fører os hjem;
 Det styrer saa sikkert, hvor Søen er slem.
 Bor Gisning kan feile;
 Hvor vi end vil seile;
 Selv stavne vi mere tilbage, end frem.

102.

Aftensang.

(Egen Tone.)

Fred hviler over Land og By,
 Ei Verden larmer meer;
 Fro smiler Maanen til sin Sky,
 Til Stjerne Stjerne seer.

Dg Søen blank og rolig staaer
 Med Himlen i sin Favn;
 Paa Dammen fjerne Bogter gaaer
 Dg lover Herrens Navn.

Det er saa stille og saa tyst
 I Himmel og paa Jord;
 Vær ogsaa stille i mit Bryst,
 Du Flygtning, som der boer!

Slut Fred, o Hjerter, med hver Sjæl,
 Som her Dig ei forstaaer!
 See over By og Dal i Dvel
 Nu Fredens Engel gaaer.

Som Du han er en Fremmed her:
 Til Himlen staaer hans Hu;
 Dog i det stille Stjernefjær
 Han dvæler her som Du.

D lær af ham Din Aftensang:
 Fred med hver Sjæl paa Jord!
 Til samme Himmel gaaer vor Gang,
 Adskilles end vort Spor.

103.

En gammel Aften- eller Natsang.

(Fra 1588.)

Gammel Folketone.

Den lyse Dag forgangen er,
 Og Natten hun hænger os paa,
 O Jesus Christ! Vor Herre kjær,
 Du altid hos os blive maa:
 Glæde os Gud i Himmerig.

Du est det evige Guddoms Ljus,
 Det maae vi jo bekjende,
 Kom til os i vort Hjertes Huus
 Med din Raade os optænde:
 Glæde os Gud i Himmerig.

Du est vor Bægter tryg og tro,
 Du vilt os aldrig undfalde,
 Paa Dig saa ville vi bygge og bo,
 I al vor Nød vi Dig paakalde:
 Glæde os Gud i Himmerig.

Dagen er skabt til Arbeid og Umag,
 Det kan hver hos sig mærke,
 Men Natten er skabt til Ro og Mag,
 De trætte Lemmer at stærke:
 Glæde os Gud i Himmerig.

Vi befale os i Jesu Bold,
 Naar vi vore Dien tillufte,
 Gud være vort Bærn, vor Klippe og Skjold
 Mod alt Ondt, der os kan trykke:
 Glæde os Gud i Himmerig.

Giv os en rolig Nat og god,
 Lad os i Synden ei sove,
 Lad os ei gjøre det, Dig er imod,
 Ei heller i Sorgen opvaagne:
 Glæde os Gud i Himmerig.

Saa ville vi i Morgen love Dig,
 Din Godhed gjerne bekjende,
 Og siden altid i Himmerig
 Dig prise foruden al Ende:
 Glæde os Gud i Himmerig!

Pilgrimsang.

Melodie fra det 12te Aarhundrede, brugt ved Korstogene.

Deilig er Jorden!
 Prægtig er Guds Himmel!
 Skøn er Sjælens Pilgrimsgang!
 Gjennem de faure
 Riger paa Jorden
 Gaae vi til Paradiis med Sang!

Tider skal komme,
 Tider skal henrulle,
 Slægt skal følge Slægters Gang —
 Aldrig forstummer
 Tonen fra Himlen
 Sjælenes glade Pilgrimsgang!

Englene sang den
 Først for Markens Hyrder;
 Skjont fra Sjæl til Sjæl den lød:
 Fred over Jorden!
 Menneske! fryd Dig!
 Os er en evig Frelser fød!

Kamp - og Feir - Sange,

samt

lystelige Smaaviser.

105.

Den gamle Soldat.

(Af "Ludlams Hule".)

Melodie af Weyse.

Piben lyder, Trommen skralder,
Nu afsted til munter Dyst!
Kort kun er den raske Alder,
Skynd dig, Landsmand, før du falder,
Lev dit Liv med dobbelt Lyst.

Bange Sorg, og Frygt for Døden
Svinder ved Kartovens Larm;
Blussende, som Morgenrøden,
Staaer Soldaten, spotter Døden,
Møder Faren med sin Barm.

Feighed ved den lave Hytte
 Vengster med sit Hundebicæs.
 Rast Forandring! dagligt Bytte!
 Staa bag Busten, grønne Skytte!
 Lad din Riffel, sigt — og træf!

106.

Dansken har Seier vundet.

Dansken har Seier vundet,
 Hurra, Hurra!
 Tydsken sin Grav har fundet,
 Hurra, Hurra!
 Nu paa de grønne Enge
 Hurra, Hurra!
 Leve de danske Drenge,
 Hurra, Hurra!

Tydsken os længe drilled
 Med "Dit og Dat",
 Stygt hans Kanoner spilled
 Ved Dag og Nat;
 Piben dog fik ved Skandse
 En anden Lyd,
 Tydsken kom op at dandse
 I Nord og Syd!

Danſten blev gal i Hætten,
 Stod op før Dag,
 Gjorde med Bangenetten
 Saa klar den Sag,
 Tydſten fik Biſſelæder
 I begge Skoe,
 Stene derover græder,
 Men Danſten loe!

Det var en Fredag-Morgen,
 Da det blev Dag,
 Baied paa Fredrigs-Borgen
 Bort Seiersflag,
 Tydſkens den fortrødgule,
 Den ælle Pjalt
 Dinglede i Luſt en Smule
 Til plat den faldt.

Vi tog hans „ſorte Gryde“
 Hans Boller graae,
 Det maa den tørre Jyde
 Og vi forſtaae,
 Vi tog hans tappre Ka'le
 I Tusindtal,
 Derom af Rattergale
 Der ſynges ſkal.

Han siger, vi var fulde
 Som rene Svin,
 Vi drak dog, som vi skulde
 Hans Rhinske Biin,
 Vi tog hans Steg og Rage,
 Dem løb han fra,
 Vi lod dem godt os smage,
 Hurra, Hurra!

107.

Krigen derovre, 1848 og 1849.
 1848.

Det var ved Paasketide vi skulde pløie til,
 Da Kongen lod os vide, at Tydffen var paa Spil;
 Fra Ploven strax vi spændte, tog Sabelen ved Lænd,
 Og Hestene vi sendte Krigsministeren.
 Beklemt Farvel vi sagde til Pigen i vort Hjem —
 Men Hurra man os bragte hvor vi drog frem;
 Saa sloges vi for Landet — nu hvile vi og vil
 Fortælle Jer hvordan det er gaaet til.

Vi droge da mod Sønder og viste Dannebrog,
 Der traf vi danske Bønder, som talte Tydffens Sprog,
 Da mærked' vi vor Fjende, han maatte være snild,
 Da saae vi det var inte gaaet rigtigt til.

Os Bonden kom imøde som Landsmand — det er vist!
 De Store gif og gjæde og beed tilsidst.
 Bed Bau de vilde strække os med en vældig Hær,
 Vi kom — de maatte strække for os Gevær.

De Fleste af dem rendte — og Prindsen rendte med —
 Vi tusind Fanger sendte til Kjøbenhavn afsted.
 Til Thyra's gamle Ledsted, til Dannevirk' vi drog,
 Der sang vi "Danmark deiligst" under Dannebrog.
 Da listed' Fjendens Skare sig ind paa vor Armee,
 Vi holdt ham, skjøndt vi vare kun Een mod Tre;
 Vi bandte og vi skjældte hans lumste Tapgevær,
 Vi misted' mange Helte, men Tydskten fleer.

Med Bomber vi befæsted' den D som hedder Als,
 Hvis Fjenden der os gjæsted' da var han om en Hals,
 Bed Dybbel stod Forposten, det leed vi ikke vel,
 Thi jog vi ham til Graasteen under Schleppegrell;
 Den Karl var saa forad sig — I skulle blot ham see,
 Han rysted' Rugler a' sig som det var Sne.
 Men skal Enhver jeg prise, som sloges kjæft dengang,
 Jeg frygter for min Bise hun blev for lang.

Den femte Juni Fjenden stak atter Næsen frem,
 Det vared' kort forinden han trak den atter hjem,
 Det hued' ham ei saadan som vi gif paa parat,
 Med Bajonetten og "Den tappre Landsoldat".

Da saa vi observerte han trængte ei til meer,
 Vi skiltes og marscheerte til vort Qvarteer;
 Men vover han til Slesvig sig atter nærværs hen,
 Da Kammerater sees vi vel nok igjen.

1849.

Den Vinter var nu omme, den Baabenstilstand med,
 Vi skyndte os at komme til Sundevad afsted,
 For længe dog vi tøved' — vor Kjennde var præcis —
 I Slesvig alt han støved' om i tusindvis —
 Men vi var eiforsagte — hans Skarer bød vi Trods;
 Og to Kanoner bragte vi hjem med os —
 Og spørg ham om han skulde erindre sig maaste
 Han mødtes med de Ullerup Jægere.

Til Jylland nu vi fore, og Als vi bød Farvel,
 Det mageligt vi torde, den skjøtted' nok sig selv —
 Paa Kolding Gade mødte vi Tydskerne paany,
 Vi maatte Gaden rydde — og de maatte flye;
 Men der blev de Krabater saa maliciøst i Sind,
 Og skjøde med Granater i Byen ind;
 Og Bomberne de tændte; og gjorde stor Fortred;
 Da Kolding By den brændte — drog vi afsted.

Bed Gudsø-Passet spærred' vi Landeveien dem —
 Kanonerne de snærred' hvergang de vilde frem —
 Og Prittwig maatte tøve, thi Rye drog foran,
 Ja dyrt han maatte kjøbe hver en Fodsbred Land;

Dg Leerbeck hele Beien drog med og passed paa;
 For Tydskken var der ei en Spion at faae —
 I Nørre-Snede sov de Churhesfere for fast —
 Fra Marhuus Fællede jog vi ham bort i Hast.

Fra Helnæs man os henter — til Frederits vi kom,
 Det var nu Insurgenter som laae derudenom,
 Fra tretten Skandser sendte de Kugler overalt,
 Dg mange Huse brændte — men det blev betalt —
 Ad Porte og ad Gange vi trak os sagte frem;
 Tog 1800 Fanger — jog Resten hjem —
 Til „Landsoldatens“ Toner vi stormed' med Gevalt,
 Tog tredive Kanoner — men Rye faldt!

 108.

Igaar jeg fik min Trøie.

Igaar jeg fik min Trøie,
 Dg strax jeg trak den paa,
 Det straalte for mit Dye,
 Da jeg i Speilet saae.
 Tornystren har jeg prøvet,
 Den trykker mig saa smaat,
 Men naar jeg først er øvet,
 Saa bliver det nok godt.

Min Sabel den er sleben,
 Jeg veed den er krabat,
 Jeg veed, hvad jeg er bleven,
 Nu er jeg først Soldat.

Men skal jeg Fjenden møde
 Og lide Kuld' og Tørst,
 Og døie ussel Føde,
 Saa vil jeg leve først;
 Ei leve som jeg pleier,
 Thi det er alt for haardt,
 Nei Alting, hvad jeg eier,
 Jeg sætter paa et Kort.
 O havde jeg mig bare
 En rigtig Kammerat,
 Saa skulde Fanden spare,
 Nu er man jo Soldat.

109.

Den tappre Landsoldat.

Seer I hvem der kommer her?
 Nu ei Tid der er til at sørge meer!
 Iff Mod, Liv og Lystighed
 I Krig og Fred fører med.

J seer ei her en Cavaleer
Med fin Maneer.

O nei! hos mig det Fine mærkes ei.
En grov Krabat, som er parat
Til Alt, naar hen bli'er desperat,
Er Eder's Ven og Kammerat,
Den tappre Landsoldat.

Siig, hvad der iveien er!

Jeg er kommen her, for at hjælpe Jer;
Hør nu! hvor skal Slaget staae,
J kan stole paa, jeg skal slaae.

Min Ven Man ei kan spærre mig,
Den kjender jeg;

Blot fremad, frem, og atter ligefrem!

Trods Ild og Band og Blod og Brand,
Blot fremad, Marsch! det skal gaae an,
Thi Landsoldaten holder Stand
Og slaaes til sidste Mand.

110.

Den er svær, men den kan ta'es.

Derne i den lumste Bugt,

Indelukt, Gesion staaer;

Den vaander sig i Trældoms Nag,

Stakkels Skrog, Pinen er haard.

De Tydske pynte Nat og Dag,
 For og Bag, Gefions Stævn.
 Men Blodet kan de ei faae væk,
 Høit fra Dæf raaber det Hævn.
 Raabet høre Gutterne blaae,
 Pas kun paa! Bommelommelom,
 De svare: Den er svær, men den kan ta'es.

Du fik et sært uheldigt Ry,
 Rendsborg By, troløse Krop!
 Med Bold og Muur og Udenværk,
 Strunk og stærk kneiser du op,
 Den gjemmer i sig — veed I nok —
 Fjendens Flok — Flokken er stor.
 Kanonen i hvert Skydestaar
 Trodsig staaer, gaber mod Nord;
 Landsoldaten skotter derhen —
 Godt min Ven! Trommelommelom,
 Han siger: Den er svær, men den kan ta'es.

111.

Kronjydens Gæstfrihed.

Mel. Vi alle dig elste, livsalige Fred.

Da Kronjyden træt var af Baabenmusik,
 Og Ledet var kommet af Lave,

Da vendte de Tydske det spejdende Blik
 Med Lyst mod den aabnede Have,
 Hvor Derne smaa
 Saa græsfriske laae
 Og Bøgen sig spejled i Bølgen blaa.

Og Danmark dem tyktes et kosteligt Land,
 Thi Danmark bar Aarene tunge,
 Og Skoven gav Skygge og Luften fra Strand
 Dem kvæged den støvede Lunge,
 Og Skibene foer
 I Syd og i Nord
 Med Rigdom og dristige Mænd ombord.

Da strømmed herind de som Bølger i Elv,
 Som Fluer naar Høsten begynder,
 Og Dansken var høflig, han reiste sig selv
 Og bød dem de blødeste Hynder.
 O Gæstfrihed stor!
 Med Hovmodens Ord
 De Tydske sig bredte ved Bærtens Bord.

Og Dansken saalænge taalmodig det bar
 Og sled for de Fremmedes Lykke;
 Men naar i hans Land de forgabet sig har,
 Saa selv de vil ta'e sig et Stykke,

Saa siger han frit:
 Nej stop! det er mit!
 Nu gaaer eders Kjærlighed altfor vidt.

Saa kom, lad os lære vor Nabo i Hast,
 At nu er vor Taalmod tilende!
 Vor Godhed han haaned, til Venstabet brast,
 Nu vel! han vor Fjendskab skal fjende!
 Ja frist, alle Mand!
 Gjør Ledet istand,
 Og lær ham at skjotte sit eget Land!

112.

Du brave Landskrone.

- |: Alle marsch, alle bom!
 Saalænge som vi haver en Skilling i vor Lomm, :|
 Saa ville vi drikke Kong Frederiks Staal,
 Hvad enten den bliver med Bly eller Staal.
 |: Da gjælder det, at være munter, fornøjet og glad,
 Du brave Landskrone, du danske Soldat. :|
- |: Udi Sorg og i Nød
 Jeg veed, at jeg er min Gud skyldig at dø. :|
 Hvad enten jeg dør udi Seng eller Felt,
 Jeg veed, at jeg dør som en tapper Krigshelt.
 Da gjælder det at være rolig, fornøjet o.s.v. :|

|: En tapper Officeer,
 Han haver udi Felten mangen deilig Plaseer, :|
 Naar Klokkerne ringes, og Trommerne slaa,
 Og Fanerne svinges, og Kanonerne gaa,
 |: Da gjælder det at være modig, fornøjet o.s.v. :|

113.

Soldaten i Felten.

Ord og Tone af Jørgen Jensen Kundby, Trainkudst.

Winteren med sine fjolende Vinger
 Svæver nu over vort Fædreneland,
 |: Og vore Tanker som Fuglen sig svinger
 Hen til vort Hjem, over Land eller Band. :|

Dog, kjære Hjem, du maa os undskyldes,
 Tanken kan ikke udhvile hos dig;
 |: Her maae vi stræbe vor Pligt at opfylde,
 Faren saa snarlig kan indfinde sig. :|

Danmark, hvor kan du dog være saa rolig,
 Naar du har Fjender bag Døren paa Luur!
 |: Skynd dig til Eidren og arbeid der trolig,
 Til du for Fjenden faaer opført en Muur. :|

Nei, kjære Fødeland! lad dig ei blinde,
 Thi dine Sønner har ei tabt sit Mod;
 |: Vi har jo lovet dig, at vi vil vinde
 Eller opoffre dig hver Draabe Blod. :|

Vor Konge nødig ny Krig vil begynde;
 Thi hans det kjæreste Dnske er Fred;
 |: Dog vil han ei mod Retsfærdighed synde,
 Men vil opreise det nedbrudte Led. :|

O, mine Venner! som Farerne true,
 Sæt eders Tillid til Himmelen's Gud;
 |: Igjennem Mørket vi Haabet skue,
 Engle forkynde os Seierens Bud. :|

Infanterist, du som Byrden maa bære,
 Mod udi Brystet, det Byrden gjør let;
 |: Dy dig, Gевæret at bruge med Ære,
 Saa slaaer du tappert for Dannemarks Ret. :|

Kavallerist, som skal Fjenden udspeide,
 Slib du din Sabel og vær kun parat,
 |: Pas flittig Hesten, som skaffer dig Leide,
 Og tjen din Konge som en rask Soldat. :|

Artillerist, som Kanonen maa lyde,
 Glem ikke Balsen, du spillede sidst;
 |: Naar du begynder, vi alle os fryde,
 Du straffer haardt baade Oprør og List. :|

Fjenden vi alle som Brødre vil møde,
 Vi Espingolerne ogsaa ta'er med.

|: Huster du ikke, hvor Fjenderne døde,
 Naar de blev rettet mod deres Geled!

Danske Matros, vi ikke fordølge
 At vi vil slutte med dig Compagnie,

|: Du kommer hid paa den skummende Bølge,
 Og udi Fare og Nød staaer os bi.

Borger og Bonde, I vil os ei glemme,
 Rolig til eder vi sætte vor Lid;

|: I vil dem trøste, som sørge der hjemme,
 Saa har vi Løn for vor Møie og Flid. :|

I Sorg og Glæde et Aar gif tilende,
 Med Haab og Fryd vi begynde paany.

|: Gid Herren Danmark snart Freden vil sende,
 Saa skal vor Jubel opstige mod Sky. :|

114.

Sældaatervihs.

Mel. O Rensborg, o Rensborg!

A ga nok vedd, hvo læng enno
 We Prøisser fa holl Stand'
 De ve wal waar et Stød enno
 Faa di æ manne Mand;

Di fem aa trødde Tusend
 Di ka wal knap foslaa;
 Men tovs kuns lidt, di ska dov et
 Wal Slesvig fræ wos taa.

A glemmer et saa raa igjen
 Den fœste Postedag,
 Den Ti te Mads han saaj te mæ:
 „Wo Krijsmajt æ saa slav“;
 Na lisom te han saaj'ed
 Saa trimled aasse Mads,
 Han so saa naale te mæ
 A bløv ret skidt tepas.

„Na sæj mæ Mads, aa æ do dov
 Na hodden æ do stæj“?
 „Ja a æ rele Skaan nok,
 Men do ska et blyv ræj,
 A fik no Bløj i Brøstet
 De trøkker mæ saa hwot,
 Men, hvis a dør, sæj te mi Jaar,
 Te a æ bløven skaat““.

Na Mads han dø'e aa a fik mæ
 En aajen Kammeraat;
 Han Mjefel hied, en Bels de war,
 En tappere Sældaat;

Han stjinger mæ si Bangeniet
 O Tyskere ihjel,
 Men han bløv skaat i Døfelen,
 Na saa saaj han saawal.

Men a bløv hæjsen aasse skaat
 Udi mi hwenster Kne,
 Mi Bien de taav di fræ mæ,
 Na ga mæ jet a Træ.
 De wa' wal knap saa linne,
 Som de a gif aa far,
 Men haad a ingen haat,
 De haad misjel wat war.

115.

Rjøge = Bisen.

Dg det var i Aaret Atten Hundrede og Syv,
 Dg jeg vil være en Skjelm om jeg lyver,
 Da kom Engelskmanden den forbandede Tyv,
 Det gyser i min Krop saa det fryber,
 Helst naar jeg tænker paa den store Hurlumhei,
 Da Landeværns-Mændene løb op af Rjøge-Bei.
 Ja veed du hvad Peer Nilen, ja du kan være glad
 At du kund' sidde hjemme ved det gode Sulefad,
 Mens vi Andre vi løb med vor Træskoer paa,
 Ja Gud skee Lov jeg slap med min ene store Taa. —

Den første som jeg mødte var en engelsk Husar,
 Han stød min ene Træsko i stykker;
 Men det som jeg nu at fortælle har,
 Er een af mine mindste Ulykker.

Det første som jeg sagde, det var Guds Fred!
 Min kjære Hr. Engelskmand! o, gjør mig ei Fortred!
 Jeg tjener hos Mads Madsen i Kroen Svinevad,
 Han gav mig denne Flaske og denne bitte Mad,
 Men aldrig har jeg tjent før til Lunds eller Bunds
 Og derfor er jeg færdig at gaae fra Sind og Sands.

Men da han tog min Flaske fat, jeg blev saagod
 saa glad,

Han drak saa meget han kunde taale;
 Men saa satt' han et Fjæs op, som han vilde splitt'
 mig ad,

Og jeg stod Drollsensplidmei som paa Naale;
 Men, saa sa'e han et Ord og jeg beholdt mit Liv,
 Men sandt at sige var jeg haardt i Befneb.

"D! gehe doch zum Teufel verdamter Bauernar!" —
 "Jeg takker ham saamange Gang', min kjære
 Hr. Husar";

Saa humped' jeg da af paa min ene store Taa
 Og kom saa her hjem som I allesammen saae.

116.

Rullevise.

Dg hør mig nu, du lille Smaa-Tøs!

|: Rullen gaae :|

Du som kan træffe saa mageløs.

|: Rullen gaae :|

Dp med Rullen — Humeur i Livet!

Seer du ikke at Tøiet er stivet;

|: Rullen gaae :|

Saa skal du see hvor Rullen gaaer.

„Armeen ligger derovre paa Als

|: Rullen gaae :|

Dg du staaer her i en Kjælderhals“

|: Rullen gaae :|

Jeg staaer ei længer i Rullen, Rikke!

For stod jeg der — saa kunde jo ikke

|: Rullen gaae :|

Saa kunde ikke Rullen gaae.

Hiv op — nu synge vi alle Mand:

|: Rullen gaae :|

Kast over Stok og Stene kan

|: Rullen gaae :|

Vi raabe Hurra med vældigt Bulder,

For Land- og Sø- og for Kjælder-Ruller!

|: Rullen gaae :|

Saa skal du see hvor Rullen gaaer.

117.

Dwli aa Else.

Melodie af S. Cpr. Simonsen.

Dwli han wa sæ saa løste en Swenh,
Skul han et Wren, saa staf han irenh
Hisop aa hæhnier.

Gif han mæ Hjelli aa gif han mæ Plow,
Naller haad han Row,
Undtawwen nær han sow
Saa søhdele, saa bløhdele.

Skjøn Else hun æ sæ en Frøken saa fin,
Hun gor i Silke aa Moer aa Hermelien,
Hisop aa hæhnier.

Soe hun ham Dwli i Mark eller Skow,
Naller haad hun Row,
Undtawwen nær hun sow
Saa søhdele, saa bløhdele.

Dæ wa Daans epo Goeren, aa Dwli han saang,
Saa mæ den aa saa mæ den saa lettele han spraang
Hisop aa hæhnier.

Skjøn Else stod aa soe po, huddan han fu sæ snow:
Saa fik hun ingen Row,
Undtawwen nær hun sow
Saa søhdele, saa bløhdele.

Mads Doss og Mett Rølvo.

Melodie af H. Cpr. Simonsen.

Mads Doss han war en kon Koltringsknæjt,
 Han gek med Joeren i Hien,
 Imell saa slow han Lyng te en Beyt,
 Imell saa band han aau Bien
 En Liim te hans Mouer, aa saa saang han imell,
 Di hoer ed saa vit, nær han tow te aa hwell:
 La la luh, la la lih, kom! saa skal A bih.

Met Rølvo war en kon Stonthostes,
 Gek aasse med Joeren i Hien,
 Aa somti hun swedt, aa somti hun frøs;
 Den Drywven slet ett hun ku li en.
 Hun snøvsed imell, saa hin Dawwen wa laang,
 Iwesfomda tahrt hun sin Klukker, aa saang:
 La la luh, v.s.v.

Aa somti di mødtes saa his aa saa hæhr,
 Od Mælmad, aa spraakfed saa knøwt da,
 Aa let om let fek di hwerranner saa fjæhr:
 Zen kam næ den Aahn ga en Hwøwt da.
 Aa næ di had edt, gek di hwæ te si Hjaer,
 Aa saang, saa de gjall omwe Møsser aa Rjaer,
 La la luh, v.s.v.

Jeg vil ha'e en Hjertenskjær.

Svensk Folkemelodie.

Dg jeg vil ha'e en Hjertenskjær, det Første som
jeg kan,

Men saadan Een er ikke god at finde :
For hun skal have Kinder som den røde Tulipan
Dg Dineftene, der kan rigtig ffinne,
Ja hun skal være deiligst blandt de Piger hertillands
Dg lystig ved sit Arbeid og lystig i en Dands,
Dg hun skal ha'e de pæneste Manerer.

De Piger er' vel gode nok, imens man paa dem seer,
Men paa de Fleste kan man ikke lide ;
Dg derfor vil jeg have Een, som ei til Andre leer,
Men elsker mig og blot af mig vil vide.
Ja, hun hos mig skal finde ret den allerbedste Fryd,
Dg bringe til mit Huus baade Stræbsomhed og Dyd
Dg saa en Kiste fuld af gode Klæder.

Ja, naar jeg blot kan finde Een ret saadan, som jeg vil ;
Da feirer strax mit Bryllup jeg med Glæde.
Dg Egnens Mænd og Qvinder de skal bydes ind dertil,
Dg de skal faae saameget de kan æde.
Dg der skal være Dands og Spil tre hele Dag' i Rad,
Thi Kjærlighedens Lykke den gjør dog Hjertet glad,
Saa kan man sagtens lidt derpaa spendere.

Tyentst Bise.

Jeg mødte hende i den grønne Lund,
 Alt for en balfadadra, dadra, dadra, dadrada,
 Jeg mødte hende i den grønne Lund.
 Af, hvor det vared' mig længe,
 Før jeg igjen saa hende.

Jeg mødte hende ved det Bangeled,
 Alt for en balfadadra, dadra, dadra, dadrada,
 Jeg mødte hende ved det Bangeled.
 Af, hvor det vared' mig længe,
 Før jeg igjen saae hende.

Jeg tjente udi hendes Faders Gaard,
 Alt for en balfadadra, dadra, dadra, dadrada,
 Jeg tjente udi hendes Faders Gaard.
 Af, hvor det vared' mig længe,
 Naar ikke jeg saae hende.

Jeg stod i Kirken ved min unge Brud,
 Alt for en balfadadra, dadra, dadra, dadrada,
 Jeg stod i Kirken ved min unge Brud.
 Nu varer det mig ei længe,
 For nu har jeg faaet hende.

Langelandst Bise.

Hun mig har glemt! min Sorg hun ei see!
 Ung Elskovs Død gjør Hjertet saa Bee!
 Jeg vil gaae min lystige Gang,
 Solen skinner jo Dagen lang,
 Droslen fløiter sin Sang.

Hun mig har glemt! min Sorg hun ei see!
 Ung Elskovs Død gjør Hjertet saa Bee!
 Binden bærer fra Hjemmets D
 Ud, derud paa den aabne Sø,
 Alle Griller skal døe!

Hun mig har glemt! min Sorg hun ei see!
 Ung Elskovs Død gjør Hjertet saa Bee!
 Nye Lande jeg snart skal see,
 Diet græd, men nu skal det lee,
 Selv om Hjertet har Bee!

Hun mig har glemt! min Sorg hun ei see!
 Ung Elskovs Død gjør Hjertet saa Bee!
 Solen skinner jo Dagen lang,
 Maanen taus gaaer sin gamle Gang,
 Hjertets Sorg bliver Sang.

Sjællandst Bise.

Det var en Lørdag-Aften
 Jeg sad og ventede Dig, —
 Du loved mig at komme vist,
 Men kom dog ei til mig!

Jeg lagde mig paa Sengen
 Og græd saa bitterlig,
 Og hver en Gang, at Døren gik,
 Jeg troede, det var Dig! —

Jeg stod op Søndag-Morgen
 Og flættede mit Haar,
 Saa gik jeg mig til Kirken hen,
 Om om den Kirkegaard.

Men Du kom ei til Kirke
 Og ei i Kirken ind,
 For Du har faaet en Anden kjær,
 Og slaget mig af Sind.

Jeg gik mig hjem saa ene
 Henad den Kirkefesti,
 Og hvert et Spor paa Stien var,
 Der faldt min Taare i.

De røde Baand og skjønne,
 Som Du engang mig gav —
 Dem bærer jeg ret aldrig meer,
 Jeg stunder til min Grav.

Hvor kan man plukke Roser
 Hvor ingen Roser groer!
 Hvor kan man finde Kjærlighed,
 Hvor Kjærlighed ei boer! —

Jeg vilde Roser plukke —
 Jeg plukker ingen fleer —
 Jeg elsked Dig saa inderlig,
 Jeg elster aldrig meer.

123.

Indst Bise.

En enlig Fugl udi sit Bur,
 Indspærret mellem Mure,
 Den synger vel af sin Natur,
 Skjøndt Hjertet er bedrøvet.

Langt hedre fri omkring at vandre,
 End leve i et Buur af Guld
 Og tage Brød af Andre.

Hvad haver jeg for jeg har lært,
 Jeg som saa ondt maa lide.
 Hvad haver jeg for jeg har reist
 I Verden om saa vide!
 Saa langt som Himlen er fra Jord,
 Saa langt er du fra dine Ord,
 Som du med mig har talet.

124.

De to Søstre.

(Af en Søndag paa Amager.)

Inger. **M**in kjære lille Søster!
 Hvorfor er Kinden din ei rød?
 Saa takkefuld Du vandrer,
 Du ligner fast en Død.

Lisbet. At jeg har lært en selsom Ting,
 Derfor gaaer jeg saa taus omkring:
 Jeg skjænket har mit Hjerte
 Til en Ungersvend.

Inger. O vogt Dig for de Svende!
 De elsker alle Piger smaa,
 Men tro i Sind og Tanke
 Af! det er kun saa Faa.

Lisbet. Men hvis af alle Piger her
 Kun jeg var den, han havde kjær,
 Da sang jeg med de Fugle
 Høit i vilden Sky.

Jnger. Min kjære lille Søster!
 For første Gang nu elsker Du,
 Og at det kan gaae over,
 Det troer Du ikke nu.

Lisbet. Nei før fly'er Storken fra sine Smaa,
 End Hjertet mit skal fra ham gaae.
 Paa Jorden og i Himlen
 Vil jeg elske ham.

Jnger. Min kjære lille Søster!
 Hvor veed Du, at han elsker Dig,
 Og vil din Huusbond være
 Paa Ord i Himmerig?

Lisbet. Han seer paa mig med Dine blaa,
 To store Taarer i dem staae;
 Da troe vi os i Himlen
 Hos Guds Engle smaa.

Hans og Grethe.

Melodie af Schulz.

Jeg fremmed her til Stedet kom,
 Var faderløs og langt fra Frænder;
 Mit Hjerte var min Eiendom,
 Og tvende arbeidsvante Hænder.
 Her gamle Morten fæsted' mig,
 Og han har gjort mig lykkelig.

Han var en flog og ædel Mand;
 (Thi Adel kan en Bonde være)
 Hans Stolthed var hans Bondestand,
 Hans Ærlighed det var hans Ære.
 Han var sin Gud og Konge tro,
 Hans Liv var Fryd, hans Død var Ro.

En Helligaften, som vi sad,
 Lidt før vor Moder Dugen bredte,
 Den Gamle spurgte mig saa glad:
 Hør Hans, vil Du vel ægte Grethe?
 Min Glæde var mig Tungebaand,
 Jeg kyste taus hans Faderhaand.

126.

Høstfang.

Melodie af Weyse.

Bipper springe over Klinge
 Under Leens Lyd;
 Brune Piger dandse, spøge, flette Krandsse,
 Overalt er Fryd.

Alt sig glæder, munter gæder
 Hver saa godt han kan.
 Tæt om Fiskedammen spise Dævre sammen
 Dreng og Bondemand.

Fro i Klynge Piger synge
 Under Leens Klang.
 Ja, til Dagen viger, og til Maanen stiger,
 Lyder munter Sang.

127.

Kufferen.

Hvor Skoven dog er frist og stor,
 Kuffuf, Kuffuf, fallera.
 Skovmærker der og Jordbær groer.
 Kuffuf, Kuffuf, fallera.

I Træets Bark er Mærke sat,
Der saae jeg dig en maanklar Nat.

|: Kuffuk fallera. :|

I Maanestien er smukt at gaae,
I Skov ved Solstien ligesaa;
Af Kufferen jeg vide faaer,
Hvormange Kys og Leveaar.

|: Kuffuk fallera. :|

Gjør ikke Verden dig for tung,
Hust paa du er kun engang ung,
Skovmærker groer og Jordbær groer,
Og Kufferen veed naar og hvor.

|: Kuffuk fallera. :|

127.

Fiskersang.

Har jeg min Baad, mit Seil og mit Net,
Vil jeg med Jarlen ei bytte.

Fisken i Vandet bli'er aldrig træt;
Fiskeren ligner Fiskenes Æt.

Lidet han agter en Hytte —

Lige jo flyde de Draaber i Fiord,
Lige de Blade paa Træerne groer,
Hiemmet mig følger ombord.

Hytten er mig dog altfor trang,
 Sær i den liflige Sommer,
 Fire Pæle, lidt Leer og lidt Tang!
 Har jeg kun det, da jeg kliner med Sang
 Hytten, i hvor jeg saa kommer.
 Bøgenes Ly, lidt Græs til en Ro,
 Kilden, hvis Bover i Bækken sig snoe —
 Der er min flygtige Bo.

Ankeret holder kun svagt mellem Siv,
 Landet ei holder mig bedre.
 Elskov er Skipperens Tidsfordriv,
 Sønner mig skænker den kraftige Biv,
 Saa blev der skænket mine Fædre.
 Men mine Børn, som Wellinger smaae,
 Lystig maae svømme, før ret de kan gaae,
 Hift ud i Bølgerne blaae.

Riølen at tømre, den mægtige Mast,
 Det skal de Gutter jeg lære.
 Langsomhed er en hæsleg Last;
 Bognen gaaer langsomt, Skibet har Hast,
 Derfor skal Skibet man ære.
 Tru da kun Sø! jeg foragter din Dval,
 Jnysende dandser den trodsige Hval.
 Her er min Hvieloftssal.

129.

Naar Hornet lyder.

Naar Hornet lyder, naar Trommen den gaaer,
 Nytt Liv, friskt Mod Soldaterne faaer,
 Med Lyst vi gribe vort Gevær
 Og raabe: "vi er her!"
 Og med Musket i stridsvante Arm
 Vi styrte frem i vildeste Larm,
 Vi vige ei for Hug og Skud,
 Vi holde tappert ud, vi holde tappert ud.
 Fremad, Marsch! Fremad, Marsch!
 Fremad, Marsch! mod Fjenden frem!
 Vi vil ind! vi vil ind! vi vil lige ind paa dem!
 Hærenes Gud, styrk Du vort Mod!
 Giv Agt! læg an, giv Fyr!

130.

Tommeliden.

Melodie af Weyse.

Tommeliden var sig en Mand saa spæd,
 I Fingerbøls Harnisk var han klæd,
 Hans Hjelm var hvælveth og hvid og reen,
 Det var en udhulet Kirsebærsteen.
 En Knappenaal var hans Landsestang,
 Selv var han ifkun en Tomme lang.

Tommeliden sidder i Tommeltot,
 Der morer han sig saa jævnt og godt.
 Tommeliden drager paa Eventyr,
 Han vog en Flue, det frygtelige Dyr!
 Tommeliden drager i fremmede Land,
 Han svømmed sig over en Mellespand.

Der var stor Frygt over al den Gaard,
 Af Tandværk leed den kongelige Maard.
 Svanhvide sig havde saa liden en Mund,
 Den var et Kirsebær, rød og rund;
 De Læger komme med skarpen Tang,
 Den Kirsebærmund var dem altfor trang.

O, hvo som uddrager den hule Tand,
 Skal vorde Drot i det halve Land!
 Tommeliden sprang ind med Hjelm og Stang,
 Hun mærked i Munden det knap engang;
 Af Sadlen han kasted den frække Gæst,
 Hun mærkede neppe det Landsfæst.

Der var stor Fryd over al den Gaard,
 Tommeliden ægted den væene Maard.
 Prindsessen ham pynted med Sindalsbaand,
 Hun bar ham til Kirken paa hviden Haand.
 Foragte skal man just ei de Smaa,
 Tidt naae de, hvor ikke de Store naae.

131.

Elverkongen.

Melodie af Kuhlau.

Jeg gif mig i Lunden en sildig Sommerqvæl,
 Og tømte mig et Bæger af sprudlende Bæld.
 Men vogt dig, vogt dig, o min Pige, for Elver-
 kongen seer dig!

Den brusende Bølge sprang ud fra grønne Høi;
 Med eet saa blev det stille, den flød uden Støi.

Da tonede Luften af Sang og Strængespil,
 Tre hvide Møer dandsed' i Duggen dertil.

Som Dunst over Engen, saa flygtig til at see,
 De Trende blev til Een og den Ene til Tre.

Han selv stod i Midten af Hines lette Sving;
 Da drog han af sin Finger en kostelig Ring.

Jeg greb efter Ringen, men han greb om min Haand,
 De hvide Møer slynged omkring os et Baand.

Nu boer jeg i Høien som Elverkongens Brud,
 Og kun naar Duggen falder, jeg vover mig ud.
 Thi vogt dig, o min Pige, for Elverkongen seer dig!

132.

Ride Kanke!

Ride, ride Kanke!

Greven er saa høit paa Straa,

Bonden maa med Træsko gaa.

Ride, ride Kanke!

Junkerens paa sin fine Hest,

Som kan dandse, ret gjør Blæst.

Frøkenen sidder let som Fjer,

Som den lille Rytter her.

Hvorhen skal nu Beien gaae,

Bedstefaer Besøg skal faae.

Dg naar vi saa stige af,

Sige vi: Goddag, Goddag!

Bedstemoer af Hjertensgrund

Trykker os et Kys paa Mund.

Ride, Ride Kanke!

Til imorgen staae i Ro,

Havre først, et Kys ja to.

Ride, ride Kanke!

133.

Singrene.

Sødfkende jeg kjender fem,
 Stakkel som ei kjender dem;
 Ved hinandens Side sat
 Blev de Menneſket en Skat.

Tommeltot er Patriark,
 Lille, buttet, rørig Knark,
 Styrer Flokken ſom Regent,
 Ellers var det galt bevendt.

Slippepot har Tyvs Natur,
 Sidder fremmeſt ſom paa Luur;
 Han er Barnets Pegepind,
 Naar det faaer ſin Fibel ind.

Langemand høiſt rækker op
 Midt i Klyngen med ſin Krop,
 Naar tilvæds man trækker Krog,
 Gavner dog det ſtore Skrog.

Guldbrand har den ſøde Rang,
 Bærer Ringen gyldentrang,
 Om hans Lykke tier Sang,
 Ellers Biſen blev for lang.

Lille Peter Spillemand,
 Ikke meget høiner han;
 Morer sig saa jævnt og godt,
 Som den lille Affepot.

Rækker jeg dem alle frem,
 Giver du mig dine Fem,
 Er et Tryk Farvel! min Ven!
 Og til Gjenkomst et igjen.

 134.

Stork Langebeen.

Melodie af Hartmann.

Stork! Stork! Langebeen!
 Hvor var du saa længe?
 Saae du Kong Pharaos høie Steen?
 Gik du paa Nilstrømmens Enge?

Stork! Stork! Langebeen!
 Med de røde Hoser!
 Hvor har du gjort af dit ene Been?
 Blev det i Pharaos Moser?

Stork! Stork! Langebeen!
 Lykken vil du bringe;
 Gjemmer du den med dit ene Been
 Listelig under din Binge?

Stork! Stork! favre Smaa
 Bringer du vor Moder;
 Er det en Søster med Dine blaa?
 Eller en lille Kjerbroder?

135.

Gildet i Skoven.

(Folkevise.)

I Skoven skuld' der være Gilde
 Alt hos den gamle Drn,
 Som jo saa gjerne vilde
 Fornøie sine Børn.
 Og alle Fugle sjunge
 Og røre deres Tunge,
 Saasnart som Lærken gi'er Signal
 Af Næbets Futteral.

At byde Gjester mange,
 Den Hane skulde gaa,
 Han havde Been saa lange
 Med frumme Sporer paa;
 Han raabte: Ryklyk!
 Tre Gange i hver By,
 At byde alle Fugle smaa
 Til Drnens Gilde saa.

Den Tømmermand, Herr Spætte,
 Han skulde bygge Huus,
 Og Svalen Taget tætte
 Med Skovens grønne Mos,
 Og Salen skulde pyntes,
 Hvor Gildet skulde staae,
 Med røde Sneglehuse
 Og fine Bolstre blaa.

Og Ravnene skulde ogsaa
 Bære deres Præst,
 Hans sorte Kjole viste,
 At han var kaldet næst;
 Han var en høilærd Mand,
 Klog over al Forstand,
 Han holdt den bedste Prædiken,
 Som hørtes i vort Land.

Og Stæren skulde ogsaa
 Bære deres Degn,
 Han kan saa deilig synge,
 Skjøndt han er meget klein.
 Hans Sang den er en Lyft,
 Han har en deilig Røst,
 Han er jo reen i Mælen
 Og dertil let for Bryst.

er 12

61 13

61 13

> <

er 12

61

>

er

Og Storken skulde være Skaffere,
 Og sætte Mad paa Bord,
 Thi han var den iblandt dem,
 Der var saa grumme stor.
 Han havde lange Bene
 Og dertil tykke Laar,
 Det var fordi han ikke skulde falde omkuld,
 Og slaae Fadene i Skaar.

Og Skjænkere de havde,
 Det var de smaa Graaspurv,
 De tænkte ei paa andet,
 End tappe og bær' ind.
 „Lad Randen kun gaae om,
 At den kan blive tom,
 Vi den igjen skal fylde,
 Vi tappe ei paa Skum!“

De havde og to Spillemænd,
 Og de var' meget smaa,
 Det var den lille bitte Rattergal
 Og saa den Lærke graa.
 De spillede Menuet,
 Og det gik nok saa net,
 Til Alle udi Dandsen
 Var bleven ganske træt.

Og Uglen var til Gilde,
 Hun drak sig ganske fuld,
 Om Aftenen saa silde
 Hun faldt i Græs omfuld.
 Hun raabte med stor Klage:
 I alle mine Dage,
 Ja alle mine Dage
 Stor Nød jeg lide maa!

Og Drnen gif til hende
 Og sagde: hør min Ben!
 Naar mener du, at du vel
 Kan komme dig igjen?
 O vee, o vee, o Plage!
 Jeg kan det godt forstaae,
 At mine Levedage
 De er nu ganske faa!

136.

De to Sandmænd.

(Folkevise.)

Hans Nilen har trukket sin Jolle paa Land,
 Didelum, didelum, dei.
 Han siger, at Tropmand skal gjør' en istand.
 Didelum, didelum, dei.

Men Tropmand han er ingen Kar,
 Benner! troe I kun mig!
 Hans Nilen ingen Penge har.
 Didelum, didelum, dei.

Takkelagen den er reent forslidt,
 Han siger, at Tropmand skal gi'e ham Credit.
 Men Tropmand han gi'er ei Credit.
 Benner! troe I kun mig!
 Hans Nilen Alting betaler med Skit.
 Didelum, o. s. v.

Han ta'er en Mark for en Skjæppe Sand,
 Jeg troer, den Mand har mist' sin Forstand.
 For intet Sted er Sanden saa dyr.
 Benner! troe I kun mig!
 Hans Nilen det er dog Pokker til Fyr.
 Didelum, o. s. v.

Nu troer jeg, jeg vil ende min Sang,
 Didelum, didelum, dei.
 Jeg ellers frygter, hun bliver for lang,
 Didelum, didelum, dei.
 Nu Touren staaer Hans Nilen til;
 Benner! tro I kun mig!
 Til Gjengjæld synge han lige hvad han vil.
 Didelum, didelum, dei.

137.

Bræmsen og Fluen.

(Gammel Folkevise.)

Tog Bræmsen Støvler og Sporer paa,
 Tranen træer paa Trommen.
 Saa red han sig til Fluens Gaard.
 I Torn og i Blommen.

Og da han kom til Fluens Gaard,
 Saa stod der Fluen og redt' sit Haar.

Hør du Flue, baade favr og fin,
 Vil du blive Allerkjæreste min?

Hvor kan jeg bli' Allerkjæreste din?
 Du er fattig og jeg er rig.

Naar jeg sidder paa Kongens Fad,
 Saa sidder du paa Hestens Bag.

Tog Bræmsen Fluen ved Bingebeen,
 Slog hende ned i Kandesteen.

Op stod Fluen og snøstet og græd —
 Naar skal da vort Bryllup staae?

Marie-Dag, som falder i Høst,
 Thi da er Bræmsen og Fluen flest.

Det var saa lystelig i Brudehuus.
 Tranen træer paa Trommen.
 Der hoppede Popper og dandsede Lus,
 I Torn og i Blommen.

138.

Ræven og Gaasen.

Ræven lakked ad Bondens Gaard
 En Aften saa silde,
 Der stjal han Bondens den fede Gaas,
 Og deri gjorde han ilde.
 Hop, hop! sagde Ræven, vi vil springe!
 Af nei! sagde Gaasen, vi vil flyve!
 |: Jeg har saa ondt i den Taa, :|
 I den og i denne.

139.

Sangfuglene.

Melodie af E. Hornemann.

Dengang jeg var en lille,
 En lille, bitte En,
 Jeg gjerne fange vilde
 Hver Fugl, der sad paa Green;

Dg dem, der havde Stemme,
 Jeg gjemte i et Buur,
 Men Buret hang derhjemme
 Paa Bedstefaders Uhr.

Næst Fuglene i Buret,
 Der sang som til en Fest,
 Næst Rukkeren i Uhret
 Jeg syntes, jeg sang bedst.
 Jeg var saa vel tilmode
 Alt ved min egen Røst,
 Jeg troede, at der boede
 En Sangfugl i mit Bryst.

Men Rukkeren fik Nykker,
 Den gav ei flere Kvæk,
 Dg Buret gik istykker,
 Dg Fuglene fløi væk.
 Hvor skal jeg Visshed finde,
 Thi selv jeg veed det ei,
 Om den, der sad herinde,
 Er fløiet samme Bei!

140.

Den lille Fugl.

Den lille Fugl er Barnets Ven,
 Synger saa lifligt i Træernes Toppe,
 Fra Grene til Grene dens Lyst er at hoppe,
 Jeg vil og synge og hoppe som den.

Den lille Fugl er glad og væn,
 Quivivit, quivivit den daglig synger,
 Ripper i Løvet og vipper og gynger,
 Jeg vil og synge og gynges som den.

Den lille Fugl hver Morgenstund,
 Løber sin Skaber og frydes ved Livet,
 Jeg vil og takke for hvad mig er givet,
 Naar jeg vaagner af søden Blund.

141.

Bien.

Surr, surr, surr! Lille Bi omkring!
 Frygt ei for de vilde Drenge,
 Flyv kun ud i Skov og Enge!
 Surr, surr, surr, surr i lystig Ring!

Surr, surr, surr! lille Bi omkring!
 Sid i Blomsten som en Dronning,
 Sug den søde, søde Honning!
 Surr, surr, surr, surr i lystig Ring!

Surr, surr, surr! lille Bi omkring!
 Flyv saa med dit rige Bytte
 Hjem til Cellen i din Hytte.
 Surr, surr, surr, surr i lystig Ring!

142.

Lysset fra Østerland.

(Folkevise.)

I Østerland der stod et Lys,
 Det skinned som en Stjerne;
 Det lyste fra vor lille Ven,
 Hvem jeg har elsket gjerne.
 Jeg troer den Ven, han lever end
 Og tænder op sit Lys igjen
 At skinne for hans Venner.

Det Tydske „Tøv lidt“ for Frederikstad.

Kan synges som: Saa kæmped de Helte.

Tøv lidt! sagde Tyden ved Fredrikstad,
Han hørde: nu kommer de Tydske
Med grove Kanoner og stor Overmagt,
Gjør lyst, og gjør Raal paa de Tydske!
Tøv lidt! sagde Tyden, lad komme!

Tøv lidt! sagde Tyden ved Fredrikstad,
Syv Dage, de gjør jo en Uge,
Som Trolde, saa sprudede Tydskerne Ild,
Og Staden gik op i lys Lue!
Tøv lidt! sagde Tyden, det lysner.

Tøv lidt! sagde Tyden ved Fredrikstad,
Det er saa hans daglige Bane,
Det hørde den Tydsker, som vilde hos ham
Ha' plantet den holstenske Fane,
Tøv lidt! sagde Tyden, du drømmer.

Tøv lidt! sagde Tyden ved Fredrikstad,
Og tog saa den Tydsker i Bringen,
Og smak ham i Gulvet og meldte derhos:
Du kom mig for nær, det var Tingen.
Tøv lidt! sagde Tyden, det kniber.

Tøv lidt! sagde Jyden ved Fredrikstad,
 Endnu, dengang Ugen var ude,
 Da Tydsterne laae der som Sild i Salt,
 Ei længer de Jld kunde sprude.
 Tøv lidt! sagde Jyden, det frugter.

Tøv lidt! sagde Jyden ved Fredrikstad
 Til Tydsterne, saa det skal mindes,
 I Seihed fra Eider til Donau og Rhin
 Ei Mage til Kron-Jyden findes!
 Tøv lidt! sagde Jyden, hils hjemme!

Tøv lidt! sagde Jyden ved Fredrikstad,
 Vie lidt! siger Danskere alle!
 Vie lidt! til ei længer os Himlen staaer bi,
 Til Jyden bli'r sky for en Skralle!
 Roes, Tydster! dig ikke for tidlig!

 144.

Bi-Dronningen og Fugle-Kongen.

Mel. Det var høien Berner Riis.

Bien, hun er kun en lille Fugl
 Til ene med Drn at strides,
 Bier dog gierne gjør alle eet,
 Mens Drne de riv's og bides,

De Smaa skal man ikke foragte.

Bien, hun lever af Blomsterdugg,
 Hun virker saa Bør og Honning,
 Drnen han lever af Rør og Ran,
 Og braster som Fugle-Konning!
 De Smaa skal man ikke foragte.

Drnen forleden lod Bud udgaae,
 Han havde nok Svin paa Skoven:
 Hele Biskuben skal væltes om,
 Saa faaer den sit Lys fra Oven!
 De Smaa skal man ikke foragte.

Bien, hun bad da saa mindelig:
 Det ikke os gaae saa ilde,
 Ruben kan ikke paa Hov'det staae,
 Og alle vi blev huusvilde.
 De Smaa skal man ikke foragte.

Drnen, han vil dog sin Krig ha' frem,
 Han ændser ei hvad de bede,
 Skrige han gjør kun: maaskee jeg selv
 Vil bygge deri min Røde.
 De Smaa skal man ikke foragte.

Bien gienmæler i Ydmyghed:
 I Luften du est jo Konning,
 Kan ikke bygge saa lavt paa Jord,
 Og virker ei Bør og Honning.
 De Smaa skal man ikke foragte.

Drnen, han blev da som han var gal,
 Slog ned med sin Slagter-Mine,
 Drnen, han har baade Neb og Kløer,
 Og Vi har kun Brodd hin fine.
 De Smaa skal man ikke foragte.

Drnen, han drikker ei Dugg, men Blod,
 Han regner det ei at bløde,
 Bien i Krig har saa bange Raar,
 Hun stikker sig selv tildøde.
 De Smaa skal man ikke foragte.

Drnen, han baster med Bingen fry,
 Han glemmer og ei at hugge,
 Under hans Bug hænger Vi ved Vi,
 Hans Dine de og tillukke.
 De Smaa skal man ikke foragte.

Alle smaa Fugle i Mark og Skov
 Og alle Smaablomster i Enge,
 Ryfte som Espe og undres paa,
 At Krigen kan vare saa længe.
 De Smaa skal man ikke foragte.

Blodet dog rinder, som Gud han vil,
 Sig vender og Bladet derefter,
 Stort er og fældet i Verden før
 Af smaa velforene Kræfter.
 De Smaa skal man ikke foragte.

Danmark! jeg ligner dig ved en Bi,
 Bi=Dronning med Konge=Lykke!
 Alle Smaablomster de bede med mig:
 Gud give, Du Drnen maa trykke!
 De Smaa skal man ikke foragte.

	Side	
	1. Udg.	2. Udg.
Alt for tusinde Aar, førend osv.	(23)	22.
Alle smaa Fugle i Skoven er	(152)	185.
Agnete stander ved Høieløftsfal	(168)	200.
Alverdens Skaber mild og blid	(174)	211.
Alle marsch, alle bom!		240.
A ga nok vedd, hvo læng enno		243.
 Bien hun er kun en lille Fugl		 278.
 Danmarks Eg og Norges Gran		 XIII.
Dannemark er det gamle Navn	(11)	11.
Danmarks Løve! ryf din Manke	(19)	18.
Dengang jeg drog afsted	(24)	23.
Du Danske Rytter! i Sadlen sid fast	(53)	52.
Drag ei dit Næt om Løvens Bo!	(75)	67.
Det var en Sommermorgen (1849)		69.
Det var et deiligt Slag	(63)	71.
Da Tydsken paa sit Røvertog	(69)	75.
Det danske Heltenavn var fast	(73)	78.
Det var en Sommermorgen (1850)		90.
Der er et yndigt Land	(98)	130.
Der er hos os et gammelt Ord		139.
Der er et Land saa kosteligt	(109)	144.
Danmark deiligst Bang	(149)	183.
De Bølger rulle saa tungt afsted	(180)	215.
Det blanke Sværd osv.	(179)	217.
Det var Ridder Herr Aage		218.
Den lyse Dag forgangen er	(190)	226.

	Side	
	1. Udg.	2. Udg.
Deilig er Jorden		227.
Dansten har Seier vundet		230.
Det var ved Paasketide		232.
Den er svær, men osv.		237.
Da Kronjyden træet var af osv.		238.
Det var en Lørdag-Aften	(183)	253.
Dengang jeg var en lille		273.
Den lille Fugl er Barnets Ven		275.
En Skjærtorsdag blodig rød	(50)	49.
En lille Plet, som Diet osv.	(71)	77.
Er Lyset for de Lærde blot	(102)	135.
Et Sorgens Budskab Norden gjennemfuser		220.
En enlig Fugl udi sit Buur		254.
Fra Jøsefjorden det bruser	(115)	152.
Fred hviler over Land og By	(189)	225.
Gutter ombord	(36)	33.
Holmens faste Stof	(32)	31.
Hr. Willefen drager til Jøsted frem		87.
Herlige Tid, da paa Mark og paa Bang		96.
Har vi Klokker, som kan kime		100.
Hr. Willefen er en tydsk Hugaf		102.
Holger Danske tøved længe	(79)	110.
Hvor smilende Ryster	(111)	146.
Hvi sjunges evigt om Spartaner	(117)	154.
Hr. Billemand og hans Mø	(155)	189.
Hr. Bjørn han rider sig op under D	(158)	191.
Hr. Oluf han rider saa vide	(166)	199.

	Side	
	1. Udg.	2. Udg.
Hvad vindes paa Verdens osv.	(187)	223.
Hun mig har glemt osv.		252.
Hvor Skoven dog er frisk		258.
Har jeg min Baad		259.
Hans Nilen har trukket osv.		270.
Jeg kan ikke blive osv.	(21)	20.
Jafte's kom den jyd'ske Post	(56)	54.
Jeg gik mig ud en Sommerdag (Jd'sted=Slaget)		84.
I alle de Riger og Lande	(85)	116.
I Danmark er jeg født osv.		124.
Ja meget, meget har vi lidt	(136)	173.
Jeg gik mig ud en Sommerdag	(145)	181.
Jgaar jeg fik min Trøie		235.
Jeg mødte hende i den grønne Lund		251.
Jeg fremmed her til Stedet kom		257.
Jeg gik mig i Lunden osv.		263.
I Skoven skulde der være Gilde		267.
I Østerland der stod et Lys		276.
Kong Bermund den Gamle osv.	(16)	15.
Kommer, alle Moders Børn	(45)	42.
Kæmpeviser! Kæmpehøie!	(58)	62.
Kong Christian stod ved høien Mast	(93)	126.
Konge-Haand og Folke-Stemme	(104)	137.
Konning havde sig Kjøbenhavn	(121)	158.
Kommer hid, I Piger smaa	(130)	167.
Lærken kommer flyvende sønden fra	(48)	47.
Længe nok har jeg Bøndepige været		106.
Langt høiere Bjerger saa vide paa Jord	(89)	117.

Længe var Nordens	(106)	142.
Liden Gunver vandrer	(176)	213.
Liden Havfru sidder paa hviden Steen . .	(178)	214.

Med fine Syvmils-Støvler paa	(39)	36.
Midt under Idsted-Slaget		97.
Moders Navn er en himmelff Lyd	(140)	177.
Min Hjælm er mig osv.		219.
Mads Doss han var en kon osv.		249.
Min kjære lille Søster		255.

Naar Tydffen sin tørstige Ganger		57.
Nattens dæmrende Taager		58.
Nu dækker Natten over	(67)	60.
Nu vaagner Holger Danffe	(83)	114.
Nys fyldte skjen Sired osv.	(175)	212.
Nu titte til hinanden osv.	(186)	222.
Naar Hornet lyder		261.

Om Dannemarks Rvide osv.	(6)	6.
Opmand dig, du Danffe!		14.
Op at gale, I gamle Søhaner	(28)	27.
O, husker I end hiin Paastedag		64.
Og det var liden Karen	(170)	203.
Og det var liden Gudrun		205.
Og det var i Aaret 1807		245.
Og hør mig nu du lille		247.
Og jeg vil ha'e en Hjertenskiær		250.

Paastekloffen kimed mildt	(43)	40.
Paa Lave Bondes Ager	(192)	151.
Piben lyder, Trommen skralder		229.

	Side	
	1. Udg.	2. Udg.
Rosen blusser alt i Danas Have	(91)	119.
Roselille og hendes Moder	(172)	210.
Ride, ride Rante		264.
Ræven lakked ad Bondens Gaard		273.
Soel er oppe	(1)	1.
Slesvig! Anglers Jarle-Sæde	(3)	3.
Seirens Engel fløi over D	(61)	66.
Slumrer sødt i Slesvigs Jord		94.
Stemmer i, thi nu ville vi sjunge	(119)	155.
Skuden er klar og Rulingen frisk	(137)	174.
Skuden hun vugger paa brusende Sø	(138)	175.
Saa vel hei!	(161)	195.
Storken sidder paa Bondens Tag	(185)	221.
Seer J, hvem der kommer her		236.
Sødsfende jeg kjender fem		265.
Stork, Stork, Langebeen!		266.
Surr, surr, surr! lille Bi omkring		275.
Til Baaben! see Fjenderne komme	(124)	161.
Tommeliden var sig osv.		261.
Tog Bræmsen Støvler osv.		272.
Tøv lidt, sagde Jyden		277.
Underlige Aftenluste!		122.
Unge Gjenbyrds-Liv i Norden!	(107)	143.
Vel mødt igjen, Kong Frederik!		45.
Velkommen hjem til Arnens Fred	(76)	80.
Vi Seir og Bytte bringe hjem		82.
Vær hilset, mit gamle Fædreland!	(81)	112.

	Side	
	1. Udg.	2. Udg.
Vi har et gammelt Fædreland	(95)	128.
Vist stolt paa Godans Bølge	(99)	132.
Bed Christiansand	(125)	162.
Bed Toldboden fleg en Matros i Land	(133)	170.
Velkommen i den grønne Lund	(142)	179.
Vinteren med sine kjælende Vinger		241.
Vipper springe		258.
Om over ældgamle Danmarks	(113)	149.
Dvli han wa sæ saa løste en Svenh		248.

1810

1. Jan. 1810

1. Jan. 1810.
2. Jan. 1810.
3. Jan. 1810.
4. Jan. 1810.
5. Jan. 1810.
6. Jan. 1810.
7. Jan. 1810.
8. Jan. 1810.
9. Jan. 1810.
10. Jan. 1810.

11. Jan. 1810.
12. Jan. 1810.

